comando

MIKE HASSEL

CONSPIRAȚIA SFÂRȘITULUI LUMII



NEMIRA

MIKE HASSEL

CONSPIRAŢIA SFÂRŞITULUI LUMII

ISBN:
973-560-335-2

Traducerea de SORIN PETRESCU

Mike Hassel
VERSCHWORUNG DES WELTENDES
Editura Nemira
1999

Fratelui meu, înfrânt adeseori.
Niciodată învins...

PROLOG

Doi iulie 199* este o dată memorabilă pentru istoria evoluţiei omenirii. În această zi, pe o insulă aproape necunoscută din Oceanul Pacific, Mactan, insula pe care a fost ucis Magellan, se întâlnesc cei mai importanţi trei oameni din lume la acea oră, şefii oculţi ai celor mai versate organizaţii de combatere şi lichidare a terorismului internaţional: Agenţia URO, de sorginte C.I.A., Secţia VI, ex-K.G.B. şi Departamentul Z, ex-Securitate. Ultimii doi, aflaţi în emigraţie, împreună cu principalele reţele care au supravieţuit anului 1989.

Fiecare dintre cele trei personaje deţine câte un fragment din ceea ce ei au denumit Secretul Sfârşitului Lumii. Ştiu că numai împreună, punând cap la cap informaţiile, ca într-un uriaş puzzle, vor putea împiedica Apocalipsa.

Datele de care dispun sunt depozitate numai în calculatoarele lor personale, nu mai mari decât o valijoară. Acum, pentru prima oară, le conectează la un internet cu circuit închis. Dispariţia oricăruia dintre ei ar însemna eşecul definitiv în lupta cu Antichristul şi scufundarea Pământului în întunericul cel Veşnic. Sunt păziţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, de pe pământ, din aer, de pe apă, de comandourile Last Chance[1], trupe de elită, special pregătite, aflate sub comanda directă a preşedintelui american.

Doi iulie 199* este ziua în care se declanşează cea mai costisitoare operaţie contracronometru din istoria luptei antitero: peste cinci miliarde de dolari.

Viaţa Planetei este însă inestimabilă.

O dată conexiunea stabilită, tabloul înfăţişat pe ecranul central îi lasă pe cei trei stupefiaţi. Termenul „Terorism internaţional” li se pare acum caduc. Vor denumi această reţea bicefală care se dezvăluie privirilor lor CONSPIRAŢIA SFÂRŞITULUI LUMII.

Cu toată înzestrarea tehnică şi sprijinul logistic de care dispun din partea celor mai puternice state ale lumii, sunt copleşiţi şi se simt asemenea lui David în lupta cu Goliat.

---

[1]Ultima Şansă (limba engleză), (n. tr.).

Privesc ore în şir ecranul central şi creierele lor refuză să înţeleagă cum o schemă atât de simplă se dovedeşte indestructibilă. Şi mai refuză să creadă că puterea ei de distrugere întrece puterea nucleară de care dispune întreaga omenire la un loc.

Este doar prima pagină dintr-un dosar ale cărui file ar umple o arhivă de dimensiunile unui oraş…

I.

STRUCTURĂ BICEFALĂ

ENTITĂŢI INDEPENDENTE

1. Denumire: ANA-SAT

Sediu mamă: RUSIA, oraş-satelit Lehritovo (probabil în Siberia).

Nelocalizat.

Organizaţii tentaculare	Arie de control
A. COSA NOSTRA	S.U.A.
B. MATERESE	Sudul Europei şi Vatican
C. KAJHAR	Orientul Apropiat
D. RASPUTIN	Ex-U.R.S.S.

Denumire: VAI-DOL

Sediu mamă: CHINA, oraş-satelit Po-Rai (probabil în Tibet).

Nelocalizat.

Organizaţii tentaculare	Arie de control
A.TORA	Japonia şi Austria
B. ZANG-BO	China şi Coreea
C. BANDUR	India şi Indochina

II

CENTRE DE ACŢIUNE ALE COMANDOURILOR

a. Washington	g. Roma	m. Ankara
b. Los Angeles	h. Londra	n. Copenhaga
c. Ottawa	i. Paris	o. Tokio
d. Bruxelles	j. Atena	p. Kiev
e. Madrid	k. Bonn	

f. Lisabona l. Oslo

III
CENTRE-EMBRION DE ACŢIUNE ALE COMANDOULUI:
a, Praga
b. Varşovia
c. Budapesta
d. Bucureşti

IV.
NUCLEE DE CONDUCERE
Cerc de iniţiaţi
Promovează principiul dinastic

V.
COMANDOURI DE ACŢIUNE
a. Hezbollah g. Weltkramm
b. Hamas h. Isaca
c. Jihad i. AUM
d. P.K.K. j. REH
e. MPH k. Atga
f. Anabela l. Buddha

VI
POL COORDONATOR
Înclinaţie spre probabil – KOMUNITATEA
Date insuficiente

I

— Şalom! Şalom! A venit poşta! claxonează şugubăţ gardianul, aruncând sulul de ziare printre gratii şi nimerindu-l pe Colos în căpăţâna tunsă chilug.

— Hei! Fii mai atent! se zborşeşte Colosul. Era să-mi spargi bunătate de cap. Am dat o căruţă de bani pe el.

Gardianul râde şi-şi scarpină burta care începe deja să-i facă bluza să scârţâie.

— Cum a fost micul dejun? se interesează el.

— Excelent! apreciază Colosul. Ce ingrediente folosiţi? Fecale de broască ţestoasă sau urină de cormoran?

— Am să-l întreb pe bucătar. A învăţat meserie într-un lagăr din Irak.

— Transmite-i salutările mele! Şi sfătuieşte-l să dubleze porţia de bromură din ceai. Pendulul meu nu şi-a dat seama că e la pârnaie.

— Cu ceva bani aş putea să-ţi fac rost, la mâna a doua, de o femeie gonflabilă, sugerează gardianul. Sau preferi să fie fecioară?

— Mă voi gândi la propunerea ta, clămpăne Colosul. Dar, până atunci, ai putea să o aduci pe nevastă-ta.

Gardianul nu apreciază gluma. Pleacă bombănind despre nişte pedepse pe care el ar şti să le aplice cu neîndoielnică măiestrie. În treacăt, aminteşte că peste o jumătate de oră avem interviu cu psihiatrul închisorii.

— Ia te uită! Ăştia suntem noi! zice Fijianul, care s-a apucat să răsfoiască ziarele.. Autorii atentatului eşuat asupra Comandamentului General al Trupelor de uscat din Tel-Aviv au fost condamnaţi pe viaţă. Cei cinci au fost găsiţi vinovaţi de acte de terorism pe teritoriul Israelului, urmând ca, după ce sentinţa Curţii Supreme va deveni definitivă, să fie transportaţi într-o închisoare militară secretă. „Suntem celebri, domnilor!” Ţinem prima pagină a ziarelor.

— Sper că am fost daţi şi la televiziune, plusează Pavlovici. Deşi nu îndeplinim rigorile telegeniei. Mai ales unii dintre noi.

Mă întorc spre Colos şi-l întreb curios:

— Tu ce tot scrijeleşti pe peretele ăla? Faci desene obscene?

— Însemn zilele care ne-au mai rămas până la executarea pedepsei, Căruntule.

— Eşti truli, ricanează Fijianul. Ţi s-a dereglat scufiţa? Încă n-ai aflat că suntem condamnaţi pe viaţă?

— Ei; şi? i-o întoarce Colosul. Viaţa fiecăruia are un anumit număr de zile. Doar n-o s-o tulim în iad cu toţi o dată!

— Şi tu ştii câte zile îţi mai sunt date?

— Cu precizie! Mi-a ghicit un vraci pe când luptam în Mozambic. Numai că maimuţa era de părere că o s-o mierlesc eroic pe câmpul de luptă. Aici am impresia că a cam scrântit-o. Ar trebui să-mi înapoieze o parte din banii cu care i-am plătit consultaţia.

Singurul dintre noi care nu scoate o vorbă este Igor Berezin. Nu de pomană i se spune Tăcutul. Stă în patul lui, întins pe spate, cu o mână sub ceafă şi sudează ţigări Gitanes. Dă drumul la rotocoale de fum albastru. La intervale, plasează câte un scuipat garnisit în vasul WC-ului. N-a greşit ţinta nici măcar o dată.

— Măi Mirko, măcăne Colosul, beat de bucurie că acum îl poate tutui pe maior, ce zici, punem de un pocheraş? În caz că pierzi, poţi să-mi plăteşti din primii tăi bani pe care prietenii o să ţi-i trimită ascunşi în tubul de pastă de dinţi, continuă uriaşul, zornăind biscuiţii pătraţi care ţin locul cărţilor de joc.

Pavlovici îşi zgândăre nervos cicatricea adâncă de pe obrazul drept şi trage un pârţ arogant. N-are cum să-l pună la punct pe Colos, dar şi-l notează pentru proxima ocazie. Catadicseşte să-i răspundă cu o voce molatică, de motan la cură de slăbire:

— Nu se poate juca cu un înfometat ca tine. Ultima dată, ca să nu te prindem că trişezi, ai ronţăit un popă şi un as pe care-i ascunseseşi sub cur.

— I-am înlocuit, îl încunoştinţează Colosul. Dacă vrei, îţi dau voie să numeri „cărţile”.

— La micul dejun n-ai mâncat nici un biscuit şi erau cinci, îşi aminteşte Fijianul. Ce-ai făcut cu ceilalţi trei?

— Îi ţin pentru masa de prânz, minte fără să clipească Colosul. Nu pot să mănânc pâinea lor mucegăită.

— Tu? fac eu surprins. Ai mânca şi borâtură de crocodil, dacă ţi s-ar pune în farfurie.

— Vezi-ţi de hemoroizii tăi, Căruntule şi nu te mai băga în discuţia celor mari, dacă nu vrei să iei o carabă peste ceafă.

Trece prin raza de acţiune a scuipatului lui Igor şi e gata să-l primească drept între ochi.

— Ce tot pişi atâta pe gură?! freamătă el, mereu agitat. Dacă simţi nevoia să-ţi elimini toxinele în felul ăsta, n-ai decât să te scoli şi să-ţi bagi dovleacul în budă.

Dar Tăcutul nu-l ia în seamă nici cât pe un păduche trecut în lumea celor drepţi. Colosului nu-i sade însă în caracter să renunţe aşa uşor.

— Pe când mai locuiam încă în Chicago, aveam un vecin, unul Bud, care arăta chiar aşa cum se numea. Tipul suferea de aceeaşi manie ca şi tine, doar că în locul closetului o alesese drept ţintă pe nevastă-sa. Pretindea că n-o poate face să tacă decât băgând-o cu capul în cadă, dar fiind şomer, nu plătea apa cu lunile, aşa că Bud al meu apela la metoda cu scuipatul. O singură dată a greşit destinaţia şi anume atunci când, vrând s-o nimerească pe nevastă-sa, a ridicat plapuma şi a stuchit un poliţai aflat cu treabă prin partea locului. Copoiul nu a apreciat la justa valoare apucăturile vecinului meu, drept care, deşi prins în flagrant şi-a tras izmenele şi l-a dus la secţie. Aici, le-a împărtăşit colegilor regulile jocului pe care-l aflase în ziua aceea, iar spre sfârşitul programului Bud devenise mai alb decât un om de zăpadă. L-au lăsat o noapte să mediteze asupra neajunsurilor pe care le poţi întâmpina în viaţă şi a doua zi l-au luat la bătucit cu bulanul, pentru a-l putea aduce la culoarea normală. Când a ajuns acasă, Bud abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi. Totuşi a reuşit, credea el, s-o depisteze pe nevastă-sa şi a reînceput distracţia lui preferată. De astă dată l-a mâzgălit pe un popă, care-şi mai păstrase patrafirul pe el. Drept represalii, popa l-a afurisit în prima predică pe care a ţinut-o enoriaşilor din parohie, transformându-l pe Bud într-un paria. Care cum îl vedea, arunca cu pietre şi cu ouă clocite după el, de nu mai ieşea din casă decât noaptea. Dar vecinul se dovedea un om greu de biruit. A continuat să-şi exercite ceea ce considera el că ar fi un drept cetăţenesc şi a treia oară l-a vopsit pe locotenentul lui Frank Corleone, nevastă-sa având gusturi destul de rafinate. Mafiotul a considerat afrontul adus o jignire a întregii Cosa Nostra şi l-a căptuşit pe Bud cu un kilogram de plumb din cea mai bună calitate. Aşa că, vezi, Tătucule, unde poate duce aparent nevinovata artă a scuipatului.

Drept răspuns, Berezin îşi aprinde o altă Gitane, de la chiştocul nestins şi mai trimite o torpilă pe lângă nasul borcănat al

Colosului. Uriaşul rămâne câteva clipe ţeapăn, după care dă din umeri şi se îndepărtează scârbit.

— Eşti întruchiparea vie a nesimţirii. Fiind mai înţelept ca tine, mă văd nevoit să cedez.

Ne aruncă o privire şireată şi prinde să zornăie din nou biscuiţii. Pentru a ne oferi o paletă mai mare a ispitelor, scoate şi şase zaruri făcute din pâine şi întărite cu ketchup. Nu primeşte nici de astă dată răspunsul aşteptat şi renunţă. Începe o pasenţă, pe care o învăţase de la un marinar scăpat ca prin minune din naufragiul unui vas de linie şi se închide în el. Nu pentru mult timp, căci îşi face apariţia psihiatrul închisorii. Atmosfera se însufleţeşte pe dată.

Psihiatrul este un tip micuţ şi slab, cu un cap pătrat şi urechi clăpăuge care susţin nişte ochelari fumurii. Are o voce de tenor prins copiind la ora de canto. Calmul lui imperturbabil este generatorul pariurilor grase pe care le facem între noi. Cine va putea să-l scoată din ţâţâni câştigă o sumă deloc de neglijat. Până acum, însă, nimeni nu a reuşit performanţa.

— Domnule Condom[2]! sare Colosul, cu mâna întinsă, după ce uşa cu gratii se închide în spatele psihiatrului. Ce plăcere să vă avem din nou printre noi. La cât v-au condamnat măgarii ăştia?

— Numele e Malcom, îl corectează a o suta oară omuleţul, strângându-i lopata. Dar îmi puteţi spune Simon. Luaţi loc pe paturi, vă rog.

— Desigur domnule Condom, cum era să uit!

— Malcom. Simon Malcom. Nu e greu de reţinut Pentru simplificare, Simon. Ia loc, Raşid[3], îi spune Colosului psihiatrul.

Ne aşezăm cu toţii pe paturi şi, pentru o perioadă, Tăcutul renunţă la îndeletnicirea lui.

— Pentru astăzi m-am gândit la o şedinţă de introspecţie, ne vesteşte Simon, luând la rândul lui între picioare singurul scaun din celulă. Mai precis, ne vom întoarce în perioada adolescenţei. Cine vrea să înceapă?

Colosul ridică mâna ca un elev silitor şi nu mai aşteaptă aprobarea.

— Eu, domnule Condom, pardon, Simon, am început adolescenţa foarte devreme.

— Ce înţelegi prin foarte devreme, Rashid?

---

[2]Prezervativ (limba engleză), (n. tr.).

[3]Evident, psihiatrul foloseşte numele arabe pe care şi le dăduseră cei cinci (n. tr.).

— Adică atunci când am căzut în plasa „Iepei cu trei ventuze”, cea mai deşucheată târfă de pe cuprinsul Siriei. Îi spunea aşa, pentru că o primea cu bucurie oriunde îl purta fantezia pe client.

— Erai virgin? se interesează psihiatrul.

— Bineînţeles, doar nu mă confunzi cu un pricăjit de jidan pe care i-o beleşte rabinul la naştere! N-aveam mai mult de treisprezece ani când Fatima, cum o chema după numele ei de botez, m-a chemat la ea acasă, chipurile să-i repar o priză, la care mă pricepeam ca un surd la muzică. Era îmbrăcată cu un capot verde şi pe dedesubt nu purta decât o pereche de chiloţei roşii, tocmai buni să acoperi cu ei un ou de bibilică.

— Treci peste detalii. Pe noi ne interesează reacţia ta. Înţeleg că, într-un fel, ai fost agresat.

— Cam aşa. Întâi m-a agresat cu câteva sticle de bere, în timp ce eu mă prefăceam că meşteresc la priza cu pricina. Pe urmă, a venit cu o lanternă ca să-mi lumineze mai bine, prilej cu care mi-a pus pe cap ţâţele ei cât două batiscafuri.

— Lasă amănuntele, intervine iar Simon.

— Păi ce, alea erau amănunte?! Cu o mână ţinea lanterna şi cu cealaltă începuse să mă cotrobăie în pantaloni, ca să se asigure, zicea ea, că n-o să cad de la etaj. Oricum, stătea la parter şi, oricum, ne aflam în casă, dar amănuntul ăsta, cum zici dumneata, domnule Condom, nu părea s-o împiedice în tentativa ei de salvare. Am simţit atunci cum mă ia, aşa, ca un val înalt şi fierbinte şi mă poartă pe creasta lui. N-am ştiut ce mai fac şi mi-am băgat dracului degetele în priză, care, în treacăt fie spus, nu fusese niciodată stricată. Rezultatul a fost că m-am curentat straşnic şi am proiectat-o pe Fatima drept prin fereastra cu perdeluţe roşii. Cum v-am spus, stătea la parter, aşa că vătămările au fost minore. S-a întors în cameră şi a început să mă împroaşte cu cele mai suculente înjurături pe care le învăţase în îndelungata ei carieră. M-a numit „gropar pederast” şi „puţoi de plastilină”, dar asta numai pentru început.

Psihiatrul îşi notează conştiincios ceva în carneţelul lui cu coperte din plastic albastru şi preia frâiele:

— Deocamdată atât în ceea ce te priveşte. Să trecem la Karim. Dumneata am înţeles că ai copilărit în Turcia. Ce ne poţi spune despre prima experienţă sexuală?

Fijianul îşi mijeşte ochii şi aşa micuţi şi-şi trece mâna prin părul cârlionţat, tuns scurt. Se foieşte un pic şi dă drumul la flaşnetă:

— N-a fost una pe care s-o povesteşti la o şezătoare literară.

Mama a murit la naşterea mea, iar tata, după nici cinci ani, într-un accident de muncă. Eu şi fratele meu mai mare am fost crescuţi de o mătuşă îndepărtată, care obişnuia să bea toţi banii primiţi din ajutorul social ce ni se cuvenea, după care ne trimitea la cerşit. De pe stradă m-a cules un belgian, bătrân şi burtos, care mi-a promis zece dolari dacă merg cu el într-o cameră de hotel. Zece dolari erau o avere pentru un puşti de tot atâţia ani. Tipul era pedofil. La hotel, m-a dezvirginat cu mâna lui, în timp ce eu i-o făceam cu mâna mea. M-a mai dus de câteva ori cu el, până a aflat frate-meu. Într-una din zile, a dat buzna peste noi şi i-a înfipt boşorogului o foarfecă în gură. A fost închis la un penitenciar pentru minori, iar eu am fost trimis la un orfelinat condus de nişte surori din Armata Salvării. Acolo am cunoscut pentru prima dată o femeie. În scurt timp, devenisem preferatul tuturor.

Mâna lui Simon tremură uşor în timp ce-şi ia notiţe, dar psihiatrul a auzit şi a citit destule, ca să nu se mai oripileze.

— Povestea mea e scurtă, îşi ia Pavlovici rândul în primire. La cincisprezece ani mă ascunsesem cu o fată de vârsta mea într-o căpiţă de fân. N-am reuşit să-i fac ceva. Ne-au descoperit kurzii. Pe fată au violat-o, după care au ucis-o. Pe mine m-au castrat şi mi-au dat drumul. Asta e tot.

— Alţii, la şaizeci şi şase de ani, câţi numeri dumneata, îşi mănâncă liniştiţi pensia, sugerează Simon, aparent fără nici o legătură.

— Până n-o să ucid şi ultimul israelit, n-o să ies la pensie, recită maiorul lecţia învăţată.

— Husein, te ascultăm!

— N-am avut nimic din ceea ce s-ar putea numi experienţă sexuală. Tata a fost un islamist fanatic şi ne-a crescut pe toţi în spiritul ăsta. Nici să ne imaginăm cum arată o femeie nu aveam voie. Numai căsătoria putea desface misterul. Eram cel mai mic dintre fraţi, aşa că, atunci când în sfârşit am împlinit vârsta cerută, am constatat că nu mai erau bani să-mi cumpăr o nevastă. Atunci, ca să adun suma cerută, m-am înrolat în armată. Anul ăsta, aş fi avut toţi banii. Dar acum... nu mai am ce face cu dolarii. Doar, poate, pentru o femeie gonflabilă.

Îmi termin povestea şi mă întorc cu faţa spre fereastră ca să-mi ascund, chipurile, lacrimile. De fapt, o fac ca să-mi opresc prin toate mijloacele o râgâitură turbulenţă, care ar fi stricat tot efectul.

— După câte ştiu, pentru condamnaţii pe viaţă se va crea un fel de bordel ambulant, îmi dă speranţe Simon. O dată pe lună o să aveţi voie şi voi. Dar tu, Sadam?

Igor trebuie să-şi părăsească muţenia şi nu o face fără un efort vizibil. Cuvintele îi ies pe gură precum vagonetele de mină împinse de muncitori istoviţi.

— Părinţii mei au emigrat imediat după invazia evreilor. Eu m-am născut în Statele Unite. În Bronx, la şcoala de cartier, eram toate naţionalităţile pământului. Era o şcoală mixtă, cu WC-uri separate. Pentru băieţi şi fete, dar noi nu făceam deosebirea. Acolo fumam. Beam. Ne drogăm şi făceam sex. Uneori, la bălei participau în câţiva profesori. Directorul închidea ochii, pentru el puţini profesori ar fi acceptat să predea în şcoala aceea.

Tăcutul nu apucă însă să-şi termine povestea, oricum inventată, cu şi toate ale noastre. Gardianul, însoţit acum de alţi trei colegi, înarmaţi până-n dinţi, zornăie cheile şi se adresează psihiatrului:

— Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup şedinţa, domnule Malcom. Dar comandantul vrea să-i vadă neîntârziat pe deţinuţi.

Suntem escortaţi până în biroul directorului închisorii, unde ne aşteaptă însuşi amfitrionul.

— Domnilor, am două veşti pentru dumneavoastră. Una bună şi una proastă Vestea proastă e comunicarea pe care-am primit-o chiar acum din partea Ministerului de Externe şi în care se arată că Statele Unite sunt foarte interesate de persoanele voastre. Vor să vă judece şi acolo, pentru atentate comise pe teritoriul lor. Cererea de extrădare a fost aprobată, aşa că, în cel mai scurt timp, probabil peste trei zile, echipa de poliţişti americani va veni aici pentru avă prelua.

— Nu e inutil? se văicăreşte Pavlovici. Oricum am fost condamnaţi pe viaţă.

— În State există şi pedeapsa cu moartea, îl informează amabil directorul.

— Spuneaţi de două veşti, îi aminteşte Colosul, excesiv de exact. Care ar fi cea bună?

— Vestea bună este că diseară aveţi găluşte cu prune, aruncă directorul, amuzându-se copios.

II

Reuniunea prezidată de Osama ben Laden este una restrânsă. Participă doar cinci capi ai celor mai puternice organizaţii teroriste, care vor să facă din Islam stăpânul lumii. Deşi savurează cu toţii trabuce cubaneze, comandă specială, aparatele de aer condiţionat fac faţă cu brio. După ore îndelungi de discuţii încordate, sunt obosiţi şi mai comandă un rând de cafele. Şi încă un rând de whisky, cu toate că sunt musulmani. Al şaptelea.

Osama se lasă pe spate, în fotoliul uriaş îmbrăcat în piele neagră şi-şi priveşte interlocutorii cu ochii săi blânzi şi seducători. Nu are mai mult de patruzeci de ani, dar e mai înţelept şi mai puternic decât un rege arab. Scoate dintr-un sertar al biroului uriaş, sculptat în abanos, o foaie subţire de hârtie şi vorbeşte cu o voce joasă, neaşteptat de plăcută:

— Înainte de a ne despărţi, trebuie să mai clarificăm o problemă. E vorba de grupul de terorişti care au încercat să arunce în aer Comandamentul Trupelor de Uscat din Tel-Aviv. Din informaţiile pe care le-am primit, nici unul dintre cei cinci nu figurează în evidenţele vreunei organizaţii cunoscute. Totuşi tentativa lor este una de anvergură.

— Aş putea spune, una dintre cele mai ambiţioase, intervine şeful Jihadului Islamic, facţiunea Shaqaqi. E un ţel pe care şi l-ar dori oricare dintre noi.

— Exact, confirmă Osama. Tocmai de aceea sunt şi eu interesat. Aveţi vreo idee cine ar putea fi?

Toate privirile se îndreaptă spre Hamsun al-Mayam, temutul conducător al Departamentului de Informaţii al organizaţiei Kajhar.

La cei şaizeci de ani ai săi şi-a dobândit o faimă care le depăşeşte până şi pe acelea ale directorilor C.I.A. şi F.B.I. şa un loc.

— Există unele date, destul de vagi şi, oricum, incomplete, începe Hamsun, cântărindu-şi cu atenţie fiecare vorbă. După cum deja ştiţi, în lume acţionează o mulţime de organizaţii independente, multe dintre ele nici măcar înregistrate în vreo

evidenţă. S-ar putea să fie şi cazul de faţă. Una dintre pistele mele merge către un grup format din cinci combatanţi şi autointitulat „Răzbunătorii lui Septembrie Negru”[4]: un turc, un iordanian, un palestinian, un iranian şi un libanez. Restul datelor sunt cele deţinute şi de tribunalul israelian care i-a condamnat. Nici Mossadul nu a reuşit să afle mai mult.

— „Răzbunătorii lui Septembrie Negru”, repetă Osama, mângâindu-şi bărbuţa tunsă scurt. Felul în care au pregătit atentatul ne arată totuşi că avem de-a face cu nişte persoane foarte bine instruite. Din câte ştiu, au fost descoperiţi absolut din întâmplare..

— Da, reia Hamsun. O pisică, mascota Comandamentului General, a produs un scurtcircuit din cauza unui tablou electric uitat deschis şi atentatorii nu au mai avut timp să declanşeze explozia.

— După gâştele Capitoliului şi şoarecii de câmp din Egipt[5], iată că şi pisicile intră în istorie!

Râd cu toţii, ca la comandă, etalându-şi dinţii albi şi puternici.

— Bun, cu asta cred că am terminat pentru astăzi. Allah să fie cu noi! încheie Osama, ridicându-se din fotoliu.

— *La illaha illa Allahu!* repetă cu toţii în cor.

— Tu, Hamsun, mai rămâi.

Osama deschide băruleţul cu uşiţe de cristal şi scoate o sticlă în formă de dansatoare. Îi dă cep, cu atenţie mai mare decât ar fi dezvirginat o fecioară şi toarnă cu evlavie în două pahare înalte.

— E vin alb, primit acum zece ani de la dictatorul României cel care a fost împuşcat de rebeli, îi spune el lui Hamsun întinzându-i un pahar. Nicăieri în lume nu ai să guşti o asemenea licoare. Mai păstrez câteva sticle, pe care sper şi le beau când vom sărbători Victoria Finală. Statul Mondial Islamist. Atunci, în semn de preţuire, voi trimite un comando în ţara acera de la Marea Neagră care să-l răzbune pe Marele Dictator.

— Doar nu crezi în istoria cu împuşcatul? îl şicanează Hamsun.

— Cred atât timp cât îmi e de folos, replică Obama.

Ciocnesc şi degusta vinul. E uleios şi dulce, mai păstrează în el căldura razelor de soare şi roua dimineţi de dinaintea culesului

---

[4]„Septembrie Negru” – comando palestinian, autor al celebrului atentat de la Jocurile Olimpice de Munchen, 1972, căruia i-au căzut victime unsprezece israelieni (n. tr.).

[5] Episoade legendare din luptele Antichităţii, în care animalele au jucat un rol decisiv în înfrângerea duşmanului (n. tr.).

viei.

— Hamsun, cum bine ştim amândoi, situaţia de pe teren nu e una dintre cele mai fericite Măsurile antiteroriste luate de unele servicii de occidentali sunt, din păcate, tot mai eficiente. Trebuie să ne gândim la gândim la metode noi, la oameni noi. Nu e de ajuns să ucidem pur şi simplu. Trebuie să instaurăm cu adevărat TEROAREA. Numai aşa vom învinge.

— Te gândeşti cumva la „Răzbunători lui Septembrie Negru”? întreabă Hamsun. Deşi cunoaşte răspunsul.

— În momentul acesta, da! Sunt puţin cunoscuţi, probabil, nu figurează pe listele occidentalilor.

— Uiţi că au fost căutaţi după eşecul atentatului.

— Nu uit. N-am uitat nici că vor fi extrădaţi în America. Acolo sar putea să fie executaţi. Americanii umbla cu limba scoasă după autorii unor atentate petrecute pe teritoriul lor. Şi pe care nu i-au prins nici până în ziua de auzi. Ce e aşa de greu va dovedeşti că autorii sunt chiar cei cinci?! Dă bine la opinia publica.

— Îi vor executa, cu siguranţă. Aşa îşi vor închide şi dosarele rămase vraişte şi-i vor împiedica să-şi scrie memoriile.

— Fireşte. Nişte terorişti morţi nu mai pot particip la organizarea vreunui alt atentat, nu-i aşa?

— Cum nu se poate mai adevărat, confirmă Hamsun, care a început să priceapă unde bate vicleanul Obama.

Obama nu se grăbeşte să-şi continuie ideea. Mai umple odată paharele cu vinul galben ca soarele pustiului şi soarbe gânditor.

— Mda, cinci terorişti morţi sunt cinci terorişti şterşi din orice evidenţă, mormăie el, ca şi cum ar vorbi singur. Hamsun, am să-ţi cer un lucru pe care numai tu îl poţi face. Distruge avionul în care-i vor transporta americanii pe cei cinci. Omoară-i pe toţi!

— O să fie foarte greu. S-ar putea ca avionul să fie escortat de altele, de vânătoare.

— Puţin probabil. Cel mult, urmărit prin satelit. Dar pentru asta, ia legătura cu ruşii. Vor fi bucuroşi să ne dea o mână de ajutor.

— Să spunem că reuşesc. Ce-ai obţinut? Un alt atentat minor.

— Nu m-ai lăsat să termin, spune cu reproş Osama, deşi vocea îi este în continuare la fel de blândă. De explodat, va exploda un avion identic cu cel al americanilor, cu acelaşi număr de persoane la bord, pe care îl vei pregăti tu.

— Dacă înţeleg bine, vrei să înlocuiesc avionul în aer?

— Exact. Îl înlocuieşti în aer. Repet, cere ajutorul ruşilor pentru asta. Ei pot suprapune radarele şi legăturile radio cu care se află în legătură avionul, cu altele, de pe un satelit de-al lor.

— Şi cum să înlocuiesc avionul cu un altul?

— Asta e treaba ta, Hamsun.

— Şi cum să-l fac pe cel real să aterizeze la o bază de pe teritoriul nostru?

— Allah e mare şi puternic şi El îţi va lumina mintea.

— Dar nu am la dispoziţie decât o zi şi o noapte!

— Oare vorbesc cu Hamsun al-Mayam sau cu un copil netrebnic şi neputincios? spune Osana cu voce ridicată, deşi cel din faţa lui i-ar putea fi tată.

Hamsun pleacă capul şi murmură:

— Voi face precum doreşti.

Osama îşi descreţeşte fruntea şi zâmbeşte. Îl ia de umeri pe bătrân şi-l strânge afectuos la piept.

— Ce m-aş face fără tine, credinciosul meu prieten!

Hamsun nu se împacă însă cu faptul că demnitatea i-a fost ştirbită de un puştan. Îl priveşte pe Osama cu şiretenie şi-i strecoară şopârla:

— Te-ai gândit vreo clipă că „răzbunătorii” ar putea fi pregătiţi special de occidentali pentru noi?

— Orice e posibil, îngână fără ezitare Osama. Mai întâi însă adu-mi-i pe cei cinci. O să-i trimit pentru instruire în sudul Libanului. Acolo vor face şcoală adevărată. Vei avea tot timpul să-i descoperi, în caz că ne-au fost inoculaţi.

Osama îşi priveşte ceasul de aur şi tresare.

— E târziu. Trebuie să te grăbeşti. Fiecare oră contează acum. Allah să îţi călăuzească paşii şi să-ţi lumineze calea!

— *La illaha illa Allahu!*

III

Bob Woodward, transmisionistul uriaşului C-130 Hercules, e stupefiat Legăturile cu turnurile de control s-au întrerupt dintr-o dată. Nu mai funcţionează nici linia cu baza din Washington, asigurată de satelit. Bob controlează cu minuţie toate circuitele, dar nu găseşte nici o defecţiune vizibilă.

— Mac, e ca şi cum am fi intrat într-un câmp de interferenţă cu un pol magnetic, îi raportează el pilotului-comandant.

— Negativ, răspunde comandantul. Aparatele mele funcţionează la parametri normali. Mai încearcă, Bob.

Transmisionistul cere sfatul computerului din dotare şi descoperă un bruiaj fin.

— Aş spune că e un fel de perdea electronică. Mesajele sunt trimise aiurea, în univers, reia el convorbirea în căşti.

— La dracu'! Continuăm pe culoarul nostru. Ce părere ai, Tom?

— Să trimitem o scrisoare la Washington, răspunde copilotul. Poate ştiu ei ce se întâmplă.

— Începe s-o scrii, îl sfătuieşte comandantul, după cum vezi, poştaşul a şi venit.

Două avioane Suhoi-29 încadrează Hecules-ul cu stele albe pe aripi şi-l silesc să se încadreze pe un culoar numai de ele ştiut. Comandantul e silit să le urmeze indicaţiile. Încearcă să stabilească o legătură radio, dar piloţii celor două avioane tac mâlc.

— Sunt sirieni, citeşte copilotul însemnele de pe fuzelaje.

— *Shit!* Ăştia o să ne facă felul!

— Doar nu-s vietnamezi, zice transmisionistul cu voce tremurătoare. Amintirile lui din Vietnam nu seamănă cu cele ale unui *globe-trotter*.

— Sunt mai răi! precizează comandantul. Ce dracu' fac şmecherii de la supravegherea aeriană din Mediterana?

— Stau aplecaţi asupra pocherului şi-şi clătesc amigdalele cu bere, e de părere copilotul.

— Zi-le tipilor din cuşcă să fie pregătiţi.

Cei zece poliţişti care-i păzesc pe deţinuţi nu simt nevoia să chiuie şi să aplaude la aflarea veştii. Îşi verifică tăcuţi

armamentul şi sunt hotărâţi să-şi vândă scump pielea S-au mai lovit ei de situaţii dintre cele mai dificile şi speră că, peste nu mult timp, îşi vor putea lua micul dejun cu cei dragi.

C-130 Hercules aterizează pe un aeroport necunoscut şi pilotul opreşte motoarele. S-a făcut noapte, dar cei care întreţin aeroportul sunt mai mult ca sigur restanţieri la plata luminii. Nici un membru al echipajului nu sesizează apropierea celor patru indivizi îmbrăcaţi în negru, purtând în picioare cizme de cauciuc. Duc în spate nişte tuburi cilindrice, asemănătoare aparatelor de oxigen ale scafandrilor autonomi, iar mâinile le sunt ocupate cu scări telescopice. Montează rapid nişte furtunuri la orificiile conductelor de aer condiţionat ale avionului şi întorc robinetele nichelate. Gazul paralizant pătrunde şuvoi în habitaclu. Echipaj, poliţişti şi deţinuţi adorm cu toţii pe loc. Un singur poliţist trece direct în somnul de veci. Suferă de astm şi gazul nu i-a priit în acest timp, un alt avion, identic cu cel deturnat, se prăbuşeşte în mare, ducându-i în adâncul Mediteranei pe cei trei membri ai echipajului şi pe cei cincisprezece pasageri. Observatorii de zbor de la turnul din Atena notează apariţia unei pete luminoase pe ecranul radarului. Ziarele preiau în scurt timp ştirea prăbuşirii unui avion american de tip C-130 Hercules, din pricina unei explozii declanşate la bord. Nu există supravieţuitori, iar resturile aeronavei par imposibil de recuperat.

În reşedinţa sa din Cairo, Osama ben Laden închide televizorul şi-şi freacă mulţumit mâinile. Îşi umple un pahar cu lichidul gălbui, aflat într-o sticlă în formă de dansatoare şi toarnă ipocrit câteva picături pe covorul gros, lucrat manual.

Am fost repartizaţi, ca unitate autonomă, sub comanda directă a colonelului Rajani, unui batalion al trupelor Hezbollah desfăşurate în Valea Bekaa[6]. Araba noastră, învăţată la linguafonul americanilor, este satisfăcătoare. Ne-am adaptat repede, ba chiar am ieşit în evidenţă prin acte de vitejie. Ne simţim bine. Fără lupte, viaţa începuse să devină cam plictisitoare. Pentru un mercenar, războiul este ca o frânghie unsă meseriaş, pentru un sinucigaş tenace.

Dar ceea ce este cu adevărat îmbucurător e că suntem plătiţi de două ori: şi de americani şi de arabi. Cum şi moartea ne pândeşte tot din două locuri.

[6] Sudul Libanului (n. tr.).

Pavlovici intră în cortul nostru militar, al „Răzbunătorilor lui Septembrie Negru” şi împarte salariile pentru săptămâna care s-a scurs. Colosul cercetează cu atenţie fiecare bancnotă. La ureche i-au ajuns o mulţime de zvonuri privitoare la dolari falşi aruncaţi pe piaţă de iranieni.

— La noapte, „misiune specială”! ne anunţă Pavlovici cu o voce mieroasă, aruncând priviri contrariate Colosului. Dacă umbli după poze pornografice, zice el, ai scrântit-o. Nu sunt decât muianele unor venerabili preşedinţi americani.

Colosul îşi înfăşoară tăcut banii într-un ştergar împuţit, pe care-l înghesuie apoi sub centură. Şi-a croit singur un fel de chimir în care-şi depozitează numerarul.

— Evreii şi colegii lor libanezi[7] pregătesc ceva. De două zile forfotesc ca nişte furnici şi-şi dispun noi amplasamente. Ne trebuie o „limbă”.

— Plecăm cu toţi? întreabă senin Colosul.

— Bineînţeles, cocoş, îi răspunde maiorul. Trăgeai nădejde să rămâi în scutece?

— Nu m-ar fi deranjat. Somnul e întăritor pentru un soldat viteaz ca mine.

Cotrobăie în raniţă după sticla de vodcă pe care a salvat-o sub acoperirea de apă sfinţită şi-şi dezinfectează amigdalele. Rufus, câinele pripăşit pe lângă noi încă din prima zi, îi urmăreşte atent mişcările, dar nu primeşte nimic. La musulmani, nici animalele nu au voie să bea alcool.

Rufus nu se desparte nici un minut de Colos. A participat chiar şi la lupte, iar uriaşul are de gând să-l înscrie în efectivul trupei, pentru a-l băga în drepturi.

— Să nu te prind că iei potaia după tine! îl avertizează maiorul.

— Nu eu îl iau, el se ţine după mine, se dezvinovăţeşte Colosul. De altfel n-am pretins niciodată să vă lăsaţi păduchii în cort, când se pleacă la bătălie.

Dar maiorul nu-l mai bagă în seamă. Se întinde peste sacul de dormit şi ne întoarce spatele. Noi prindem să învârtim cărţile, după ce am participat *in corpore* la dezvirginarea pachetului. În felul acesta, suntem oarecum siguri că n-au fost însemnate. Jocul se dezmorţeşte repede. Tăcutul prinde o culoare şi ne scutură de bani. Fijianul, care avusese ful, pierde tot salariul abia primit şi

[7] Este vorba de combatanţii care formează Armata disidentă a Libanului de Sud (n. tr.).

nu crapă de bucurie.

— Nu jucăm pe credit, se grăbeşte să precizeze Colosul, care nu o duce nici el prea strălucit.

— Te-am întrebat, câte scaune ai avut azi? grohăie Fijianul. Vezi-ţi de hemoroizii tăi.

— E o formă de a-ţi reaminti regulile acestui joc, continuă Colosul să-l dăscălească.

— Poţi să ţi le bagi în găoază, până ajungi cu ele la amigdale, îi propune Fijianul, oţărât în continuare.

Scoate dintr-un buzunar interior un teanc de dolari şi-i aşează în faţa lui după valoare. Tăcutul câştigă următoarele trei mâini şi banii continuă să se scurgă într-o singură direcţie.

— Ţi-ai făcut nevoile în scăldătoare! se scandalizează Colosul, scărmănându-se la chimir.

Cloncăne din sticla lui „sub acoperire”, în căutarea unei inspiraţii salvatoare. Este evident că are în cap numai metode necreştineşti de recuperare a banilor, as a că sunt cu ochii pe el.

— Ţine-ţi mâinile la vedere, hipopotam împuţit! Dacă trişezi, te-ai ars!

— Nici prin cap nu-mi trece să-mi trişez camarazii! se oripilează Colosul, asemenea unei contese pensionare pe cale să-şi piardă himenul.

Îl scarpină pe Rufus sub bot şi reuşeşte, în fine, să întoarcă trei valeţi. Culege satisfăcut potul. De-acum îşi face un obicei: înainte să-şi schimbe cărţile, ia potaia la scărmănat. E superstiţios şi nu vrea să renunţe la *porte-bonheur*-ul lui, cu toate vociferările noastre.

— N-aveţi decât să adoptaţi şi voi un animal. Prin părţile astea sunt destule.

Figura îi reuşeşte din nou. Cele două perechi le depăşesc la mustaţă pe cele ale Tăcutului care-i înapoiază o parte din bani.

— Ce-ai crezut? zbiară Colosul. Dacă ţi-ai înghiţit limba nu e un motiv să te consideri cel mai mare pocherist din Orientul Mijlociu.

— Pune-ţi amortizor la bot, animalule! se strâmbă maiorul, deranjat din moţăială.

— N-am suportat niciodată fandoselile astea, ne împărtăşeşte Colosul, pe şoptite, opinia lui. Eu unul pot dormi şi lângă o baterie de rachete în plină acţiune. Asta înseamnă să fii un om sănătos, cu conştiinţa curată. Şi, pe urmă, nici nu ştiu ce caută lângă noi acest maioraş?! Ar trebui să se pârţâie în cortul pentru ofiţeri, doar l-au numit comandantul nostru!

Culege încă un pot şi-i promite lui Rufus un os dintre cele mai titrate.

— În Congo, aveam drept mitralior un francez, flencăne Colosul, cu chef de vorbă. Asta adoptase o cioară care ştia să cuvânteze mai bine decât mulţi oameni. Când ne aşezam la pocher, zbura pe umărul lui şi-i cârâia la ureche ce să joace. Francezul ne curăţa periodic, ceea ce ne adusese în pragul nebuniei. Lucrurile au mai mers o perioadă aşa, până ne-am trezit cu toţii lefteri complet. Atunci i-am pus gând rău cioroiului. Într-o noapte, pe când franţuzul visa la alte păsărici, am băgat zburătoarea într-un sac şi, după ce i-am luat gâtul, am aruncat-o într-o latrină scoasă din circuit întâmplarea a făcut ca, probabil din cauza fricii, cioara să scape un ou exact pe când o înhăţam. Franţuzu' l-a găsit de dimineaţa şi a convins un papagal chior să-l clocească. Rezultatul a fost o altă cioară, care s-a dovedit şi mai a dracului decât maică-sa. Asta, în timp ce jucam, dădea roată şi-i şoptea pe urmă stăpânului ce cărţi ne intraseră.

— Tu eşti la rând, îl întrerupse Fijianul, frecându-şi înciudat bucile cât nişte perje.

Profit de momentul de neatenţie şi subtilizez cei doi decari pe care-i pusesem pe fundul pachetului. Îi aşez lângă ceilalţi doi pe care-i aveam deja şi plusez. Colosul îl ia pe Rufus la scărpinat, dar mecanismul nu mai funcţionează. Îmi aruncă cei trei aşi ai lui în faţă şi rage ca un berbec în pragul orgasmului.

Reacţia neaşteptată îl sperie pe Rufus, care se năpusteşte schelălăind de mama focului peste maiorul plecat în lumea dulcelui somn. Colosul nu mai aşteaptă urmarea. Dispare din cort cu viteza luminii şi, dacă nu l-ar fi oprit santinelele, ar fi ajuns cu siguranţă în liniile israeliţilor. Abia spre miezul nopţii îşi face curaj şi se întoarce. Lui Pavlovici i-a trecut oţăreala, aşa că se mărgineşte să-l numească deschizător de drum pentru misiunea care ne aşteaptă.

Ne luăm salopetele negre, ochelarii cu infraroşii, pistoalele automate Karun, de fabricaţie iraniană şi plecăm. În buzunarele largi avem cleşti pentru sârmă şi emiţătoare de infrasunete, menite să anihileze detectoarele electronice personale ale evreilor.

Sirianul aflat în postul de observaţie ne răspunde la parolă şi păşim în *no man's land.* Avem de parcurs o bucată bună de drum, dar, spre norocul nostru, terenul este deluros şi aproape în totalitate împădurit. Totuşi trebuie să fim cu ochii în patru.

Israelienii ar fi putut monta capcane sau dispozitive de alarmare acolo unde ne aşteptăm mai puţin. Ca să nu mai vorbim de faptul că am putea să dăm nas în nas cu o patrulă de cercetaşi sau cu un comando de-al lor plecat într-o misiune identică cu a noastră.

Gândul că voi pătrunde în coteţul inamicului îmi dă fiori de gheaţă. Evreii sunt vestiţi prin cruzimea lor. Ne-au paraşutat pachete cu casete video, pe care înregistraseră tratamentul la care-i supun pe prizonieri. Cel mai nevinovat film reda un episod în care trei palestinieni erau forţaţi să-şi mănânce unul altuia fecalele. Distracţia lor cea mai mare erau însă inductorii electrici cu care îi făceau pe nenorociţi să se contorsioneze în cele mai elucubrante figuri. Desigur, dacă ne-ar fi prins, am fi putut să ne deconspirăm ca să scăpăm cu viaţă. Dar asta ar fi însemnat nu numai sfârşitul misiunii, ci şi al carierei noastre de mercenari. Pavlovici ne avertizase să nu apelăm niciodată la o asemenea soluţie, pentru că tipii de la C.I. A. nu vor recunoaşte că suntem în solda lor. Nu vor să-şi pericliteze relaţiile speciale cu Mossadul, care s-ar simţi jignit că nu participă la bairam.

Coborâm dealul, în salturi, la distanţă de zece metri unul de altul. Când ajungem la liziera pădurii, ne aruncăm pe burtă. Luna s-a dat cu inamicul şi câmpul din faţa noastră e luminat… *a giorno.* Dincolo de el se află avanposturile libanezilor rebeli. Au trăgători de elită care nu fac altceva decât să măture cu lunetele lor fâşia descoperită.

Trebuie să facem un ocol de câţiva kilometri până la un râuleţ pe jumătate secat. Ne place, nu ne place, dar el ne va ţine loc de călăuză. Apa ne vine până la pulpe, însă ce e mai rău e că albia e plină de cataroaie ascuţite şi alunecoase. Colosul se împiedică şi se întinde cât e de lung. Haleşte un galon de apă împuţită şi blestemă pe înfundate.

— Ţine-ţi cataligele la verticală, căpcăun paranoic, murmură Pavlovici, îndemnându-l să-şi revopsească faţa şi mâinile cu mâl. Ia-o înainte, ce te-ai proţăpit acolo ca o sperietoare perversă!

Colosul continuă să blesteme în şoaptă şi-şi reia în primire postura de deschizător de drumuri. Acum e mult mai atent şi pipăie cu talpa fiecare locşor necunoscut.

— Te mai pârţâi mult? îi strecoară maiorul, printre dinţii cariaţi. Nu suntem la balet. Mişcă-ţi portbagajul mai repejor.

— Asta e mersul meu normal, face uriaşul ofuscat. Dacă aveai nevoie de un maratonist, trebuia să te gândeşti înainte.

Măreşte totuşi pasul, mai mult ca să se îndepărteze de Pavlovici care nu suportă să fie tutuit, mai ales de către un hotentot. La un moment dat, părăseşte râuleţul şi o ia pe coate şi genunchi prin iarba nu prea înaltă. În ciuda masivităţii sale, e cel mai bun dintre noi la mersul târâş şi, ca să se răzbune, se mişcă mai iute ca un viezure. Scoatem limba de un cot, dar nu putem protesta. Îndeplineşte corect ordinele primite.

Mi se pare că au trecut ore întregi de când suntem pe drum, dar când îmi arunc privirea pe ceasul fosforescent, constat că au trecut abia patruzeci de minute. Maiorul ordonă o scurtă oprire şi stabileşte poziţia. Colosul e prea înaintat ca să audă noile dispoziţii, dar nici Pavlovici nu are de gând să folosească goarna. Când îşi dă seama că a rămas singur-singurel, la doi paşi de duşman, uriaşul se opreşte. Se ridică în fund, asemenea unui popândău şi adulmecă în jurul său, chemându-ne cu şoapte dulci. Constată crudul adevăr şi face cale-ntoarsă, zdrobindu-şi încheieturile. În gând, ne plimbă fără părtinire prin cele mai ascunse locuri pe care le posedă rudele noastre de parte femeiască. Când dă de noi, e mai turbat ca un tigru ţinut toată viaţa într-o bibliotecă.

— Aş putea afla ce se-ntâmplă? bâlbâie el, făcând eforturi supraomeneşti să-şi menţină vocea la cele mai joase cote.

— Se-ntâmplă că ne-am oprit, îl lămureşte Pavlovici. Data viitoare să-ţi cureţi mai conştiincios urechile.

— Avem staţie de emisie, se screme în continuare Colosul să fie politicos.

— Doar nu vrei să-ţi cer scuze! i-o taie Pavlovici. Încolonarea! Deschizătorul – douăzeci de metri avans. Executarea!

Şi iată-l pe Colos refăcând pentru a doua oară drumul pe genunchi şi coate. Acum nu se mai grăbeşte. Când şi când îşi iţeşte capul hidos pe deasupra ierbii, pentru a se convinge că-l urmăm. Se mişcă cu toate antenele în funcţiune. La fiecare pas îl poate aştepta o surpriză. Postura de deschizător e una dintre cele mai ingrate, riscul de a fi descoperit e imens şi, în timp ce tu cazi în plasă, restul comandoului se împrăştie.

Ajungem la primul gard de sârmă. Colosul conectează cu repeziciune, la câmpul electric al unui minigenerator, instalaţia de alarmare şi taie primele două reţele, strecurându-se ca o şopârlă. Îi auzim răsuflarea grea şi ne străduim să nu-l pierdem din vedere. Ochelarii cu infraroşii îi uşurează depistarea de persoane, deşi nu ar avea nevoie de ei: cu singurul lui ochi poate

distinge şi un greiere aflat la douăzeci de metri.

Montăm pe frecvenţa adecvată emiţătoarele cu infrasunete şi piuiturile ne dau de veste că au captat detectoarele. Ne-am apropiat la mai puţin de trei metri de lanţul de santinele. Între turnurile de lemn, din care veghează lunetiştii, sunt desfăşuraţi mai mulţi combatanţi, dar distanţele destul de mari dintre ei ne uşurează misiunea. Pavlovici preia conducerea şi se târăşte pe tot corpul, sprijinindu-se pe degetele de la mâini şi de la picioare, fără să facă nici cel mai mic zgomot. În întuneric, putem distinge în curând contururile unei baterii de artilerie. Ţevile tunurilor şi mortierelor sunt îndreptate spre cer, asemenea unor brazi vămuiţi de crengi.

Cu respiraţia aproape oprită, înaintăm printre santinele, orientându-ne către tabăra cantonată în cătun. Abia în apropierea primei case, construite din cărămizi de lut, avem curajul să ne ridicăm pe vine. Pavlovici aruncă o privire rapidă pe ferestruica mică şi se declară mulţumit. Sunt doar nişte ţărani care dorm înghesuiţi unul în altul. Câinele care păzeşte câteva oi ne simte şi dă să latre. Nu apucă decât să mârâie, înainte ca Tăcutul să-i arunce cuţitul în beregată.

Abia la a cincea casă găsim ceea ce ne trebuie. În paturi de campanie, sforăie abitir doi gealaţi îmbrăcaţi doar în maieu şi izmene. Tunicile aruncate pe scaune poartă însă grade însemnate.

La un semn al lui Pavlovici, eu şi Fijianul sărim în picioare, încadrând uşa, în timp ce Tăcutul şi Colosul dispar în spatele casei. Pipăi expert canatul şi-mi strecor degetele în deschizătură, împingând uşor. Constat cu stupefacţie că uşa e zăvorâtă. Ce dracu', doar nu s-or teme de hoţi! Am noroc, e vorba doar de un cârlig pe care-l ridic cu lama pumnalului. Deschid cu infinite precauţii, milimetru cu milimetru, pentru a preveni orice scârţâitură. Îi pasez pumnalul Fijianului, care se strecoară pe lângă mine şi se apropie de primul pat. Cu o mişcare scurtă, retează beregata ofiţerului libanez şi sforăitul întărâtat se termină într-un horcăit Sângele împroaşcă peste tot, dar nu e cazul să mă gândesc la măsuri de igienă.

Îi astup botul celui de-al doilea libanez cu batista îmbibată cu cloroform şi mă arunc peste el. Se zvârcoleşte şi aproape că mă răstoarnă, dar în câteva secunde e anihilat îl leg fedeleş cu corzile de chingă şi-i aplic o fâşie lată de leucoplast. Cotrobăi prin buzunarele uniformei şi transfer conţinutul lor într-ale mele. Tot

Colosului îi revine partea cea mai neplăcută. Îl chem prin staţie şi primul lucru pe care-l face când intră în cameră e să ia la scotocit uniformele. Buzunarele goale nu-i trezesc cele mai bune sentimente, dar lasă comentariile pentru întoarcere. Acum are altceva de făcut. Îşi leagă chinga de mijloc şi o asigură cu două catarame, îl va târî pe ofiţer după el, aşa cum se află, în chiloţi şi maieu, până în tabăra noastră.

Ne pregătim de plecare, când un zgomot abia perceptibil ne aruncă la pământ. Pumnalele şi pistoalele sunt pregătite să ne dea o mână de ajutor. Prin ochelarii cu infraroşii, căutăm sursa zgomotului şi distingem la vreo cincisprezece metri o siluetă neagră. După mişcări, pare un luptător în căutarea closetului. Omul nu e mulţumit doar cu tufişurile aflate din belşug de jur împrejur. Se apropie de noi, cu mâna la prohab, inspectând cu atenţie zona. Totuşi nu e prea pretenţios. Iată-l descheindu-se complet şi crăcănându-se temeinic. Urina descrie un arc perfect şi cade în preajma Colosului, care tremură de enervare. Luptătorul oftează mulţumit şi elimină o toxină atroce. Nu e foarte grăbit să-şi reia somnul. Scrutează depărtările şi-şi aprinde o ţigară. Din buzunar scoate o sticlă plată şi-şi reîmprospătează vezica. E ziua lui nenorocoasă. A ajuns chiar în dreptul Colosului care, cu toate că e legat de „balot”, îl apucă repede pe individ de gleznă şi-l trage la pământ, înfigându-i în acelaşi timp pumnalul între omoplaţi. Luptătorul trece tăcut în galeria eroilor căzuţi la datorie, iar sticla plată îşi schimbă stăpânul.

Pavlovici dă semnalul plecării şi pornim asemenea şerpilor. Urmăm exact cărarea pe care am venit, dar acum Colosul trebuie să facă un efort dublu. Abia când ajungem în păduricea de la care începusem mersul târâş, facem o pauză.

— Ce gâfâiţi ca nişte cămile castrate? şopocăie Colosul, privindu-ne cu dispreţ. Dacă n-aş fi fost eu, trebuia să cereţi ajutorul aviaţiei.

— Ai făcut o treabă bună, îl gratulează Pavlovici.

— N-am auzit încă nimic despre vreo primă, face Colosul o aluzie străvezie, rămânând impasibil la recompensele morale.

— Toate la timpul potrivit, zice sfătos maiorul. Până una-alta, saltă „obiectul” în spate şi fii atent să nu-l sugrumi. N-avem ce ace cu o limbă moartă.

Colosul bolboroseşte ceva din care distingem doar cuvântul „Diaree”, dar îndeplineşte cu osârdie ordinul. Încă nu s-a luminat ie ziuă, când ajungem în liniile noastre, ceea ce nu e rău de loc.

Informaţiile pe care urmează să le scuipe „obiectul” trebuie valorificate în timp util.

Însuşi colonelul Rajani participă la interogarea prizonierului. Conform livretului pe care i-l predau, se numeşte Abdel Kalif şi aste căpitan de artilerie. Tăcutul îl dezleagă şi-l readuce în simţiri, obturându-i nările cu vată muiată generos în oţet. Reacţia nu se lasă aşteptată. Abdel deschide ochii şi se scutură ca un câine care a străbătut înot Oceanul Indian. E zdruncinat rău de tot. Se holbează la noi şi se roagă la Dumnezeu ca totul să fie doar un vis urât. Nu e departe de realitate, viaţa prin partea locului are toate ingredientele unui coşmar.

Rajani este o gazdă ospitalieră. Îi face semn să se aşeze şi-l tratează cu cafea şi cu ţigări. Îşi face apariţia şi o sticlă de lichior.

— Căpitane, ai intrat în rahat, îi expune el pe scurt situaţia. Ai două soluţii: ori o faci pe mutu’ şi-ţi închei cariera cu un glonţ în ţeastă, ori ne descrii în amănunt cu ce se ocupă colegii tăi şi-ţi cumpărăm un bilet dus pentru Europa. Ai exact cinci minute să-ţi revii şi să te gândeşti ce alegi.

Colonelul ne face cu ochiul şi părăseşte camera, urmat de Pavlovici. Colosul nu întârzie să se servească cu neruşinare din lichiorul şi ţigările oferite prizonierului, considerând că este dreptul lui inalienabil. Îşi arogă postura anchetatorului-şef şi pufăie, păşind plin de importanţă încolo şi încoace.

— Grăbeşte-te să verşi totul, îl atenţionează el pe libanez. Suntem specialişti în stoarcerea informaţiilor. Chiar şi papa de la Roma, dacă ne-ar cădea în mâini, ne-ar mărturisi toate aventurile lui erotice. Şi vezi să nu minţi. Ştii ce-a păţit unul dintre ăştia care umblă cu cioara vopsită? Asta!

Prinde pe neaşteptate o lopată şi-i frânge coada dintr-o singură lovitură. Abdel înlemneşte şi-n gât i se opreşte un nod marinăresc.

Colosul îi aruncă în cap bucata de lemn şi-şi mai toarnă un pahar de lichior. Plescăie nemulţumit şi îmbunătăţeşte conţinutul cu ce mai rămăsese în sticla plată, pradă de război.

— Să-i tăiem boaşele, propune Fijianul. I le vom da lui Rufus. Are şi el dreptul la o masă împărătească.

— Împărătească zici?! După cum arată tipul, s-ar putea să nu-i ajungă lui Rufus nici pe un colţ, devine Colosul, brusc, grijuliu. Mai bine să-i facem manichiura.

Clănţăne din cleştele de tăiat sârmă şi se apropie fioros de căpitanul care tremură tot şi-şi fixează privirile înnebunite pe

groaznicul instrument.

— Manichiura la sfârşit! intru şi eu în joc. Acum e vremea tunsului. Părul lung reprezintă un loc ideal pentru păduchi, care, ştim cu toţii, aduc cu ei boli nemiloase.

Îmi scot centura şi prind să-mi ascut pumnalul, mai ceva ca bărbierul din Sevilla.

— Am văzut asta într-un film cu indieni, aprobă Colosul. Numai că tipul care se ocupa cu tăiatul părului întorcea şi pielea de pe cap. Adică i-l belea, ca să fiu mai pe înţelesul vostru. Tăcutule, tu ce propui?

Berezin nu face exces de cuvinte. Prinde încheietura dreaptă a căpitanului într-o strânsoare de cleşte şi-i fixează mâna pe masă, după care loveşte sălbatic cu tocul pistolului, transformându-i două degete într-o masă informă de carne şi oase. Libanezul cască gura, gata să-şi exprime nemulţumirea, dar Fijianul se grăbeşte să i-o umple cu ceaşca în care abureşte cafeaua. Abdel scuipă cioburile şi n-o duce prea bine.

Colosul îşi trage scaunul în faţa lui şi-l fixează cu singurul lui ochi.

— După cum cred că ai constatat, nu facem parte din organizaţia „Salvaţi omenirea azi". Tu ai doi ochi, eu doar unul. Ţi se pare echitabil? Adică de ce ai fi tu mai bun ca mine?

Abdel se lasă brusc pe spate, dar Tăcutul îi prinde gâtul în braţul său musculos, făcându-l să treacă prin întreg spectrul culorilor. Apariţia colonelului îl opreşte însă pe Colos să-şi facă dreptate.

— Vai, vai, vai! se precipită ipocrit Rajani. Nu-i frumos să-l trataţi aşa. La urma urmei, are gradul de căpitan, iar voi nu sunteţi decât soldaţi.

— Să fim înaintaţi în grad! prinde Colosul momentul favorabil unei cereri care-i scarmănă mai de mult creierul.

— Mai întâi să vedem ce are să ne zică oaspetele nostru, îl opreşte precaut colonelul.

— Nu înţeleg ce doriţi de la mine, domnule colonel! clefăie Abdel, mişcându-şi cu greutate limba însângerată. Sunt un simplu comandant al unei unităţi de artilerie.

— Dispunerea efectivelor şi scopul manevrelor din ultimele două zile, scrâşneşte colonelul, lăsând politeţurile pentru timpuri mai bune.

— N-am cum să cunosc datele. Ordinul meu e să execut tir de artilerie la ora zece asupra poziţiilor din jurul localităţii Souk el

Danie. Atât.

— Asta o ştie şi cel din urmă tunar.

— Vă jur, domnule colonel! N-am nici un fel de alte date.

Colonelul se face că se gândeşte dacă să-l creadă sau nu, după care-i ordonă Fijianului să treacă la varianta B. Lui Abdel i se injectează o doză barosană de substanţă halucinogenă, în stare să activeze şi o vită şi s-o facă să cânte rock-and-roll.

— Căpitan Abdel Kalif, latră colonelul, simt comandantul suprem al trupelor israeliano-libaneze desfăşurate în sudul Libanului, îţi ordon să repeţi datele şi coordonatele pe care le-am expus în şedinţa de stat-major la care ai participat îţi ordon! Îţi ordon!

Într-adevăr, în condiţiile existente astăzi, torturile nu-şi mai au rostul în stoarcerea de informaţii, decât, cel mult, pentru a satisface niscaiva porniri sadice. Hipnoza sau îngurgitarea de opium tratat dau rezultate excelente. Abdel vorbeşte ca în vis şi are destul de multe de spus.

— Împachetaţi-l! ne zice Rajani, după ce se declară mulţumit de cele auzite.

Se precipită spre postul de comandă, unde cheamă toată suflarea ofiţerimii. Între timp, libanezul e legat bine şi aruncat într-un jeep care-l va duce la Beirut. Va fi judecat şi executat pentru a servi drept exemplu celorlalţi trădători care luptă împotriva guvernului legal al ţării.

Suntem în cortul nostru şi halim din gamelele cu hrană caldă când se dă ordinul de alertă maximă.

— Suntem în pauza de masă! trâmbiţează Colosul, fixându-l pe sirianul care ne-a adus vestea. Sunt anumite lucruri ce trebuie respectate, printre care se află şi digerarea halelii. Cum se poate bate un soldat dacă are burta goală şi amigdalele uscate?! Capacitatea lui de luptă este diminuată şi pentru inamic e o joacă de copil să-l anihileze.

Îl lăsăm să vocifereze şi fugim în tranşee, unde ne luăm adăpostul în primire. De fapt, o groapă ceva mai încăpătoare, blindată cu un planşeu din beton. Stăm înghesuiţi şi apariţia Colosului, care-şi poartă, consecvent, gamela cu el, nu e de natură să ne facă viaţa mai uşoară.

— Începe bombardeaua! ne anunţă vesel, de parcă noi ne-am fi strâns acolo să urmărim un spectacol de balet.

Direcţionate pe coordonatele aflate de la Abdel, katiuşele îşi încep dansul. Scot un vaiet asurzitor, asemenea unui milion de

femei violate de o ceată de barbari. Suntem survolaţi de patru bombardiere siriene şi huruitul lor sparge văzduhul. Dar e încă suportabil, iadul se va dezlănţui când vom primi replica israelienilor.

Pentru a ne trece timpul, jucăm barbut şi ne facem curaj cu sticlele pe care le-am luat cu noi în adăpost şi care au etichete de apă plată. La lumina lanternei, zarurile se disting cu greu şi Colosul are prilejul să apeleze la toate trucurile pentru a-şi recupera banii pierduţi la pocher. Cu toate că e aşezat între mine şi Fijian, strivindu-ne cu masivitatea lui, îşi mişcă mâinile cu iuţeală.

— Du-te mai încolo, nu pot să răsuflu, zic eu, încercând în zadar să-mi câştig spaţiul vital.

— Îmi pare rău, îmi răspunde Colosul, dacă ştiai că eşti aşa sensibil, trebuia să închiriezi o sală de sport.

Întoarce la repezeală un zar, prefăcându-se că îndepărtează o pietricică, dar este văzut şi Tăcutul îi repede cangea în beregată.

— Dacă te prind că mai trişezi, îţi scot boaşele pe gură!

Colosul se umflă şi ne arată limba lui neagră. Turbat, îşi repede bocancul spre mutra rusului, dar nimereşte alături. Tăcutul încearcă să sară peste el, cu toate că spaţiul îngust nu-i oferă condiţiile ideale. Totuşi reuşeşte să-i aplice o directă în plină figură. Eu şi Fijianul ne aruncăm între ei şi rezultatul e o învălmăşeală de nedescris. Ghemul de oameni care e acum în adăpost aminteşte de o hidră cu patru capete şi o mulţime de tentacule. Numai sabia lui Alexandru Macedon ne-ar mai putea separa.

Ajung cu capul sub fundul Colosului şi de ce mi-e frică nu scap: din cauza efortului, uriaşul dă drumul unui vânt năprasnic şi mă las moale, renunţând să-mi mai găsesc o poziţie omenească.

Dintr-o dată încetăm orice mişcare şi rămânem încâlciţi şi plini de sânge. A început răpăiala din partea cealaltă. Israelienii trag cu toate piesele de artilerie. Recunoaştem obuzele mortierelor, care explodează făcând pământul să crape în două. Adăpostul se zguduie ca un lift prins în epicentrul unui cutremur. Primim în cap kilograme de ţărână şi pietre, dar asta nu e încă nimic. Lucrurile s-ar schimba radical dacă s-ar desprinde planşeul de beton care ne protejează.

Tirul se înteţeşte şi mă întreb dacă după potopul de foc va mai exista vreun supravieţuitor. Pavlovici urlă în staţie ca un disperat, dându-ne sfaturi să nu părăsim adăpostul. Chiar dacă am fi vrut

n-am fi putut, atât de încâlciţi suntem.

Pământul se ridică şi se lasă de parcă un dinozaur antediluvian ar juca tontoroiul deasupra noastră. Insula din Caraibe[8], cu căsuţa pe care mi-am dorit-o toată viaţa, este undeva, departe, într-o altă lume, care n-a existat decât în visul unui mercenar bântuit de vedenii. Paradoxal, dar în momente ca acestea nu-ţi doreşti să scapi cu viaţă, ci să mori cât mai repede. Să dispari fără urmă şi să nu te mai naşti niciodată.

Durul care sunt începe să plângă. Nu de frică sau de disperare. Este reacţia firească a organismului care nu uită că a fost la început un ghemotoc de carne apărut din alt ghemotoc.

Într-un târziu, Dumnezeu oboseşte să ne mai pedepsească şi bombardamentul încetează. Pentru încă câteva minute rămânem nemişcaţi. Israelienii obişnuiesc să facă pauze la derută. De astă dată, însă, se arată mulţumiţi. Cred că nici ei nu au ieşit prea bine din încăierarare, deşi gândul ăsta nu prea ne ţine de cald. Ne descâlcim cu greu şi scoatem boturile la aer. E plin de praf şi de părticele de materie arsă, dar e bun. Ne sprijinim de peretele tranşeei şi ne facem inventarul. Toate par la locul lor, mai puţin un dinte al Colosului şi un ochi tumefiat al Tăcutului.

Pe neaşteptate, Colosul îşi reaminteşte de punctul la care rămăseseră lucrurile şi, pus pe rele, dă să se ridice. N-are spor, cât e el de huidumă. Se rezumă la înşiruirea câtorva blesteme găsite prin lada lui de zestre, dar şi astea sună mai mult a cântec de colind.

— Ce-i mai rău e că am pierdut zarurile, trage Fijianul linia.

— Să şi le bage-n cur, stoarce Tăcutul două cuvinte cu adresă exactă.

— Mă pupi, îi transmite Colosul, scuipând cocoloaşe de ţărână. Ai obiceiuri foarte proaste, se vede că mă-ta făcea parte din clasa proletară.

— Pe tine te-o fi crescut vreo marchiză, se minunează Fijianul, în timp ce-şi curăţă urechile cu vergeaua kalaşnikovului. Ciorapii tăi sunt de zece ori mai grei decât atunci când i-ai primit.

Staţia începe să guiţe şi auzim vocea maiorului:

— Mai trăiţi, hahalerelor? Rinocerul, mă auzi? Recepţie!

Colosul închide supărat staţia şi-l lasă pe Pavlovici să-şi facă cele mai negre gânduri.

— N-am chef de el! zice, crezându-se în măsură să stabilească componenţa colectivului. Tot un neam de traistă. Încep să cred

[8] Vezi „Ordon: Ucide-ţi aproapele!” de acelaşi autor (n. tr.).

că sunt singurul om care merită să fie băgat în seamă.

— Eşti singurul om care merită să fie băgat în mă-sa, precizează Fijianul. Deschide staţia! După toate aparenţele, războiul nu s-a terminat.

— Rinocerul, mă auzi? Răspunde! Ce faceţi acolo? Recepţie!

— Pescăruşul, sunt Rinocerul! mormăie Colosul.

— Ţi s-au căcat oile în urechi? se răţoieşte maiorul. Adunarea!

Ne ridicăm cu greu şi ieşim din tranşee. Ocolim cu grijă gropile şi dărâmăturile, cu ochii după obuze neexplodate. Peisajul nu foarte răscolit, în schimb satele împrăştiate pe dealurile din apropiere au dispărut. S-a făcut ziuă şi praful înecăcios stăruie în atmosferă. Nici vodca rămasă pe fundul sticlelor nu reuşeşte să te aducă gâtlejurile în stare de funcţionare.

— Credeam că aţi dezertat, zice Pavlovici când dă cu ochii de noi. Mă aştept la orice de la unii ca voi. Aveţi odihnă până diseară, când vom ataca. Din păcate, o bombă a căzut taman peste bucătăria de campanie, aşa că o să vă descurcaţi cum puteţi.

— Dumneavoastră luaţi potolul la cantina VIP? îl gratulează Colosul cu pluralul maiestăţii, trăgând nădejde la o invitaţie.

— Sunt în aceeaşi situaţie ca şi voi. Prin împrejurimi s-ar putea afla ceva pentru burţile voastre. Dacă se găsesc doi voluntari dispuşi la scotocire, e posibil să închid ochii.

Colosul face iute un pas înainte şi eu mă lipesc de coasta lui.

— M-ar fi mirat să fie altfel, cugetă Pavlovici cu voce tare. Un ucigaş şi un cioclu, exact tandemul necesar pentru întocmirea unui prânz bogat. Într-o oră să fiţi înapoi. Vă reamintesc că fac indigestie la carne de om, chiar prăjită. Rupeţi rândurile!

— I-aş rupe lui gâtul! mi se destăinuie Colosul, după ce ne-am îndepărtat binişor, însoţiţi de credinciosul Rufus.

Uriaşul face parte dinte puţinii oameni care pot adulmeca haleala de la distanţe de kilometri. Pare să posede o busolă misterioasă care-l poartă cu exactitate la oala cu bucate.

— Încep să regret că am acceptat aiureala asta, spune camaradul meu, păşind încrezător spre zările sângerânde. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Emisarul unui rege african m-a rugat cu lacrimi în ochi să accept comanda unei trupe de mercenari care s-o tragă peste buci tribului rival. Aş fi câştigat mai puţin, dar, în schimb, aveam parte de gagici şi băutură la discreţie. Unde mai pui că s-ar fi putut să-mi treacă prin minte să schimb direcţia şi să-l dau pe rege jos. Cu siguranţă că maimuţele

inamice m-ar fi numit cel puţin viceguvernator. M-ar fi durut în fund de voi şi de războaiele voastre scârboase. Nici nu m-aş fi gândit să mă mai întorc vreodată pe bătrânul continent şi, tot restul vieţii, ar fi fost de-ajuns doar să întind mâna ca să am ce-mi doresc. Când am să scap de-aici, cred că am să iau în considerare propunerea negroteiului, dacă nu mi-a luat-o altul înainte. Nici de bătălii n-aş duce lipsă. În ţinuturile acelea, băştinaşii se iau la harţă non-stop. Cunosc un mercenar care a acceptat un contract în Malawi. Cred că-l cunoşti şi tu: Helmuth Bock. Ăl mai fioros din câţi au cunoscut generaţiile de ucigaşi plătiţi. Tipul s-a înconjurat de zece hăndrălăi şi a aterizat la izvoarele fluviului Lagenda[9]. Era rost de cafteală după voia inimii. Două triburi se dondăneau ca să-şi împartă teritoriile după nu ştiu ce hărţi rămase de la strămoşi. În panoplia lor găseai la loc de cinste arcuri şi suliţe din lemn, ceea ce era pe placul lui Helmuth. Sigur că aveau şi puşti, ba chiar şi câteva aruncătoare pasate pe şest de mozambicani, dar, cum spuneam, nu se dădeau la o parte să-şi folosească în principal arsenalul tradiţional. Era totuşi destul de monoton şi începuseră să apară primele semne de plictiseală. Prea devenise treabă de rutină să ucizi cu toptanul. Şi, într-una din zile, pe când se îndeletnicea cu cojitul unei banane, lui Helmuth îi trece prin cap o idee strălucită. Trimite un om de-al lui în Sierra Leone, cu un purcoi de bani, să tocmească cinci curve albe. De cum apar, le îmbracă în amazoane şi le înarmează cu arcuri şi cu pumnale. Curvele au îmbrăţişat cu bucurie noua postură, se săturaseră şi ele să tot dea din craci pe bani puţini. Vine şi ziua când membrii unuia din triburi se hotărăsc să dea un nou atac. Pornesc la asalt, cu mic cu mare, agitându-şi lemnele lor şi chiuind slogane învăţate la şezători, când dau nas în nas cu amazoanele. Surpriza e totală. Hotentoţii nu ştiu cum să reacţioneze şi tot ce le trece prin cap e să aprindă un foc şi să execute un dans tematic. Credeau, pasămite, că au întâlnit nişte zeităţi care le vestesc victoria. Gagicile nu se lasă nici ele mai prejos. Îşi exhibează ţâţele şi-şi clatină bucile în ritm vioi. Hotentoţii sunt copleşiţi. Pe scurt, se trece la regulat, negroteii considerând că armata lor e cam mică şi că e cazul să sporească numărul de voluntari. Helmuth şi ortacii lui stăteau pitiţi pe după palmieri şi se distrau de minune. Cheltuiseră o pălărie de bani cu başoldinele, dar merita. Negroteii făcuseră coadă şi, până să le vie rândul la ciocăneală,

[9]Fluviu la graniţa cu Mozambicul (n. tr.).

schimbau impresii despre fenomenul petrecut. I-au luat ca din oală. O sută de capete şi-au schimbat sediul şi s-au căţărat în nişte ţepuşe înfipte în pământ. Helmuth îmi spunea că au muncit o zi întreagă să-i decapiteze pe toţi, întrucât aveau gâtul prins în nişte inele dintr-un metal al dracului de rezistent.

Colosul se întrerupe din sporovăit şi adulmecă cu nările lui cât două coşuri de fregată. Îşi reia mersul şi acum are destinaţia precisă. Pe un tăpşan se îngrămădesc patru case, având în mijloc un ţarc măricel, prin care-şi fac veacul câteva zeci de oi şi găini, într-o înţelegere perfectă. Doi câini nu sunt de acord cu musafirii nepoftiţi şi ne ies în întâmpinare. E rândul lui Rufus. Nu poate fi mai prejos decât stăpânul lui, drept care iese la rampă şi-i ia la clănţănit pe cei doi paznici. Nu pierdem prilejul să facem pariuri. Colosul pune la bătaie cincisprezece dolari pe Rufus şi-i aruncă îndemnuri încurajatoare.

— Frige-i, Rufus! Trage-le-o! Aşa, băiatule, suge-le beregata!

În scurt timp, cei doi dulăi realizează superioritatea adversarului şi-şi iau tălpăşiţa, schelălăind, iar eu îndes în pumnul uriaşului bancnotele câştigate cinstit. Zgomotul luptei a atras spectatori. Sunt doi ţărani îmbrăcaţi în nişte sutane lungi.

— *Salam!* le aruncă uriaşul, plin de bună-cuviinţă.

— *Salam!* răspund cei doi. Cine sunteţi?

— Luptători împotriva duşmanului păgân. Israelienii ne-au bombardat marmita şi ne-au lăsat nemâncaţi. Slăvitul nostru comandant ne-a rugat să salvăm trupa de la o moarte sigură prin înfometare şi iată-ne pe cale să o facem cu ajutorul vostru.

Ţăranii nu sunt pregătiţi să coopereze.

— Pentru voi doi am avea câte ceva prin casă, cuvântă unul dintre ei, dar pentru o mie de oameni de unde să luăm?

— Aceste creaturi, zice Colosul, îndreptându-şi degetul bont către oile care nu ştiu ce li se rezervă, nu sunt ele crescute în bunăstarea stomacurilor? Vă plătim. Avem bani.

Scutură de la distanţă banii luaţi de la mine, dar ţăranii nu se lasă înduplecaţi aşa uşor.

— Oile le ţinem pentru lapte şi pentru lână. Sunt tot avutul nostru.

— Dar găinile? se sfădeşte Colosul.

— Ele ne dau ouă, îl învaţă gospodarul. Din asta trăim şi din munca câmpului. Suntem ca vai de noi. Abia ne ducem traiul de pe o zi pe alta. Războiul ăsta ne-a sărăcit. Cu dragă inimă v-am ajuta, căci ştim că voi ne scăpaţi de blestemaţii de evrei, dar n-

avem de unde.

— Coţcari băşinoşi! murmură Colosul într-o engleză neaoşă. Vă dau eu pe brazdă... Atunci, măcar pentru noi doi, reia el în arabă. Suntem nemâncaţi de trei zile.

Ţăranii se mai codesc, dar n-au încotro. Invitaţia venise din partea lor şi nici înfăţişarea noastră nu îi îndemna să refuze. Suntem conduşi într-una din case, sărăcăcios mobilată, dar curată. O gospodină învârte prin oale, păzite de doi puradei cu lumânări la nas.

Ne aşezăm pe scăunele şi ni se pun în faţă două farfurii în care abureşte tocăniţa. E gustoasă, aşa că nu facem nazuri. Unul dintre ţărani scoate şi un chiup din care toarnă vin dulce. Totuşi nu ne putem întoarce cu burţile pline şi cu mâinile goale.

Primim un supliment, dar, înainte de a trece la furci. Colosul întreabă respectuos unde e buda. Este îndrumat spre ţarcul cu oi, în apropierea căruia se ridică o cabină coşcovită, din folii de carton. Înainte să iasă, Colosul scoate un pumn de monezi şi le aruncă pe masă, drept plată pentru bucate. Ţăranii uită de noi şi încep să numere recompensa neaşteptată. Nu se înţeleg la împărţeală şi prind să vocifereze. Se pare că unul dintre ei e gazda, drept care-şi arogă o grămăjoară mai mare de metal. Celălalt nu e însă de acord. Pretinde că totul e în comun, aşa că banii trebuie împărţiţi în mod egal. Se dondănesc în continuare, dar conflictul e stins de gospodină, care-şi toarnă tot măruntişul în buzunarul larg al şorţului. Cei doi nu îndrăznesc să protesteze şi-şi îneacă înfrângerea în băutură.

— Dar ce face colegul tău? i se aprinde lampa unuia dintre ei.

— Se uşurează, ofer eu explicaţia cerută. Suferă de constipaţie încă de pe când era copil.

Omul nu e mulţumit cu idee a şi dă să iasă pe uşa. Se loveşte de pieptul masiv al Colosului care-si freacă mulţumit mâinile.

— Nu curge apa, fredonează el, împingându-l la o parte pe ţăranul buimăcit. Mulţumim pentru ospăţ. Trebuie să ne întoarcem.

O luăm din loc, urmăriţi de privirile neîncrezătoare ale gazdelor.

— Şi potolul? şoptesc eu nedumerit.

— Mori de foame singur! pufneşte Colosul dezgustat. Nu ştiu ce v-aţi face fără mine. Aveţi un noroc chior să mă număraţi printre voi.

Cum cotim pe după un pâlc de copaci, dau cu ochit de o oaie

şi două găini, păzite cu străşnicie de Rufus. Au gâturile sucite şi nu protejează când le luăm la subsuoară.

Cu toată opoziţia Colosului, la ospăţ participă şi câţiva soldaţi dispuşi pe flancuri. Nu după mult timp, adormim pe sacii noştri vătuiţi, somn adânc, somn de soldat, somnul cailor din preziua împuşcării. Spre seară, primim ordinul de luptă: vom ataca, alături de întreaga companie, poziţiile deţinute de libanezii rebeli în satul Farouk el Taif.

După un marş forţat de două ore, suntem în apropierea obiectivului. Conform informaţiilor primite, inamicul ne este superior numeric, dar mult mai slab instruit. Ne desfăşurăm în dispozitivul stabilit. Nouă ne revine flancul stâng. Nu poate fi vorba de o înfruntare de poziţii, aşa că după o pregătire de un sfert de oră, pornim înainte, la adăpostul nopţii. Ne deplasăm în salturi, desfăşuraţi în lanţ. Sunt plasat între Colos şi Fijian, ceea ce-mi conferă în sentiment de siguranţă. Trag cu coada ochiului către Tăcutul are poartă în spate aruncătorul de flăcări şi caut să ţin pasul cu ceilalţi. Pavlovici este în faţa noastră, cu pumnalul pregătit. Dar Colosul nu vrea să-l lase să ia frişca. Îşi scutură laţul de oţel, făcându-l să zbârnâie. Este metoda cea mai potrivită pentru a convinge santinelele să nu dea alarma.

Uriaşul descoperă primul cuibul de mitralieră împins în avanpost şi se transformă într-o pumă. Merge pe vine, mărunţind paşii. Tremură tot, ca o sârmă întinsă, simţind în nări mirosul sângelui. Cei doi libanezi nu-l observă. S-au săturat să o tot facă pe santinelele şi nici nu se aşteaptă la vreun atac. Unul dintre ei, cel ce ţine banda de cartuşe, şopteşte ceva camaradului, care începe să chiţăie. Li se pot distinge trăsăturile. Au capetele descoperite şi tunse chilug. Sunt tineri, mai tineri ca mine. Nu ştiu nici ei cu exactitate de ce luptă, dar oricum, de-aici mai primesc nişte bani. Şi acum mai primesc ceva. Ceva după care nu se dau în vânt să-l obţină.

Cu un salt incredibil, Colosul se aruncă între ei şi laţul său e deja în jurul gâtului mitraliorului. Celălalt libanez e străpuns de pumnalul maiorului. Nu apucă să reacţioneze. Trec tăcuţi în lumea de dincolo, de unde nu vor mai reveni niciodată pentru a-şi mai primi salariile.

Colosul înşfacă mitraliera ca pe o jucărie şi-şi continuă înaintarea. Una dintre santinele a prins însă mişcarea din faţă şi dă alarma. Suntem descoperiţi şi începe lupta pe viaţă şi, mai ales, pe moarte. Folosim toate armele de care suntem împănaţi,

secerând umbrele dinaintea noastră. Libanezii sunt încă buimăciţi şi intră cu greu în dispozitiv. Tăcutul a ajuns în buza aşezării şi incendiază cea mai apropiată casă. Pe fereastră sar doi soldaţi, dar nu apucă să-şi găsească adăpost. Îi transform în două strecurători şi-mi schimb automat încărcătorul pistolului-mitralieră. Trebuie să luăm casă cu casă, lucru care oferă libanezilor prilejul să construiască un aliniament în centrul satului. Şi-au revenit şi Pavlovici îmi ordonă să caut staţia de emisie-recepţie şi s-o anihilez, înainte să fie chemate ajutoare.

Trag o duşcă încurajatoare din bidonaş şi o iau la goană prin tirul din ce în ce mai intens, sărind ca un ţap, cu ochii după antena blestemată. Colosul mă acoperă cu mitraliera capturată, în timp ce Fijianul îşi pune în funcţiune morişca braţelor, împroşcând cu grenade. Aruncă „ananasurile” la distanţe demne de o întrecere olimpică.

O schijă îmi zboară cascheta şi mă arunc la pământ, rotindu-mi ochii în toate direcţiile. Caut acul în carul cu fân, dar întâmplarea mă ajută. La nici douăzeci de paşi, îl văd pe transmisionist cărându-şi în spate staţia masivă. Dă buzna într-o bisericuţă, crezându-se la adăpost. În câteva secunde sunt în spatele lui şi-l iau în cătarea kalaşnikovului. Mai mult mă ghiceşte decât mă vede şi se aruncă fulgerător în spatele altarului, căutând să stabilească legătura cu Centrul. Gloanţele se înfig în icoanele de deasupra altarului, dar sfinţii sunt nemuritori. Libanezul mă dibuie şi am parte de o rafală care nu se mai termină. Mă lipesc de cimentul rece, gata să mă confund cu el. Un glonţ ricoşat mă găseşte însă şi-mi sfâşie mâneca salopetei. Sângele îmi pătează imediat uniforma, dar nu-mi fac griji: e o simplă zgârietură. Îi spun adio transmisionistului şi-i fac cadou o grenadă cu fosfor. Mai apucă doar să se ridice pe jumătate, după care se cocârjează şi cade în faţă. Carnea îi sfârâie, împrăştiind un miros îngreţoşător.

Încerc să ies din bisericuţă, dar sunt întâmpinat de o cortină de gloanţe şi mă arunc pe spate. Evaluez situaţia şi sunt la un pas să mă scap pe mine. Libanezii au preluat iniţiativa şi au trecut la ofensivă. Nici unul dintre camarazii mei nu şi-au dat seama că am fost lăsat singur. Deodată nu mai sunt doar eu: simt cum de undeva, din spatele icoanelor, mă pândeşte moartea. Mă prefac că nu figurez pe lista ei de audienţe şi caut disperat o scăpare, dar nimic.

Ba da! Le mulţumesc slujitorilor bisericii pentru obiceiul lor de

a-şi găsi odihna veşnică în spaţiul sfânt. Mă opintesc în placa de piatră a mormântului, abia reuşesc să o clintesc, dar frica îmi dă puteri nebănuite. Crăpătura pe care-o fac îmi permite să mă strecor lângă osemintele preotului căzut la datorie. Un nou efort pentru a aduce placa la loc, lăsând doar o fantă pentru a putea respira. Sunt lac de transpiraţie şi-mi simt muşchii vlăguiţi, tresăltând în spasme. La timp!

Biserica e zguduită de explozia câtorva grenade şi tropăiturile grele îmi dau de ştire că am oaspeţi. Libanezii trag rafale în nimeni şi scotocesc peste tot. Se lasă păgubaşi destul de repede şi se precipită spre ieşire. Abia acum îmi amintesc de rana de la braţ şi-mi meşteresc un pansament dintr-o cârpă găsită la faţa locului, nu înainte să o ud bine cu vodcă.

Afară, răpăiala capătă noi dimensiuni, dar nu pot să iau parte. Situaţia este încă incertă. Mai trece un sfert de oră până să mă hotărăsc să ies. Îmi reiau strădania şi împing într-o parte placa. Sunetul unor paşi mă face să-l iau pe răposatul preot în braţe.

— Nu-i nimeni aici. Să-l fi aranjat muhaielele?

Recunosc vocea Colosului şi mă ridic, chiuind de bucurie. Lui Pavlovici, care e lângă uriaş, i se ridică ţepii în creştetul capului. Nu ai adesea prilejul să dai nas în nas cu un locuitor al mormintelor revenit la viaţă. Colosul, care era gata să mă ciuruiască, izbucneşte în râs.

— Ce faci acolo, prăpăditule? Te spovedeşti?

Îmi vine să-l îmbrăţişez, dar mă opresc. Pavlovici observă ceea ce a mai rămas din transmisionist şi mă bate protector pe umeri.

— Ai făcut treabă bună. Dar mai ai destulă.

Un pluton de mujahedini a reuşit să dea ocol satului şi să taie retragerea libanezilor. Tipii sunt prinşi la mijloc şi încep să se predea. Ne facem că nu observăm mâinile ridicate şi tragem în plin. Luarea de prizonieri creează multe neajunsuri în condiţiile în care luptăm – cel mai bine e să-i lichidăm pe toţi. Tăcutul şi-a terminat combustibilul din aruncător şi acum îi vânează pe libanezii din faţă cu pistolul lui mitralieră de producţie cehească. Un soldat de nici douăzeci de ani cade în genunchi în faţa mea şi sărută pământul. În ochi are lacrimi şi buzele îi murmură singurul cuvânt de pe mapamond care nu are nevoie de traducere în nici o limbă: mamă. Colosul se preface că vrea să-l ajute, dar, în timp ce cu o mână îl ridică, cu cealaltă îi înfige *jambia* până la prăsele. Râde şi dă drumul trupului inert. Spre deosebire de noi, uriaşul vrea să ucidă cu orice altceva decât cu glonţul.

Abia după ce îi căsăpim pe toţi, ne oprim, aruncându-ne vlăguiţi la pământ. Suntem plini de sânge. Pe salopete nu mai poţi distinge culoarea iniţială, atât sunt de îmbâcsite.

O unitate de mortiere, întărită cu patru tunuri cu tragere rapidă, autopurtate, ne ia locul. Abia mai păşim pe drumul accidentat care duce spre tabără.

— Mai vioi, mai vioi! cotcodăceşte maiorul. Parc-aţi fi nişte domnişoare ieşite din sula unei balene.

Are de aproape trei ori vârsta noastră, dar e mereu cel mai proaspăt dintre noi. Colosul nu pierde prilejul să ne mai dea o pildă.

— La *Marines* aveam un locotenent căruia îi spuneam Puţulică, întrucât semăna ca două picături de pipi cu obiectul în cauză. Cum se apropia ora stingerii, avea obiceiul să treacă prin dormitoare şi să ne miroasă picioarele. Pretindea că spălarea înainte de somn aduce relaxare şi voie bună. Puţulică se dovedea expert în depistarea mirosurilor de orice fel. Putea compune şi un tratat pe tema asta, dacă ar fi învăţat să scrie. Pe mine mă scoteau însă din minţi apucăturile lui barbare, aşa că m-am străduit o zi întreagă, pe când făceam de planton, să-i îndes rahat în tubul de pastă de dinţi. La bază i-am lăsat totuşi o bucăţică de spumă albă, ca să nu se prindă imediat. Seara ne înghesuiam cu toţii în uşa spălătorului, să-l vedem „pe” Puţulică cum îşi umple dantura cu căcat. Aschimodia a apucat, într-adevăr, să-şi frece mazărea de vreo două ori, după care a început să borască. De atunci, cariera lui de mirositor expert a apus.

— Într-o zi ai s-o sfârşeşti într-o celulă bine zăvorâtă! îi prezice Pavlovici.

— Vom coresponda prin Morse! nu se lasă aşteptat răspunsul Colosului.

Câteva zile trec într-un calm relativ, doar bombardamente răzleţe ne mai fugăresc în adăposturi. Dar liniştea se împrăştie repede. Colonelul Rajani primeşte informaţii sigure despre o ofensivă iminentă a israelienilor, având ca scop stabilirea unui aliniament mai înaintat. S-au săturat de incursiunile şi bombardamentele noastre şi vor să ne pună pe fugă.

Primim armament nou-nouţ, păstrat în lăzi temeinic ambalate. Au sosit din Iran, via Iordania. Fijianul ia în primire o puşcă OMT cu aruncător de grenade. Nu e prima oară când se întâlneşte cu o asemenea bijuterie, a mai folosit aşa ceva în timpul unui

conflict din Sri Lanka. OMT-ul este dotat cu un dispozitiv de direcţionare a gloanţelor şi cu încărcător dublu de grenade. Este o armă destul de grea, dar uşor manevrabilă. Chinga de piele îi dă chiar un aer prietenos. Are eficacitate la peste douăzeci de metri, cu eroare aproape nulă.

Tăcutul îşi alege un CRUZ cu ţeavă dublă şi încărcător cu disc. Cu ajutorul lui va putea ţine la respect un pluton întreg de pifani. Mai luăm fiecare şi câte un aruncător personal de rachete, pe care-l vom purta la spate, cu rachetele agăţate de centură. Este vorba de rachete ultrasofisticate antitanc Law. Dotate cu hexogen, un explozibil extrem de eficient Sunt curios cât cântăresc, înarmat astfel. Probabil că mi-am dublat greutatea, dacă punem şi bidonaşul de vodcă.

Ziua trece cu probarea armamentului, de care ne declarăm pe deplin mulţumiţi.

— Îi vom căsăpi cât ai zice peşte! zice mândru Fijianul.

— Unde e pisica s-o mănânc! îl îngână Colosul. Eroule!

— Ţine-ţi botul departe, marinar lepros! îl avertizează Fijianul. S-ar putea să te confund cu o arătare cu nas coroiat.

— Eşti o scursură umană, îl gratulează Colosul. Nu mi-aş sufla nici mucii pe ochii tăi căcăcioşi.

— Păzeşte-ţi ochiul ăla de Ciclop sifilitic, continuă Fijianul seria spiritelor. Altfel o să te uiţi la filme prin gaura curului.

— Scrie-i lu' sor-ta să mai dea pace cangurilor, că i-a lăsat fără instrument! revine Colosul în forţă.

Ar putea să continue toată noaptea, fără să se repete nici măcar o dată. Pavlovici este însă sătul de atâta vorbărie. Le închide gura cu cel mai ideal lacăt: două sticle de whisky autentic, primite pe şest, drept recompensă, de la Rajani. În privinţa asta, maiorul a fost întotdeauna corect cu noi, a împărţit totul frăţeşte.

— Tăcutule, prinde maiorul glas, nu ne-ai povestit niciodată nimic despre tine.

Berezin îi aruncă o privire pe jumătate mirată, pe jumătate indiferentă şi-şi aprinde o Gitane.

— Şi ce anume v-ar interesa, domnule maior?

— Nu te obligă nimeni să vorbeşti, zice maiorul, puţintel ofensat de tonul rusului. Noi, cei de-aici, cunoaştem fiecare povestea celuilalt şi nu pentru că ne-ar fi interesat în mod deosebit. Consideră că e un fel de apropiere între nişte camarazi aflaţi de aceeaşi parte a baricadei.

Berezin refuză sticla de whisky pe care i-o întind şi scoate bidonaşul lui cu spirt.

— N-o luaţi ca pe o ofensă, dar pisatul ăsta îmi produce greaţă. La noi, pe Volga, bem vodcă triplu rafinată, îşi dă el drumul la gură. În satul nostru, la sud de Rîbinsk, e atât de frig, încât dacă bei apă sau vin, rişti să faci dopuri de gheaţă în vene.

— Înseamnă că maică-ta avea vodcă în ţâţe, iar spermatozoizii lui taică-tău alergau pe două cărări! e de părere Colosul.

— Pe tata nu l-am cunoscut. A murit în Vietnam, înainte să mă nasc. Era pilot de elicopter. L-au doborât cambodgienii şi aşa am devenit fiu de erou naţional. Viaţa mea trebuia să aibă un singur curs. M-au luat de copil la o şcoală militară şi la optsprezece ani comandam un tanc în Afganistan. În cei trei ani, cât am stat acolo, am schimbat şapte blindate. Scăpăm, ca prin minune, de fiecare dată când îmi distrugeau tancul. Eu şi un încărcător, Fiodor. Ni se dusese vestea. Ne porecliseră „celula nemuritoare”. Când ne-au lăsat la vatră, ne-au dat solda şi ne-au spus să ne descurcăm. Într-o lună am băut toţi banii şi, când ne-am trezit, am constatat că nimeni nu mai avea nevoie de noi. Cunoşteam o singură meserie: să ucidem. Ni s-a oferit un contract în Transnistria, în armata separatiştilor, dar după trei luni am plecat. Nu mai aveau bani să ne plătească şi ca să luptăm din patriotism, asta nu ne caracteriza. Ne-am întors la Moscova şi ne-am apucat de cerşit, dar nu scoteam nici de o sticlă pe zi. Şi atunci, lui Fiodor şi mie ni s-a pus pata. Am intrat în cel mai luxos restaurant, am comandat caviar şi stridii şi am băut toată noaptea vodcă finlandeză. Când a venit ora închiderii, i-am arătat chelnerului buzunarele goale. A vrut să strige după patron, dar n-a mai apucat: Fiodor i-a tăiat gâtul cu cuţitul cu care desfăcuse până atunci stridiile. A luat închisoare pe viaţă. Eu am scăpat numai cu doi ani. În închisoare am cunoscut un tip care lucra pentru Mafia Roşie şi aşa am ajuns ucigaş plătit. M-am remarcat destul de repede şi unul dintre adjuncţii capului traficului de arme m-a numit şeful gărzii lui personale. Nici aici n-am dus-o prea mult timp. Într-o încăierare cu poliţia, am ucis doi caralii. De astă-dată mi-au dat pe viaţă. Atunci mi-am zis că e gata. Din Lublianka[10], nu evadase niciodată nici măcar o muscă, aşa că ajunsesem să mă gândesc la cea mai eficientă metodă de sinucidere. N-am apucat s-o găsesc. Am fost recrutat de un serviciu special şi mi s-a propus un târg: eliberarea mea în

[10]Celebră închisoare în Moscova (n. tr.).

schimbul semnării unui contract pe viaţă. N-am stat să mă mai gândesc. Mi s-a înscenat sinuciderea, cu un cerşetor pe post de sosie şi astfel Piotr Vlasovici Şalamanov a dispărut din toate evidenţele. În locul lui a apărut Igor Berezin.

Mai trage un gât sănătos de spirt şi-şi mai aprinde o Gitane, retrăgându-se din nou în el. Nu degeaba îl poreclisem Tăcutul.

O dată cu lăsarea nopţii, ne strângem calabalâcul şi-l aruncăm în camioane. Rajani a hotărât să mute frontul cu treizeci de kilometri în adâncimea Văii Bekaa, pentru a-i deruta pe evrei. Generalul Ghiora Inbar, comandantul unităţii de legătură cu Libanul, pregăteşte o ofensivă de proporţii. Pentru început, ordonă efectuarea unor raiduri aeriene. Avioanele israeliene F-16 bombardează fără părtinire satele şi taberele palestiniene amplasate în jurul oraşului Tir. Este atinsă şi tabăra de refugiaţi din Canaa. Şase obuze de 155 mm o transformă într-un cimitir fără morminte. Baza Hezbollah, aflată la nici trei sute de metri, scapă neatinsă. Cu cincisprezece minute înaintea bombardamentului, de acolo fuseseră lansate, la ordinul şeicului Hassan Hasrallah, zece rachete katiuşa asupra poziţiilor israeliene.

Suntem amplasaţi între un batalion de mujahedini care au luptat în Bosnia şi un regiment de artilerie format din voluntari sirieni şi iordanieni. La armamentul cu care suntem dotaţi, se adaugă şi măşti de gaze de ultimă generaţie. Evreii sunt imprevizibili. Colosul nu pregetă să-şi încerce masca, care-l face să semene cu un gândac uriaş. Clămpăne ceva şi-şi plesneşte încântat coapsele. E, într-adevăr, înspăimântător. Descoperă butonul care deschide mica staţie de amplificare a căştii şi zbiară fericit:

— Vă vorbeşte comandantul şef al extratereştrilor care tocmai sunt pe cale să cucerească pământul. Vă ordon să vă predaţi!

Ne ameninţă cu mitraliera capturată în cursul ultimului atac, iar noi ne aruncăm la pământ: nu ştim dacă tembelul a apucat să pună piedica.

Pavlovici apare în pas alergător şi se apucă să-l împroaşte pe uriaş cu cele mai oribile înjurături pe care le cunoaşte. Trebuie să consimţim că sunt crema. Colosul tace ca un filosof, dar sub mască îi ghicim strâmbăturile.

— Pentru că ţii atât de mult să foloseşti masca de gaze, o să-ţi fac pe plac! spune ameninţător maiorul. Două ore de instrucţie

cu tot armamentul şi masca pe figură.

Îl numeşte pe Fijianul instructor însărcinat cu îndeplinirea ordinului şi dispare furios în direcţia latrinei de campanie.

— Drepţi! ordonă Fijianul, nefăcând nici un efort să-şi ascundă satisfacţia; are de plătit nişte poliţe şi înţelege să nu piardă ocazia. Direcţia câmpul de instrucţie, pas alergător, marş!

Timp de două ore, Colosul trebuie să facă faţă celor mai diverse situaţii, de la atac aerian, la ofensiva forţelor armate întrunite. Execută fără crâcnire ordinele primite. O singură dată ezită şi numai pentru o secundă, atunci când i se comandă să mineze un submarin aflat chipurile pe fundul bălţii împuţite din apropiere. Iese victorios din minirăzboiul imaginat de Fijian şi se îndreaptă în pas de front către cort.

Fijianul dă fuga să-i raporteze maiorului îndeplinirea misiunii. Când se întoarce, îl găseşte pe Colos numai în izmene, executând benevol flotări şi genoflexiuni. Aşa, de-al dracu'!

— Sper că nu-mi porţi pică! croncăne Fijianul, păstrând, precaut, distanţa regulamentară. Eu n-am avut nici o vină. Şi tu, în locul meu, ai fi executat ordinul.

— Vai de mine, cum aş putea să mă supăr pe tine?! zice Colosul, folosindu-şi întreaga provizie de ipocrizie. Dimpotrivă! Ai câştigat întreaga mea admiraţie. Posezi la perfecţie toate calităţile cerute unui comandant suprem. Mă şi întreb prin ce vitregie a sorţii ai rămas un simplu soldat. Un om ca tine poate reprezenta fala oricărei armate.

Fijianul nu este foarte sigur că uriaşul îşi exprimă adevăratele convingeri: Dă în continuare târcoale, asemenea unei găini cu târtiţa umflată, cântărind situaţia. Hotărăşte ca noaptea să doarmă cu cuţitul sub pernă. Colosul îl mângâie gânditor pe Rufus, în timp ce trece în revistă o gamă largă de acte revendicative, care mai de care mai înfiorătoare şi toate avându-l ca obiect al disputei pe Fijian.

Tensiunea scade o dată cu semnalul pentru masă. Fijianului îi trece prin cap ideea genială de-ai ceda Colosului desertul alcătuit din ciocolată şi portocale. Uriaşul acceptă cu mărinimie, mai reducând ceva din intenţiile lui punitive.

După masă, ne întindem la soare şi picotim până la apariţia lui Pavlovici, care este însoţit de doi mujahedini.

— Băieţi, vi-i prezint pe Hayad şi pe Bekyr. Sunt printre cei mai bravi lunetişti ai bravei noastre armate şi au fost detaşaţi pe lângă grupa pe care o comand. Trataţi-i ca pe camarazii voştri.

Rămâne prin apropiere pentru a urmări felul în care se desfăşoară „adoptarea”.

Colosul îi îmbie cu vodcă, dar cei doi refuză. Sunt musulmani şi Allah le interzice să bea alcool. Acceptă în schimb să intre într-un pocheraş, Coranul nefiind foarte precis în această privinţă. Colosul e pe culmile fericirii: a mirosit două gâşte grase, bune de jumulit şi freacă înflăcărat cărţile soioase. Cei doi nou-veniţi au numai dinari libanezi, dar nu facem nazuri. Fijianul stabileşte cursul de schimb, înclinând bineînţeles balanţa în favoarea dolarului şi trecem la aparate.

Iluziile noastre se spulberă repede, căci mujahedinii au în spate o experienţă de invidiat. În plus, pare a ghici de fiecare dată formaţiile pe care le avem în mână şi intră numai la câştig.

— Lunetişti, face Colosul nemulţumit Văd şi prin cărţi.

Îşi filează cărţile în palma încăpătoare, pentru a anihila laserele arabilor, ceea ce îi oferă prilejul unor mici substituiri. Câştigă două mâini, dar pierde totul la următoarea întâlnire cu Bekyr. După un tur pasat, prind şi eu un ful de aşi şi-l curăţ complet. Intenţia uriaşului de a juca mizând pe Rufus este întâmpinată de hohote dispreţuitoare.

— Hai, deschide vorba despre ceasul tău, zic eu, gândindu-mă cu aviditate la Rollexul de aur pe care-l subtilizase de la un ziarist mort în Bosnia.

Colosul refuză indignat, dar potul adunat după încă patru tururi pasate îi trezeşte patima ţinută la domiciliu forţat. Ne ciorovăim minute bune pentru evaluarea cât mai exactă a Rolexului şi cădem în cele din urmă de acord cu suma. Mărim potul cu diferenţa necesară şi fiecare dintre noi îşi freacă inconştient încheietura de la mâna stângă unde şi-ar dori să poarte ceasul. Fijianul mestecă cu grijă cărţile, străduindu-se să dea impresia unui crupier devorat de corectitudine. Colosul îl lasă aproape chel pe Rufus, i timp ce eu mă rog la îngerul de serviciu. Singurii care rămân impasibili sunt cei doi mujahedini.

Fijianul îmi serveşte o coardă de roială şi simt cum mă ia cu călduri. În joc e un purcoi de bani, ca să nu mai vorbim de Rollex. Arunc o privire rapidă pe sub sprâncene şi remarc zâmbetul radios al Colosului care, mai mult ca sigur, trage la cacialma. Schimb o arte şi cer un dolar, fără să filez. Fijianul plusează cu zece, urmat e Bekyr, care vrea încă cincizeci, făcându-l pe Hayad să arunce cărţile. Colosul îşi scutură ghemotoacele de păr rămase printre degete şi aruncă cu un gest de nabab o hârtie de

o sută. Se dă servit i se căzneşte să ne facă să credem că are cel puţin chintă la valet.

Mascarada dă rezultate în ceea ce-l priveşte pe Bekyr, dar uriaşul a uitat că rânjetul lui ne are şi pe noi printre spectatori. Cer încă cincizeci şi iau la puricat cartea venită. Fijianul plăteşte sec şi-şi propteşte privirile de mâinile Colosului.

— Vrei să-mi faci manichiura? zumzăie americanul, aruncând priviri înfometate spre două cărţi de pe lângă lăboanţa lui.

— Nu înainte să-ţi cureţi urechile. Ai destul pământ sub ele ca să-ţi înfiinţezi o plantaţie de bumbac.

Ginesc culoarea roşie la cea de-a cincea carte şi-i îndemn la joc:

— Dacă nu mă înşel, suntem la pocher, nu la ora de educaţie sanitară.

Colosul mă priveşte cu aroganţă şi trage un pârţ cu repetir. M-a salvat cu ani în urmă de la moarte şi acum îşi regretă gestul. Dăruieşte potul cu încă o sută şi se scobeşte în nas. Nu m-ar mira să aibă pitită într-o nară o carte salvatoare. Închid jocul şi rămânem numai eu cu el.

— Ce rahat ai mână? zice uriaşul cu superioritate.

— Nu eşti la emisiunea „Cine ştie câştigă”. Cel care trebuie să arate primul cărţile eşti tu.

N-are încotro şi ne lasă să privim o chintă spartă, în timp ce-şi masează expert inima pentru a preveni un infarct. Îmi etalez cărţile şi simt şi eu nevoia unui masaj: a cincea carte este roşie, dar nu careul de care aveam nevoie. Facem punctajul şi iese egalitate, aşa că împărţim frăţeşte potul. Colosul îşi recuperează ceasul şi ceva pe deasupra.

— Ce-aţi crezut, că mă puteţi fraieri? Bulendre călătoare! O să vă fac să vă blestemaţi zilele că nu v-aţi oprit la „popa prostu’”.

Până spre seară, ceasul îşi schimbă stăpânul de patru ori şi intră definitiv în posesia lui Hayad. Colosul încearcă inutil să-l mai îmbie pe acesta din urmă la joc. Ora convenită pentru închidere a trecut. Se ridică furios şi-i arde un şut credinciosului Rufus, dar nu-l nimereşte. Inteligentul câine a învăţat câte ceva din jocul de pocher şi, eschivând cu abilitate, se pierde în decor, în aşteptarea unor vremuri mai senine.

Dansul începe la ora două dimineaţa. Deocamdată, e vizată o concentrare a combatanţilor Frontului Popular de Eliberare a Palestinei, aflată pe colinele Naameh. Avioanele F-16 trec pe deasupra noastră la mare înălţime, făcând inutilă reacţia

antiaerienei şi aşa slab dotată. Abia după două ore primim ordin să intrăm în adăposturi. Israelienii nu au însă coordonatele precise ale noii noastre desfăşurări, aşa că îşi aruncă bombele cam la întâmplare. Una singură nimereşte o baterie de rachete katiuşa. Focoasele explodează în serie şi incendiul se propagă cu repeziciune în pădurea de cedri din apropiere.

N-avem decât o jumătate de oră pauză. Vin la rând obuzele şi israelienii nu fac economie. Exploziile înaintează în valuri bine dozate şi ştim că în spatele lor, deşi la distanţă, vin trupele de blindate. De cum auzim bubuiturile în spatele nostru, ieşim la suprafaţă, preluând ordinea de bătaie. Hayad şi Bekyr aleg doi copaci stufoşi şi se caţără ca două maimuţe. În sarcina lor cade vânarea infanteriştilor care urmează blindatele.

Aliniamentul din care facem parte este desfăşurat pe trei kilometri şi, deşi destul de îngust, dacă nu socotim trupele de rezervă, are o mare putere de foc.

Verificăm încă o dată lansatoarele de rachete şi ne pregătim de încăierare. Pânza nopţii începe să se destrame şi prin binocluri putem vedea deja tancurile care se apropie. Par nişte termite disciplinate, plecate după masa de prânz. Sunt blindate uşoare, pentru atacuri rapide şi le pot recunoaşte cu uşurinţă formele de PH-62, de construcţie sud-africană, pe care le mai întâlnisem în Namibia. Sunt prevăzute cu ţevi scurte, înfipte în nişte, turele pătrate. Cele două mitraliere provenite din Germania pot pune i pământ o companie întreagă cu o singură rafală bine ţintită.

Probabil că evreii cred că, după bombardamentul de acoperire şi pregătire, n-au mai rămas multe puncte de rezistenţă, capabile să-i contracareze, căci tancurile păstrează distanţe mici între ele. Asta ne uşurează misiunea. Rachetele noastre Law vor perora cu uşurinţă blindajul „termitelor”, datorită hexogenului conţinut. Trebuie însă să le mânuim cu mare atenţie. Orice manevră greşită le poate face să explodeze înainte de percutare, ceea ce i-ar transforma în mici bucăţele de materie moartă.

Tancurile trag din mers şi obuzele explodează în faţa noastră, umplându-ne de pământ. Rezistăm eroic, aşteptându-le să intre în raza noastră de foc. Când tirul se mai răreşte şi se mai ridică raful, putem vedea şi infanteriştii. Vin cam ca la nuntă, siguri pe ei, cu puştile în bătaia soarelui care s-a ridicat de-o şchioapă, cerul senin. Îi lăsăm în seama lunetiştilor şi armăm lansatoarele. Fijianul se lipeşte de mitraliera lui de front şi o mângâie cu blândeţe, făcându-i cu ochiul Tăcutului care-şi ţine între buze

nelipsita Gitane.

Mirosul de pulbere arsă ne gâdilă nările şi ne zbârleşte părul. Va curge mult sânge şi iminenţa confruntării are efectul unei beţii le sâmbătă seara.

Semnalul îl dă Pavlovici: îşi propteşte temeinic aruncătorul în umăr şi-şi lipeşte ochiul de cauciucul rotund al micuţei lunete, a linia de ochire şi prinde în vizor tancul cel mai apropiat. Degetul acţionează foarte lent trăgaciul şi racheta, când pleacă, scoate în chirăit de vrăjitoare în zbor liber pe coada măturoiului. Tancul icneşte şi se opreşte, luând foc. Celelalte blindate îşi continuă un timp înaintarea şi intră în plasa noastră.

Zgomotul exploziilor ne sparge urechile, cu toate că purtăm căşti de protecţie. Încă două tancuri explodează şi suratele lor îşi încetinesc înaintarea, căutându-ne cu ţevile lor scurte şi groase, trag foc cu foc, reglându-şi tirul din mers. Israelienii nu se aşteptau însă la o asemenea replică, socoteala lor de acasă nu seamănă cu cea din târg. În faţă nu mai au trupe de fanatici, ci un batalion de profesionişti ai războiului, dotaţi cu un armament care, chiar aflat parţial în stadiu de experiment, dă rezultate foarte bune.

Infanteriştii se desfăşoară în lanţ şi înaintează în salturi, încercând să-şi găsească adăposturi în gropile provocate de bombardament. Lunetiştii trebuie să facă minuni de vitejie pentru a-i ochi, căci se păstrează încă la mare distanţă.

Trag a treia rachetă şi, în sfârşit, nimeresc o „termită”. Îi rup doar senila, dar e bine şi aşa. Soldaţii evrei îşi dau drumul pe trape şi sunt luaţi la întrebări de mitraliera Fijianului. Scapă unul singur, care fuge de colo-colo, ca o dropie chioară.

Tancurile se repliază şi încearcă o lovitură comună pe flancul drept. Au socotit din nou greşit. Mujahedinii au amplasat acolo, în rezervă, cel mai puternic regiment de artilerie. Nu trec zece minute şi se dă semnalul retragerii. Noi nu ieşim vitejeşte pe urmele duşmanului pus pe fugă, căci mitralierele lor trag non-stop.

Atacul nu a durat mai mult de jumătate de oră, dar asta nu înseamnă că am scăpat. Evreii îşi vor reface calculele şi, nu peste multă vreme, vor relua ofensiva. De astă dată cu rachete de croazieră telecomandate „NT Dandy”, celebrele „Long Spike”[11], care se deosebesc de toate tipurile de rachete existente, prin faptul că frânează. Putând atinge o ţintă aflată la zece kilometri,

[11]Spinul Lung (limba engleză), (n. tr.).

zburând cu o viteză medie de opt sute de kilometri pe oră, „Long Spike” îşi cauă ţinta, se opreşte şi apoi explodează. Dar mujahedinii renunţă la confruntare: se repliază şi se apropie de graniţă. Armata israeliană, dublată de trupele libanezilor rebeli, nu va avea curajul să o depăşească. Se va rezuma cel mult la o altă serie de bombardamente la lungă distanţă.

După trei săptămâni, în mod surprinzător, grupa noastră primeşte ordin de ieşire din dispozitiv. Suntem îmbarcaţi într-o camionetă tip jeep şi plecăm într-o direcţie necunoscută. Suntem cu atât mai uimiţi, cu cât am primit dispoziţie să predăm tot armamentul, în afara celui personal. Facem diverse supoziţii, dar nu dăm de cheia misterului.

— Vom fi duşi la Teheran, pentru a fi decoraţi! visează Fijianul.

— Ciorile ca tine nu au dreptul decât la ochii cadavrelor, stabileşte Colosul. Mai mult ca sigur că labagiul ăla de maior, care se lăfăie pe scaunul din faţă, ştie care e vrăjeala, încheie el, trăgându-şi peste încheietura mâinii stângi mâneca salopetei.

— Ar trebui să fim anunţaţi de toate mişcările astea, mă bag şi eu în vorbă. În ritmul ăsta, ne putem trezi că luăm parte la toate hărţuielile de pe mapamond.

— Nu asta e meseria ta? mă readuce Colosul cu picioarele pe pământ. Suntem ostaşii lumii, faptele noastre de vitejie umplu paginile manualelor de istorie.

— Umplu latrinele nevidanjate, zise Tăcutul, terminându-şi cu asta porţia de cuvinte pe ziua în curs.

— Vorbişi? Vezi să nu faci cancer la limbă! sare grijuliu Colosul.

Îşi potriveşte iar nervos mâneca stângă, iar eu intru la bănuieli. La un hop al maşinii, mă prefac că mă dezechilibrez şi mă agăţ de umărul uriaşului, trăgându-l de salopetă. Am avut dreptate: la încheietură îi luceşte ceasul Rollex.

— Cum l-ai luat înapoi, banditule? se miră Fijianul, care a observat şi el noutatea. Să nu-mi spui că ai jucat iar pocher cu arabul, în timp ce beliţii ne împroşcau cu bombe.

— L-am găsit în iarbă, se beşică uriaşul, plasându-mi un bocanc în gleznă. Data viitoare, înainte să te mai sprijini de mine, să-ţi scoţi proteza, ca să n-o înghiţi.

— În iarbă? reia neîncrezător Fijianul. Şi de ce nu l-am găsit eu, sau Căruntul, sau Tăcutul?! De ce tocmai tu?

— Pentru că voi sunteţi nişte proşti, trage linie Colosul.

Nu minţea. Îl găsise în iarbă, acolo unde căzuseră resturile din ceea ce odată fusese Hayam. Cine are noroc la joc nu are noroc

la război.

Pentru cel care trăieşte cu moartea cot la cot, viaţa e golită de micile bucurii oferite omului obişnuit. În schimb, fiecare clipă capătă importanţa pe care ar trebui s-o aibă cea din urmă zi.

Pentru cel care aduce moartea, viaţa nu valorează mai mult decât bănuţul care stârneşte dispreţul cerşetorului. În schimb, fiecare încleştare devine rugăciunea cea de pe urmă.

Pentru cel care moare anonim pe un pământ care nu e al lui, viaţa există numai în lumea de dincolo. În schimb, fiecare răsuflare e pogorârea Duhului Sfânt în trupul lui Hrist al ţipetelor oarbe.

Şi toată moartea lui nu e decât un carusel fără sfârşit al vaietelor şi jelaniilor celor rămaşi fără cei morţi.

În schimb şi numai aşa, îşi câştigă dreptul la un loc veşnic în Infernul Perpetuu.

IV

Rodion Nicolaievici H***, ex-şeful Departamentului I din cadrul fostului K.G.B., este astăzi unul din cei mai prosperi oameni de afacere din Rusia. Cele zece firme ale căror preşedinte este îi aduc anual un beneficiu de miliarde de lire. La conducerea lor are oameni de încredere, selectaţi dintre ofiţeri superiori cu care a lucrat în poliţia politică. Fişele lor, sustrase din arhiva K.G.B. şi aflate intr-o cartotecă secretă, reprezintă cel mai sigur contract.

O singură firmă din cele zece o conduce personal, fără ca nimeni altcineva să-şi bage capul: Rasputinfruct Prom. Obiectul faceri: import şi export de fructe. Activitate reală: trafic de arme.

Locuinţa lui Rodion se află într-un cartier prezidenţial de la marginea Moscovei. Este înconjurat de un gard înalt de metri, aflat sub tensiune şi păzit timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de un corp de gardă selecţionaţi din soldaţi care au luptat în Afganistan. Acolo, marele patron şi-a construit un buncăr, la zece metri sub pământ, despre care nu ştiu decât trei persoane: Tatiana E***, specialistă în informatică, Ecaterina *** cercetător în domeniul electronicii şi Rodion însuşi. Cele două femei au semnat un contract pentru sume fabuloase, prin care obligă să nu părăsească buncărul pentru o perioadă de trei ani.

În data de 24 octombrie 1995, pe la orele şaisprezece. Roon Nicolaevici H*** coboară în buncăr, luându-şi cu el laptopul personal. A sosit ora H a operaţiunii VITRIOL, pregătită cu grijă de câteva luni de zile: sustragerea unor containere dintr-un transport de rachete nucleare dinspre Ucraina spre Rusia. Tatiana reuşeşte să intre în calculatorul central al armatei şi se conexează la satelitul de urmărire a convoiului, în timp ce Ecaterina va izola camioanele într-un câmp electromagnetic.

Rodion permanent ţine legătura cu comandoul care aşteaptă convoiul la podul de peste Desna[12].

— Subiectul se află la mai puţin de un kilometru, aude el în căşti vocea şefului comandoului.

Rusul verifică iarăşi datele operative la care lucrează cele două colaboratoare ale sale şi ia hotărârea pe care toată lumea o

[12] Afluent al Niprului, la graniţa dintre Ucraina şi Rusia (n. trad.).

aştepta cu nerăbdare:

— Acţionaţi segmentul unu!

Un elicopter minuscul, de o construcţie specială care-l face aproape invizibil pentru ochiul liber şi dotat cu amortizor de zgomot, ia înălţime şi se opreşte la o altitudine de o sută de metri Aşteaptă nemişcat până când convoiul ajunge în dreptul lui, după care pilotul apasă pe butonul cu lumină intermitentă. De sub burta aparatului se desprind zece rachete, care se desfac în evantai pe o rază de câteva sute de metri pătraţi. Se autopulverizează, fără nici un zgomot, împrăştiind un praf incolor. În nici zece secunde, şirul de camioane este înconjurat de o ceaţă densă cu vizibilitate zero.

Comandantul convoiului ordonă oprirea şi ia legătura cu Moscova. Şoferii îşi notează în jurnalul de bord evenimentul, în timp ce trupele de securitate sar din maşini şi adoptă dispozitivul de pază cerut de situaţie.

În buncăr, activitatea este febrilă. Ecaterina reuşeşte să izoleze radiolocaţia şi-i face semn lui Rodion.

— Acţionaţi segmentul doi! şopteşte el în staţie, nedesprinzându-şi ochii de pe ecranul calculatorului.

„Centrul din Moscova” îi ordonă comandantului convoiului să continue parcursul: nu e de dorit nici cea mai mică întârziere şi, de altfel, ceaţa e doar locală; după trecerea podului, datele se vor schimba. Deşi surprins, comandantul nu poate nesocoti ordinul. Dă semnalul de pornire şi se circulă cu mai puţin de cinci kilometri la oră, iar camioanele păstrează între ele o distanţă bunicică.

Podul este trecut pe rând, sub directa coordonare prin radio a comandantului.

Al cincilea camion se apropie de pod, dar, pe neaşteptate, şoferul execută o manevră care nu era trecută în planul expediţiei. Ocoleşte podul, pe un drum pietruit cu o noapte înainte şi intră cu camionul sub apă! Pare că traversează râul şi, după ce reapare pe malul opus, reintră pe şosea şi-şi rea locul în convoi. Şoferul e acelaşi, doar camionul, identic cu cel intrat în apă, e altul.

Tunelul subacvatic în care a avut loc schimbarea şi care a costat o avere, explodează şi cea mai mare bucată rămasă măsoară doar câţiva centimetri. Şoferul camionului schimbat, căruia s-a promis o sută de milioane de ruble, constată că injecţia care s-a făcut în tunel, chipurile în scopuri medicale, nu

duce decât a infarct şi moare două ore mai târziu. Între timp, cele trei containere sustrase din camion au fost ascunse în locuri bine camuflate. Membrii comandoului care a acţionat vor avea aceeaşi soartă ca şi a şoferului, doar că mult mai târziu, după ce vor fi părăsit teritoriul Rusiei.

Rodion Nicolaevici H*** iese din buncăr transpirat tot, dar cu figura radioasă. Operaţiunea VITRIOL s-a încheiat cu succes. Mafia internaţională îi va umple cu sume bogate în zerouri contul aflat într-o bancă din Bahrain.

Întră în saună şi o cheamă pe Nataşa. Un masaj ca la carte, este acum lucrul cel mai potrivit. Se întinde pe masa de marmură şi oftează fericit. Când simte pe piele mâinile pricepute ale Nataşei, închide ochii şi nu se mai gândeşte la nimic. Nici măcar la tatăl său, care a fost ultimul soldat sovietic ucis de hitlerişti în Marele Război pentru Apărarea Patriei.

V

Am băut atât de mult, încât am devenit ţepeni. Cea mai mică mişcare din deget antrenează cu ea toţi muşchii corpului. Colosul confundă uşile şi intră în toaleta damelor, unde-şi reface faţada o hodoroagă cu rochie decoltată la spate. Uriaşul urinează fără jenă în chiuveta de porţelan, privindu-şi membrul cu adâncă nedumerire. Cucoana înghite tubul de ruj şi se pune pe un râs isteric, scoţând clăbuci roşii. Colosul îşi cere civilizat scuze, prea bine nu ştie nici el de ce şi se înclină să-i sărute mâna. Calculează greşit mişcarea şi-şi propteşte capul între ţâţele babei. Amuşinează cunoscător şi face aprecieri nu prea măgulitoare cu privire la dimensiunile şi consistenţa acestora.

Hodoroaga primeşte întăriri de la două colege de generaţie. Cu puterile reunite, reuşesc să-l împingă pe uriaş pe uşa potrivită. Aici, Colosul trece pur şi simplu prin batanta unei cabine, peste un tip care răsfoieşte o revistă, cu pantalonii în vine. Îşi varsă peste ocupantul vremelnic restul din băşica suprasolicitată şi se întoarce la masă.

— WC-urile astea egiptene sunt pline de ciudăţenii. Am citit undeva că, pe timpul faraonilor, supuşii, indiferent de sex, îşi făceau nevoile la marginea drumului, într-o armonie deplină.

— Tu ştii să citeşti? întreabă Fijianul, prinzând un moment de luciditate.

— Când mă cac, recunoaşte Colosul, fără s-o facă pe ofensatul. Atunci am timpul necesar să mai parcurg câteva rânduri din bucăţica de hârtie pe care urmează să o folosesc.

— Ce tip de hârtie preferi?

— De obicei, una mai groasă, se destăinuie Colosul, aşa, ca pe măsura găoazei mele. Dă să se ridice, pentru a ne arăta cam care e măsura de sub noadă, dar cum lucrul ăsta îi cere un efort prea mare, renunţă şi reia: O dată n-am găsit altceva decât o hartă de perete plină de mâzgăleli. M-am chinuit destul demult, întrucât era lucioasă şi aluneca, neavând nici un efect. A trebuit s-o mototolesc minute în şir, ca să-mi pot trage nădragii la loc. Ulterior s-a dovedit că respectiva hartă aparţinea Statului Major, iar mâzgălelile reprezentau desfăşurarea trupelor inamice şi

obiectivele pe care trebuia să le distrugă artileria noastră.

Tăcutul prinde să îngâne un cântec trist de pe Volga, balansându-se pe scaunul înalt. În chip inexplicabil, îşi păstrează un echilibru perfect.

— Pentru a nu ne plictisi, camaradul nostru ne prezintă un segment de program artistic din repertoriul naţional, spune Colosul, neaşteptat de blajin. Nu e rău. Asta mai înlătură din plictiseala care a început să domine atmosfera.

— Să mergem la dame! propune Fijianul, privindu-ne falnic, de parcă tocmai ne-ar fi ordonat să trecem Rubiconul.

Colosul cugetă un timp asupra iniţiativei şi decide:

— La cât am băut, forţa de gravitaţie ar împiedica credincioasele noastre pendule să intre în dispozitivul de atac. Doar dacă, în loc să mergem la curve, am merge la samaritene şi astea ar avea nişte pâlnii în care să le îngrămădească.

— Vorbeşte în numele tău! se ofensează Fijianul, străduindu-se să-şi ia o căutătură cât mai virilă.

— Dacă reuşeşti să o ridici măcar la jumătate din nivelul standard, nu se lasă Colosul, îţi fac cinste cu o sticlă de whisky.

— Pregăteşte-ţi banii, satrap răpciugos! zice Fijianul, privindu-l la plural.

Se ridică cu greu în picioare şi ia poziţia unei sperietori de ciori bătută amarnic de vântul nemilos. Coboară spre prohab una din mâini, care îi asigură şi aşa precara stabilitate, dar e nevoit să repete mişcarea de câteva ori.

— Nu pot, ajută-mă tu! îmi zice el, ţinându-şi în continuare mâinile întinse.

Mă concentrez şi-i desfac centura, lăsându-i nădragii în jos. Fijianul rămâne numai în nişte izmene cadrilate, lungi până la genunchi. Clienţii restaurantului, un local de altfel respectabil, încetează zumzetul şi cască ochii spre masa noastră.

— Ei? face Fijianul, fără să-şi dea seama că nu arată nimic.

— Nu văd obiectul! urlă Colosul, rotindu-şi excitat unicul său ichi, în orbita sângerie.

Fijianul pleacă privirile şi trebuie să admită că nu a făcut pe deplin dovada.

— La dracu’, Căruntule, du treaba la bun sfârşit. E vorba de o sticlă de whisky, pune-ţi mâinile la lucru!

Chelnerul care ne serveşte se înfăţişează val-vârtej şi se înfinge lângă masa noastră, roşu ca un curcan pe cale să devină friptură.

— Ăsta local, flencăne el într-o engleză care aminteşte de trosneala de la Waterloo, nu voie arăt puţa.

— Ce zice ăsta? întreabă Colosul, vizibil nemulţumit de întrerupere.

— Zice că a lui e mai lungă decât a Fijianului, îi traduc eu.

Cuprins de curiozitate, Colosul ridică o lăboanţă şi, dintr-o singură mişcare, sfâşie pantalonii egipteanului, cu tot cu chiloţi, lăsându-l în fundul gol. Izbucnim cu toţii într-un râs isteric, pentru ca membrul urmaşului faraonilor poate încăpea, fără efort, într-un degetar.

— E eunuc! ne dă uriaşul vestea cea bună, în timp ce chelnerul îşi pune un şervet peste mijloc şi dispare înnebunit printre mese. Dă-i drumul, maimuţă fijiană, pun pariu că nici a ta nu e mai brează.

Fijianul nu mai aşteaptă ajutoare din afară. Se apleacă şi-şi dă jos izmenele, dar nu mai apucăm să facem aprecieri. Mişcarea bruscă îl dezechilibrează iremediabil şi cade peste masă, oferindu-ne un fund negru şi zbârcit.

Clienţii îşi revin la viaţă şi prind să cotcodăcească asemenea unor coţofene damblagii. Suntem flancaţi de alţi doi chelneri, pe urmele cărora se rostogoleşte patronul mic şi gras. Ne punem pe treabă şi cei trei împărtăşesc soarta colegului. Publicul lasă morga la o parte şi localul se umple de hohote. Nici apariţia unei patrule de poliţişti nu e în stare să ne strice cheful. Poliţiştii se ţin însă, precauţi, la distanţă şi-şi pipăie nervoşi tocurile pistoalelor. Pur şi simplu nu ştiu ce atitudine să ia şi în ce articol să ne încadreze.

Fijianul reuşeşte să-şi tragă pantalonii la loc, după care repetă îndemnul cu fetiţele şi o ia vajnic înainte, poticnindu-se ici şi colo. îl urmăm fără ezitare, lăsând pe masă un pumn de bancnote care să acopere şi pierderile de lenjerie ale angajaţilor. Primul taxi întâlnit este rechiziţionat şi ridicat la rangul de transportor blindat.

— Să ne întoarcem la hotel, mâine dimineaţă avem întâlnire cu maiorul, ne aminteşte Tăcutul.

— Cine e ăsta? urlă Colosul, arătând cu degetul bont spre rus. Cine l-a chemat la noi? Să coboare la prima, n-avem nevoie de dădacă. Dacă suferă de prostată, să se ducă să se trateze.

Taximetristul e derutat şi cere harta completă a expediţiei.

— La bordel! îi strigă Fijianul în ureche. Şi vezi să nu nimereşti la vreuna din mumiile voastre, că nu-ţi plătim cursa!

Locanta la care suntem purtaţi este la periferia oraşului şi pe dinafară seamănă cu o biserică. Înăuntru e bordel în toată regula, doar fetiţele sunt cam ofilite, însă în starea noastră actuali, aproape că nu mai putem deosebi o cămilă de un avocat.

Suntem luaţi în primire cu toate onorurile, ceea ce denotă că se cam şoma în zonă.

— Alinierea! zbiară Colosul. N-am venit aici să admirăm trucurile voastre împuţite. Le cunoaştem şi suntem sătui de ele.

Fetiţele se înşiră cuminţi şi aşteaptă urmarea. Sunt obişnuite cu tot felul de ciudăţenii, dar cât timp există bani, pot satisface şi cele mai elucubrante fantezii.

— Acest gentleman, continuă Colosul, împingându-l pe Fijian în faţă, pretinde că se poate ocupa de oricare dintre voi cu elanul unui cerb care şi-a prins boaşele în coarne. Aduceţi o sticlă de whisky şi fiţi atente la mine! Cea care va reuşi să-i repună ţumburuşul în funcţiune va căpăta drept premiu o sută de dolari! Dar lungiţi-vă urechile: nici una n-are voie să-l atingă. Vă priveşte cum faceţi, dar nu puneţi nici un deget pe el.

Problema nu pare foarte grea şi fătucile trec la rezolvare. Se fâţâie în jurul Fijianului, unduindu-şi şoldurile şi descoperindu-se lasciv. Două dintre ele mimează o scenă de amor, mângâindu-se i suspinând tematic. Fijianul nu dă însă nici un semn de vioiciune, stă înfipt ca un par şi nu suntem siguri dacă nu cumva a şi adormit. În schimb, Colosul şi cu mine abia ne ţinem. S-a făcut însă un pariu şi regulile trebuie respectate.

Singurul care nu participă la spectacol e Tăcutul. A destupat sticla de whisky şi toarnă în el fără jenă. Amintirile despre gheţurile siberiene sunt încă proaspete. După ce goleşte o jumătate, îl reumple din resurse proprii. Îi înşurubează la loc dopul şi-şi aprinde a o suta Gitane.

Efortul fetiţelor nu dă nici un rezultat. Sunt pe cale să renunţe, când una din ele găseşte o nouă soluţie. Se aşază în genunchi şi e apucă să sufle de la un centimetru spre podoaba Fijianului. Îşi umflă obrajii şi se înroşeşte toată, dar singurul rezultat e că obiecţii capătă mişcarea înceată a unei pendule dintr-un magazin de antichităţi.

— Am câştigat! zice Colosul, prăpădindu-se de râs. Scoate banii şi plăteşte, impotent pervers!

Neavizat în legătură cu manevrele Tăcutului, apucă sticla de whisky şi o desface. Trage o duşcă hulpavă şi, în momentul următor, scuipă conţinutul peste damele care începuseră să se

cam plictisească.

— Aţi vrut să mă otrăviţi! zbiară el, aruncând cu sticla în perete. Aţi băgat acid sulfuric şi asta o să vă coste! Nimeni nu are voie să-l otrăvească pe Colos! Mă consider în legitimă apărare!

Ridică sofaua pe care-şi făcea veacul patroana şi dă cu amândouă de-a azvârlita. Mica noastră joacă ia proporţii nedorite, drept care Tăcutul sare de la locul lui şi-l culcă pe Colos la pământ cu în pumn bine ţintit. Îl trage de mâini spre ieşire şi-l aruncă în taxiul care ne aştepta. Eu îl iau de subsuoară pe Fijianul rămas în continuare ţeapăn şi nepăsător la evenimentele înconjurătoare. Dispărem în viteză, însoţiţi de ţipetele şi blestemele curvelor. Am fost la un pas de a ne pune toată poliţia din Cairo în cap şi ăsta e ultimul lucru pe care ni-l dorim. Amintirea locotenentului egiptean care fusese la un pas să ne ucidă în cele mai groaznice chinuri[13] era încă proaspătă.

A doua zi, o limuzină neagră ne transportă la un fel de ranch aflat la câţiva kilometri de Cairo, pe autostrada spre Alexandria. Palatul, aşezat în centrul unui parc imens, pare descins din „O mie şi una de nopţi”. Suntem îndrumaţi spre o poieniţă mobilată cu scaune şi mese din răchită şi rugaţi să aşteptăm. Pe mese, panere cu fructe şi tăvi cu sticle de cristal creponat te îmbie fără cuvinte. Nu aşteptăm invitaţii speciale. O lămâie şi un păhărel de whisky reprezintă medicamentul ideal pentru a ne mai drege niţel.

— Aţi cam întrecut măsura azi-noapte, ne ia în primire Pavlovici, remarcându-ne preferinţele matinale.

— S-a publicat ceva sau avem turnători printre noi? se interesează Colosul, sugând dintr-o lămâie care-i strâmbă şi mai mult figura hidoasă.

— Nu e nevoie, îl linişteşte Pavlovici. Pe unde treceţi voi, rămân întotdeauna urme.

— Trăim o singură dată, constată filosofic Colosul. Fiecare e dator să lase ceva după el.

Cel mai marcat e Fijianul. Se ridică tremurând în picioare şi dispare în boscheţi. Când se întoarce, e mai galben decât lămâia pe care o aruncă scârbit.

— Dăm la boboci? îl alină Colosul. Dacă ştii că eşti cu ficatul în pioneze, fă o cură de suc de mere. Nu ajută cu nimic, continuă el încurajator, dar îţi spală stomacul.

[13]Vezi „Ordon: Ucide-ţi aproapele!”, de acelaşi autor (n. tr.).

— Cine a câştigat sticla de whisky? se plimbă Fijianul bănuitor printre crâmpeie de amintiri.

— E bine că ai deschis discuţia despre asta, îl complimentează Colosul. Sticla am câştigat-o chiar eu, iar costul ei se ridică la modesta sumă de şaptezeci de dolari.

— Dar parcă ai şi băut-o, nu-i aşa? zice Tăcutul, cu un zâmbet incert în colţul gurii.

Colosul îi aruncă o privire rea şi-şi cumpăneşte răspunsul. În mintea lui încă înceţoşată încep să se aprindă nişte beculeţe, dar nu îndeajuns de multe ca să-i lumineze ecranul.

— Cu tine am să am o discuţie mai aparte, i se adresează el Tăcutului. O păsărică mi-a şoptit că nu eşti cu totul străin de acidul sulfuric strecurat în băutură.

— Aţi căpiat? sare maiorul. Acid sulfuric?

— Ai gustat din acidul ăsta, de eşti aşa sigur? continuă Tăcutul.

— Putea fi orice, arunc eu într-o doară. Chiar şi puroi.

Fijianul sughiţe spasmodic şi face iar stânga-mprejur în direcţia boscheţilor.

— Vă recomand ca, o perioadă, să fiţi potoliţi, clămpăne Pavlovici, după care-şi reaminteşte că e maior. Dar ce spun eu?! Vă ordon!

Dinspre palat apare în sfârşit gazda, un arab înalt şi uscăţiv. Poartă un costum la trei ace, dar pe cap a păstrat un turban alb, împodobit cu un smarald.

— *Salam alecum!* Allah să fie cu voi! Dragii mei, mă bucur să vă cunosc personal. „Răzbunătorii lui Septembrie Negru” îmi sunt la fel de apropiaţi ca şi fiii mei. Numele meu este Hamsun al-Mayam. Dar, vă rog, luaţi loc!

Se aşază primul şi ne cercetează pe rând, fără o vorbă. Este nu numai un bun psiholog, dar şi un fin fizionomist. Studiul durează câteva minute bune, dar nici unul din noi nu schiţează vreun gest. Îl privim, la rândul nostru, drept în ochi şi facem constatările de rigoare. Când se hotărăşte să reia conversaţia, cuvintele i se înşiră ca nişte mărgele pe aţă.

— Luptele la care aţi participat au fost, ca să zic aşa, doar încălzirea pentru misiunea care vă aşteaptă. Nu vă ascund că e vorba de o misiune foarte grea, dar nu imposibilă. Cu ajutorul vostru, cauza lui Allah va triumfa încă o dată. Şi, având în vedere statutul vostru special, vor triumfa şi conturile pe care le aveţi în bancă. Începând de astăzi, veţi asculta ordinele lui Yahyah

Ayache. El vă va expune întreaga operaţiune, în detaliu. Să-i arătaţi cea mai mare supunere, căci el vă va conduce pe calea succesului. Allah să fie cu voi, copiii mei!

Cu aceasta, întrevederea a luat sfârşit. Pe Yahyah Ayache îl întâlnim într-o sală din aripa stângă a castelului. E mai degrabă scund decât înalt, cu un început de bărbuţă şi câteva tuleie sub nasul acvilin. Are sprâncene groase şi ochi migdalaţi şi răi. Nu numără mai mult de treizeci de ani.

Ayache, unul dintre cei mai celebri terorişti ai Islamului, ne este destul de cunoscut. Are ca specialitate construirea bombelor artizanale umplute cu cuie, pregătirea maşinilor capcană şi antrenarea altor chimişti amatori şi a candidaţilor kamikadze. Deşi nu participă niciodată direct la acţiuni, are până acum pe conştiinţă o sută zece israelieni ucişi în doi ani şi jumătate. După fiecare atentat, ca la un semnal, poza lui apare pe prima pagină a tuturor ziarelor din Israel. E poreclit „Carlos al palestinienilor" sau „Inginerul", iar simpla rostire a poreclelor sale dă fiori de groază oricărui israelian. Pe lângă alte „calităţi", o posedă şi pe aceea de a se afla simultan în mai multe locuri: este „văzut" în acelaşi timp în Sudan, Egipt sau Libia, deghizat în femeie, în colon israelian sau chiar în evreu ultraortodox. A reuşit să scape de toate capcanele întinse de agenţii Shin Beth, deşi nu acţionează ca un lup solitar, ci împreună cu mii de complici, recrutaţi, ca şi noi, după luni întregi de testare.

— Puteţi să-mi spuneţi Inginerul, zice el în loc de bună ziua. Am auzit că fiecare dintre voi are câte o poreclă. E mai simplu aşa şi mai eficient, având în vedere că, pentru ce ne aşteaptă, vom schimba mai multe identităţi. Misiunea noastră este ultrasecretă, de aceea fiecăruia din noi i se va implanta o unghie falsă care va ascunde destulă cianură pentru a-l ajuta în caz că va fi deconspirat. De altfel, lucrul ăsta face parte din jurământul pe care l-am depus. Să trecem la concret.

Ceea ce auzim pare desprins dintr-un roman de aventuri ştiinţifico-fantastice. În timpul unui transport de armament nuclear din Ucraina spre Moscova, Mafia Internaţională a furat o sută de minibombe nucleare portabile, fiecare din ele având capacitatea să ucidă o sută cincizeci de mii de oameni. Mafia a mai dosit şi alte două containere. Unul plin ochi cu bombe bacteriologice bazate pe o formă a virusului antrax, rezistent la toate antibioticele cunoscute. Celălalt, conţinând bombe cu trei tipuri de gaz mortal are atacă sistemul nervos, având eficacitate

de opt ori mai mare decât cea a gazului de luptă VX. Componenţa lor nici măcar nu figurează în Convenţia asupra armelor chimice: unul din agenţi are numele de cod A-230. În cazul în care aceste arme ar fi deturnate de o putere sau de un grup terorist, singurul răspuns posibil este cel al războiului nuclear total!

Locurile în care au fost duse containerele sunt necunoscute, ar misiunea noastră este tocmai descoperirea ascunzătorilor şi transportarea materialelor în Iran şi România. Ceva mai uşor decât a descoperi comoara lui Ali Baba şi să o transferi pe Marte.

Târziu, spre miezul nopţii, dăm „examenul de capacitate” şi repetăm datele problemei şi locurile de întâlnire care vor fi mereu altele. Ni se înmânează paşapoartele şi cărţile de credit. Primim chiar şi nişte bani de buzunar, un extra neprevăzut în contract. Eu şi Colosul vom merge în România pentru a identifica şi activa reţeaua care va asigura tranzitul transportului spre ţări din Occident, în timp ce Fijianul şi Tăcutul vor forma echipa a doua, cu aceleaşi sarcini, dar pentru Iran. Îi vom întâlni pe Inginer şi pe Pavlovici tocmai la Moscova, unde se vor ocupa, până la venirea noastră, de povestea cu furtul bombelor.

Am mâncat în tot acest timp doar nişte sandvişuri minuscule şi am băut kilograme de cafea, iată de ce cina pantagruelică la care suntem invitaţi ne face să uităm oboseala. Colosul bagă în el aproape pe nemestecate, bucăţi întregi de carne de oaie şi le face loc cu înghiţituri prelungi de bere, în timp ce Inginerul abia se atinge de haleală. Îl priveşte zâmbind pe uriaş şi nu pierde ocazia a-l tachineze:

— Ai avut vreodată ideea să te cântăreşti?

— De mai multe ori, îl anunţă Colosul. Ultima oară, e drept, s-a întâmplat cam de mult, când m-am înrolat în marina turcă. Atunci m-au urcat pe o drăcie de aia cu limbi ca la ceas, iar felcerul care-o mânuia s-a plâns că i-am dereglat maşinăria. A avut chiar pretenţia să scot nişte bani şi să-i plătesc stricăciunile. Neavând bani la mine, am fost nevoit să-i ard o scatoalcă, tipul sa dezechilibrat şi a căzut peste un alt aparat plin de furtunaşe, pe care l-a distrus. Astfel, înainte să intru în uniformă, a trebuit să rămân în maieu şi izmene, într-o carceră, timp de zece zile. Am spălat atâtea WC-uri, cât nu mă căcasem eu toată viaţa, dar a fost o experienţă folositoare. De atunci, ori de câte ori ies de la budă, am grijă ca mai întâi să împroşc peste tot în jur, numai în vas nu.

Inginerul râde ca un şacal la fotograf şi mai scormone în farfuriuţa cu fisticuri.

— Presupun însă că poveştile noastre le cunoşti în întregime, reia Colosul, aruncându-i o privire şireată. Mult mai interesant ar fi să aflăm şi noi câte ceva despre tine.

Yahyah nu răspunde imediat. Se şterge civilizat la gură şi-şi aprinde o ţigară de foi. Pufăie un timp, cu privirea pierdută, ca şi cum ar trage o raită printre amintiri.

— Nu sunteţi obosiţi? întreabă el.

— Până mâine seară o să tot dormim, îl linişteşte Fijianul, care nu vrea să rămână nemâncat.

— Şi pe urmă, whiskyul ăsta se cere descântat, întăresc eu.

— Nu sunt un povestitor prea bun, zice Inginerul. Dacă stau să mă gândesc, e chiar prima oară când aş vorbi altora despre mine. Dar fiindcă acum suntem fraţi…

… Ismylah Ayache stă în pragul casei sale, aflată în cartierul arab al Ierusalimului, unde locuieşte cu soţia şi cei trei copii ai săi. De când i-a fost anulat permisul de lucru, nu mai are linişte. S-a înglodat în datorii, pe care nu mai are cum să le plătească. „Fraţii întru Allah” nu mai vor să-l ajute, cât timp nu acceptă să ia parte activă la acţiunile teroriste organizate de aceştia.

Yahyah, fiul lui cel mare, care a împlinit de curând şaisprezece ani, se întoarce din bazar cu cămaşa umflată. A furat de pe tarabe, dar tatăl nu-l mai dojeneşte. Refuză curmalele pe care i le întinde Yahyah şi-şi aprinde ţigara primită de la un vecin. Când vede maşina lungă şi albă, care s-a oprit în dreptul ulicioarei, se ridică brusc în picioare. Mâna în care ţine ţigara îi tremură uşor, iar în gât simte un nod cât o portocală.

Insul îmbrăcat într-un pardesiu alb şi larg coboară din maşină şi se opreşte în dreptul lui.

— *Şalom,* îngăimă Ismylah, încercând să-şi păstreze cumpătul. Ce bucurie să vă văd din nou, domnu’ Mouritz.

— Serios? Nu pari foarte încântat, ricanează insul. Suntem în cincisprezece, dacă nu mă înşel. Ai banii?

— Domnu’ Mouritz, credeţi-mă, am încercat… Un văr de-al meu, din Hebron, mi-a promis să mi-i trimită. Nu ştiu ce s-a întâmplat, or fi întârziat pe drum. Cu poşta asta… Dar în două-trei zile…

— Nici o amânare, Ayache! De o lună mă tot duci cu vorba.

— Poşta asta nenorocită… Două-trei zile…

Dar evreul nu-l mai ascultă. Fata cea mică a lui Ayache, care tocmai se întoarce de la şcoală, îi acaparează toată atenţia. Îi pune mâna pe cap şi-i mângâie părul cârlionţat. Fetiţa nu îndrăzneşte să se ferească, deşi ochii i s-au mărit de frică. Mouritz îi zâmbeşte libidinos şi o ciupeşte de obraz.

— A crescut fiică-ta. E aproape femeie.

— Da de unde, are doar treisprezece ani. Cât despre bani…

— E mare, ce tot o zăpăceşti cu şcoala?! Ar trebui să intre deja în viaţă. Voi, palestinienii nu prea aveţi spirit practic. Uite, Ayache, îţi propun o altă afacere: eu sting datoria, plus dobânda aferentă, iar de mâine micuţa vine la mine. Am nevoie de o fată-n casă. Ce zici? O să câştige bine, ar putea să vă scoată pe toţi din rahat.

— Domnule Mouritz, vă rog, câteva zile! Sarya e prea mică să muncească.

— M-am săturat să-ţi tot ascult tânguielile, arab împuţit! se răsteşte Mouritz, aruncându-i trabucul în faţă. Dacă mâine nu ai banii, micuţa o să vină la mine!

Scoate cu un gest rapid un şiş cu lama mai fină decât a unui brici şi i-l propteşte în gât bărbatului.

— Cu Ytzac Mouritz nu se joacă nimeni. Fratele meu e cel mai tare mafiot din America.

Îi crestează uşor gâtul şi-i dă un brânci puternic în zidul de piatră.

— Telefonează-i vărului tău să ia primul avion încoace. Altfel, de mâine, Sarya nu mai merge la şcoală.

Yahyah Ayache, care urmărise toată scena, ascuns în spatele ferestrei, apucă să-l mai vadă pe evreu aruncându-se în maşină şi demarând în trombă. Ştie însă unde-l poate găsi şi în minte îi încolţeşte o idee diabolică. Priveşte cu milă la taică-său, care-şi şterge înfricoşat sângele de pe gât şi pieptul i se umple de mândrie: e destul de mare şi a sosit timpul să devină apărătorul familiei.

Înainte însă trece pe la moschee şi-şi împărtăşeşte planul *quiss*-ului, pastorul templului. Yahyah primeşte de îndată binecuvântarea. *Quiss* face parte din conducerea organizaţiei secrete „Fraţii întru Allah” şi se bucură să aibă noi prozeliţi. Yahyah primeşte haine europene şi este învăţat cum să pătrundă în partea israeliană a oraşului. Îşi petrece restul zilei rugându-se lui Allah.

O dată cu lăsarea serii, se strecoară în gară şi se furişează într-

un vagon tras pe linie moartă, în triaj. Nu aşteaptă mult. Când Intercity-ul de la Tel-Aviv trage la peron, aleargă şi se amestecă printre călătorii care coboară. Merge alături de o femeie care-şi trage geamantanul pe rotile, căutând să dea impresia că sunt împreună. Poliţiştii nu-l remarcă şi iată-l plimbându-se pe bulevardul principal al oraşului. Aici e în altă lume, lumea bogaţilor. Se zgâieşte la vitrinele luminate *a giorno* şi după femeile frumoase care trec încoace şi-ncolo. Aproape că uită de ce se află prin partea locului, când paşii i se opresc în faţa barului căutat. Pipăie bancnota de cincizeci de şekeli primită de la *quiss* şi intră hotărât. Se urcă pe scaunul înalt din faţa tejghelei şi comandă o bere. Barmanul îl măsoară o clipă şi hotărăşte că are de-a face cu un major, îi pune sticla în faţă şi-i dă restul. La ora aceea, barul e destul de populat. Ca în fiecare seară, la o masă retrasă, Ytzac Mouritz îşi degustă coniacul însoţit de nelipsita cafea. E la al treilea rând şi pare bine dispus. Discută cu un muşteriu, aflat la două mese distanţă, despre acţiunile de la bursă, dar ochii i se plimbă după o brunetă care nu-şi găseşte locul. Evreul e căsătorit, dar se scapă adeseori la dedulceli. Se opreşte din discuţie şi-i face un semn discret brunetei, care pune frână şi se aşază pe scaunul din faţa lui.

Yahyah mai cere o bere şi urmăreşte cu coada ochiului. Cei doi şuşotesc cu capetele apropiate şi se pare că ajung la un acord, încă două pahare cu coniac suni aduse la masa lor. După ce şi-l goleşte pe al ei, bruneta se ridică şi părăseşte localul, unduindu-şi şoldurile. Yahyah se ia după ea şi, la al doilea colţ, femeia intra într-un bloculeţ cu două etaje. Tânărul rămâne afară, urmărind atent ferestrele, iar când zăreşte o lumină aprinzându-se la ultimul etaj, zâmbeşte, arătându-şi dantura albă.

Aude nişte paşi repezi şi se ascunde într-un gănguleţ. Tocmai la timp. De după un colţ îşi face apariţia Ytzac, foarte grăbit. Intră în bloc şi urcă treptele vechi, două câte două, descheindu-se din mers la pardesiul larg. Se gândeşte la plăcerile care-l aşteaptă şi osânza îi tremură de poftă.

Yahyah lasă să mai treacă un sfert de oră şi urcă în urma lui. Găseşte uşa din spatele căreia răzbat chiţăieli excitate şi se pune de treabă. Pentru el, e o nimica toată să pătrundă cu ajutorul unui *passe-partout,* pe care-l poartă în permanenţă în buzunar. Vocile se aud acum mai clar şi, de după perdeluţa verde care desparte holişorul de cameră, îi vede pe cei doi îmbrăcaţi sumar, pipăindu-se i sărutându-se cu înfocare. Îşi simte membrul

întărindu-i-se, dar gândul datoriei îl readuce pe pământ.

Evreul a luat-o pe femeie în braţe şi a răsturnat-o pe pat. Îşi coate restul de haine de pe el şi o încalecă, scoţând un hârâit prelung pe gât. Acum e momentul! Yahyah scoate ciorapul din buzunar şi şi-l trage peste cap. În mână îi apare un cuţit cu lama lungă: are, în bătaia luminii roşii, străluceşte sinistru. Se apropie tiptil le pat, strângând cu putere cuţitul în palmă. Îşi aude inima bătându-i în timpane şi respiraţia aproape că i s-a oprit. Cei doi fac patul să se zguduie ca o corabie prinsă de furtună şi nu bagă de seamă umbra care se ridică brusc de după tăblie. Tânărul înfige cuţitul le câteva ori, cu putere, în spinarea transpirată şi o ia la fugă, fără; a mai privească sângele care curge şuvoaie. În urma lui, aude doar horcăitul de moarte al evreului şi ţipătul îngrozit al brunetei.

Ytzac ejaculează instantaneu, înainte să moară, iar ţipătul femeii se transforma într-un geamăt uimit de plăcere.

Noaptea e periculos să umbli prin Ierusalim, patrulele şi punctele de control sunt în stare de alertă. Dar Yahyah cunoaşte cel puţin două trasee care-l pot duce dincolo, fără să dea nas în nas cu soldaţii. Se descotoroseşte de cuţit, pe care-l aruncă într-o gură de canal. Se spală de sânge într-o băltoacă de la marginea trotuarului, după care se furişează pe lângă ziduri. Ajunge pe o stradă aflată în apropierea zonei de departajare şi-şi face curaj, îngheaţă când o mână îl ia de gât şi-l trage într-un gang. Vrea să lovească, dar o voce molatică îi susură în ureche:

— Singurel, frumosule?

În faţa lui e o târfă care-şi etalează cu neruşinare ţâţele. Yahyah e aiurit.

— Ce-ai zice să ne jucăm un pic? N-o să-ţi pară rău, face târfa, trecându-şi mâna peste pantalonii lui.

Scena de dragoste la care fusese martor şi uciderea evreului, cuplate acum cu gestul aţâţător al femeii, l-au excitat la culme, îi bagă în mână restul de şekeli şi se descheie grăbit la şliţ.

— Ce faci, nu aici! mai apucă să îngaime târfa.

Yahyah îşi dă drumul după numai câteva secunde şi are senzaţia că tot sângele i s-a scurs din corp şi că a fost înlocuit cu aer. E o noapte pe care n-o va uita toată viaţa: primul om ucis şi prima femeie avută.

Se desprinde de târfa aiurită şi dispare în primul canal. Galeria subpământeană îl scoate în cartierul arab al Ierusalimului şi tânărul nu se opreşte decât la o casă conspirativă a „Fraţilor întru

Allah”.

— Ai făcut o treabă minunată, îl gratulează *quiss,* care-l aşteptase nerăbdător. Ţi-ai cucerit dreptul de a te alătura nouă. Jidanii trebuie ucişi pretutindeni, chiar şi în apropierea templului, dacă-i găseşti acolo. Allah te va avea în paza Lui! Bagă de seamă, nimeni nu trebuie să ştie nimic, nici chiar tatăl tău.

Ritualul de iniţiere care urmează se termină abia spre dimineaţă. Când ajunge acasă, tatăl se răsteşte la el cu asprime:

— Ţi-am spus să nu mai hălăduieşti noaptea cu golanii! Avem destule necazuri, nu trebuie să ne mai aduci şi tu altele!

Vestea asasinării lui Mouritz este dată la ştirile dimineţii şi bătrânul Ismylah exultă de bucurie.

— Allah e mare! Păgânul a găsit ce-a căutat! Allah să-i dea viaţă lungă şi sănătate celui ce i-a luat capul jidanului!

Yahyah tace chitic, dar un sentiment de mândrie îi umflă pieptul. Îi dă mamei cei două sute de şekeli primiţi de la *quiss* şi linişteşte, spunându-i că lucrează la negru, la descărcat containere în gară.

Peste două săptămâni, Yahyah primeşte prima sa misiune adevărată. Îl instruieşte însăşi Fatma, şefa reţelei-satelit. Casa Fatmei este încăpătoare, iar camera în care adolescentul se află împreună cu alţi doi tineri e mobilată în stil occidental. Yahyah s-a înfundat într-un fotoliu moale şi soarbe dintr-un pahar cu juice rece. Când îşi face apariţia Fatma, cei trei tineri sar în picioare, rămânând cu ochii lipiţi de ea. Deşi la treizeci şi ceva de ani, palestinianca arată trăsnet. Părul lung şi negru ca abanosul încadrează o figură de un oval perfect. Are ochii mari şi umezi, iar năsucul mic şi cârn îi dă un farmec aparte. E înaltă, cu picioare lungi şi drepte. Sânii mici, pe care-i poartă liberi, fără sutien, îi tresaltă la fiecare pas, ca două mingi de tenis într-o finală de *grand slem.*

— Faceţi cunoştinţă: Yahyah, Jamal şi Rashid. Voi trei le veţi duce un cadou frumos jidanilor, de Anul Nou evreiesc; o bombă fabricată în atelierele noastre. E destul de mică, dar grea şi trebuie programată să explodeze la o oră de vârf, când perciunaţii îşi fac cumpărăturile pentru familie. Ne-am gândit la supermarketul Kalaniş, e întotdeauna plin şi puteţi trece neobservaţi. Partea cea nai grea e plasarea maşinăriei: magazinul e vizitat foarte des de cei de la antitero, echipaţi cu detectoare, iar în preajma sărbătorilor e de presupus că-şi vor înteţi controalele. Rămâne să vă gândiţi la modul în care veţi

proceda.

— Eu n-am fost niciodată în Kalaniş, sare Jamal.

— O să aveţi două zile la dispoziţie. În prima zi, vă puteţi plimba prin magazin, cât o să vă dorească inima. O să primiţi şi ceva bani, pentru câteva cumpărături, ca să nu bateţi prea tare la ochi. Peste noapte o să rămâneţi la un om de încredere. Tot la el puteţi lăsa şi bomba, cât timp vă stabiliţi planul.

— O să fie greu să o trecem dincolo, e de părere Yahyah. Se fac percheziţii, chiar şi corporale.

— Ne-am gândit şi la asta, spune Fatma, aruncându-i o privire care-l scoate din şosete. O veţi transporta dezasamblată. Iar bucăţile vor fi dispuse în capota maşinii cu care vă veţi deplasa. Oamenii noştri vă vor instrui la asamblarea ei. Cine vrea juice, poate să se mai servească. Sau, dacă preferaţi ceva mai tare..

Se uită iar la Yahyah, care-i cere cu îndrăzneală un păhărel de rachiu. Îl primeşte şi atingerea mâinii catifelate îl electrizează. Soarbe din păhăruţ şi se simte cuprins de o moleşeală plăcută, ca atunci, când cu târfa care-l oprise în stradă. Ceilalţi doi tineri îl privesc cu invidie, dar nu cutează să-l imite.

— Dacă veţi fi prinşi, continuă Fatma, amintiţi-vă de jurământul făcut. Să nu scoateţi nici cel mai mic cuvânt, la oricâte torturi vă vor supune. Dacă simţiţi că nu veţi rezista, căutaţi cea mai rapidă metodă de sinucidere. Allah o să aibă grijă de voi şi de familiile voastre. Mâine să fiţi aici la ora şapte fix.

Se ridică în picioare, dând de înţeles că întrevederea a luat sfârşit. Tinerii saltă şi ei şi se îndreaptă spre ieşire. După câteva străzi, Yahyah se opreşte deodată şi-şi ia rămas bun de la ceilalţi doi. A uitat să facă cumpărături pentru casă şi trebuie să se grăbească, să nu se închidă magazinele. Paşii îl poartă înapoi, către uşa pe care Fatma i-o deschide pe neaşteptate, înainte să apuce să sune.

— Ai uitat ceva?

Tânărul bâiguie câteva cuvinte de neînţeles. Priveşte vrăjit către frumoasa femeie şi înghite în sec. Fatma n-are nevoie de desen ca să priceapă. Zâmbeşte şi-şi trece vârful limbii peste buzele cărnoase.

— Hai, intră! Presupun că vrei să afli mai multe amănunte, îl ajută ea. E normal, doar eşti şeful grupului.

— Da, găseşte tânărul salvarea. Vroiam să ştiu cum va fi detonată bomba.

Fatma toarnă rachiu în două păhăruţe şi-i face semn să se

aşeze.

— Trebuie să renunţăm la detonarea prin radio. E periculos, maşinăria ar putea intercepta o frecvenţă greşită, chiar şi de la un telefon mobil. Nu suntem prea avansaţi cu tehnologia. Bomba va fi programată digital şi apoi plasată. Socoteala timpului va trebui s-o faceţi voi.

Îşi pune picior peste picior, neglijând rochia care-i descoperă coapsă superbă, îmbrăcată într-un ciorap fin de mătase neagră, Yahyah dă paharul de duşcă, cu o mână tremurătoare.

— Pe timpul misiunii, băutura e strict interzisă, precizează Fatma, umplându-i din nou paharul. De altfel, pentru vârsta ta, cam devreme pentru deprinderile astea.

— Am optsprezece ani, minte Yahyah şi adaugă repede: Aproape.

— Hai să spunem aproape şaptesprezece, zice Fatma, cu o voce scăzută. Dar asta nu e important. Cât timp o să-ţi bei paharul, pe mine o să te rog să mă scuzi. Am umplut cada şi n-aş vrea a se răcească apa.

Trece în baie şi, prin deschizătura uşii, Yahyah o poate urmări cum se dezbracă. Îşi simte blugii strâmţi ca niciodată şi merge, împleticindu-se, spre masa pe care se află sticla cu băutură, gura îi este uscată, dar n-are chef de juice.

— Dacă vrei, putem vorbi, aude el vocea femeii şi, imediat, clipocitul apei în cadă. Am lăsat uşa întredeschisă.

Tânărul scormoneşte cu rapiditate în minte şi aruncă la plesneală:

— Mai vroiam să ştiu dacă omul la care vom înnopta este sigur.

Din baie se aude râsul cristalin al Fatmei şi oftatul ei de plăcere a atingerea apei calde.

— E foarte sigur. E chiar fratele meu.

Yahyah se îneacă, dar e salvat de ţârâitul telefonului.

— Nu răspunde tu! Adu-mi receptorul aici!

Yahyah ia receptorul cu antenă şi păşeşte şovăielnic. Intră în baie, evitând să se uite la Fatma, dar ochii îi nimeresc pe oglinda în care o vede pe femeie lungită goală în cadă. Îi întinde receptorul şi uită să mai iasă. Fatma râde din nou, provocator şi nu ia în seamă telefonul.

— Lasă, mai bine să vorbească cu robotul. Adu-mi, te rog, ah paharul meu. Şi, dacă vrei, vino lângă mine. Apa e excelentă şi avem loc amândoi.

Tânărul parcă e teleghidat. Aduce paharul şi rămâne iarăşi nemişcat pe mozaicul alb-negru.

— Doar nu vrei să intri îmbrăcat? îl întreabă Fatma, prinzându-şi în mâini sânii mici şi tari. Sau ţi-e ruşine?

Îl urmăreşte cu atenţie, în timp ce Yahyah îşi scoate hainele şi descoperă un trup musculos şi o piele măslinie şi netedă. Când îşi dă jos chiloţii, penisul izbucneşte ca o păpuşă pe arc, stârnind un strigăt de încântare din partea femeii.

— Mai-mai că-mi vine să te cred că ai împlinit optsprezece ani! zice ea, mângâindu-l cu privirea. Hei, nu te repezi aşa! adaugă, împingându-l uşor. Lucrurile astea nu se fac ca la armată.

Îl trage peste ea şi-l sărută apăsat, plimbându-şi limba pe sub limba lui. Îi simte mâinile pe coapse şi tresare toată. Deodată, se cabrează şi se răstoarnă sub el, în timp ce-şi saltă mijlocul asupra căruia îi apasă capul.

Yahyah e beat de bucurie şi nu mai ţine seama de apa care-i intră-n gură.

Telefonul sună din nou, dar singurul care răspunde este tot robotul.

A doua zi, cei trei tineri îşi iau în primire maşina, în care au fost introduse părţile dezasamblate ale bombei şi pornesc în prima lor mare aventură. La punctul de control, sunt opriţi şi li se verifică permisele. Unul dintre soldaţi dă ocol maşinii, ţinând în poziţie de tragere pistolul său mitralieră UZI. Deschide portbagajul şi cotrobăie prin lada cu scule. Încearcă fluidul, ca să se convingă că nu e dublu şi loveşte de câteva ori cu bocancul aripile Nissanului.

— Cam rablagită, opinează el.

— Când o să avem bani, o să ne luăm un Mercedes, zice Rashid, adăugând în gând o frază pentru care ar fi primit în piept un încărcător plin.

— Să mă plimbi şi pe mine cu el, face şeful patrulei, lăsând capota motorului. La întoarcere treceţi tot pe aici, nu folosiţi alt drum. Unde lucraţi?

— La Kalaniş, la descărcat, lămureşte Yahyah, care o face pe şoferul.

— Au fost nişte furturi pe-acolo, zice soldatul cu UZI.

— Noi nu facem aşa ceva.

— Toţi sunteţi la fel. Nu ştiu ce se-ncurcă lumea cu voi. Hai, uşcheala!

Prima parte a misiunii e îndeplinită şi tinerii îşi opresc maşina

în marea parcare din spatele supermarketului. Se amestecă între cumpărători, străbătând tot magazinul la pas. Îşi notează în minte locurile pe care le cred cele mai adecvate pentru plasarea bombei şi se opresc să bea o bere pe terasa magazinului. Panorama Ierusalimului care se aşterne la picioarele lor îi lasă muţi. Nu cunoşteau oraşul decât ca pe o îngrămădeală de case micuţe şi lucitoare insalubre, iar ceea ce văd acum seamănă cu marile capitale ale lumii, despre care aflaseră la televizor.

Mâine, forfota din preajma supermarketului va fi înlocuită a zarva echipajelor de poliţie şi a ambulanţelor. Vor fi o mulţime e morţi, femei şi copii fără părtinire, iar clădirea va fi o ruină, rândul le dă o senzaţie de superioritate, de stăpâni care hotărăsc schimbarea atunci când vor muşchii lor.

— Am găsit ceva straşnic, zice Jamal, îmbujorat în obraji.

— Nu discutăm aici, i-o taie Yahyah, pe care postura de şef îl face să se simtă mult mai matur, deşi, ca vârstă, e cel mai mic în grup. Ne bem berea şi mergem la adresă. N-ar fi rău ca înainte să dăm o raită pe la depozite. Poate au nevoie de o mână de ajutor la descărcat containere.

Dar la depozite nu e nevoie de ei. Sunt alungaţi de un vlăjgan ce pare responsabilul cu echipele de descărcători. Se îmbarcă în maşină şi în jumătate de oră sunt pe o stradă nu prea largă, dar urată, cu case albe, fără etaj, împrejmuite cu grădiniţe pline cu boschete de flori. Opresc la numărul 20 şi trag maşina în faţa garajului.

Le deschide uşa un tip la vreo patruzeci de ani, cu o bărbuţă neagră, îngrijită, care se recomandă Raoul.

— Diseară, unul dintre voi trebuie să se întoarcă cu maşina, întră el direct în subiect. A fost înregistrată şi dacă rămâne aici peste noapte, poliţia o să iasă în stradă, s-o caute. Maşinile-capană i-au înnebunit de-a binelea.

— Rashid, tu pleci! hotărăşte Yahyah.

— De ce eu? sare Rashid.

— Pentru că aşa am hotărât, continuă Yahyah. Nu e nevoie să te mai întorci.

Maşina e trasă în garaj şi Raoul scoate din praguri şi din rezervorul de benzină părţile bombei. Apoi, totul este pus la loc, iar urmele proaspete ale aparatului de sudură îndepărtate.

Asamblarea bombei le ia câteva ore bune. Raoul le explică încă o dată tehnica de programare.

— E cam rudimentară, îşi dă el cu părerea. Are o autonomie de

doar trei ore. V-aţi gândit cum o să procedaţi?

— Sunt câteva variante, răspunde Yahyah.

— Dacă aveţi şi una cu o servietă uitată în magazin, lăsaţi-o deoparte. Bodyguarzii sunt cu ochii în patru şi orice schimbare de decor îi pune în stare de alertă. Mai trebuie ţinut seama şi de sistemul intern de televiziune.

— Am putea încerca să o plasăm într-o cutie, în depozit, sugerează Jamal.

— Nu ţine, zice Raoul. În primul rând, cutia ar putea rămâne acolo şi efectul exploziei ar fi aproape nul. Pe urmă, cutiile sunt desfăcute înainte de a fi duse în magazin.

— Atunci, o misiune sinucigaşă, trânteşte Rashid, cu o strălucire fanatică în ochi. Legăm bomba de trup şi când apăsăm pe buton…

— Ideea asta ţi-a venit după ce-ai aflat că tu pleci? îl întreabă maliţios Yahyah.

— Oricum, nu ţine nici asta, îi potoleşte Raoul. Umflătura de sub sacou ar atrage imediat atenţia. Mai gândiţi-vă. Diseară, mai trageţi o raită şi faceţi câteva cumpărături mărunte. Poate vă vin ceva idei mai bune, la faţa locului.

Mănâncă cu toţii pizzele comandate de gazdă şi beau limonada pregătită din lămâi şi ananas.

Rashid îşi ia rămas bun, nu fără părere de rău şi porneşte cu maşina spre linia de demarcaţie, pentru a trece în partea arabă. La postul de control, patrula s-a schimbat în mod normal, la întoarcere, palestinienii care revin de la muncă nu mai sunt puricaţi ca la venire. Dar tocmai acum, unui soldat i se pare ceva ciudat la Nissanul condus de Rashid.

— Coboară şi pune mâinile pe capotă! îi comandă tânărului, armându-şi şi UZI-ul.

Rashid execută ordinul, fără să se teamă. Se ştie curat şi pune totul pe seama excesului de zel al israelianului. Apoi, ochii îi cad pe scaunul din spate şi înlemneşte. Pe canapeaua din piele rasă a fost uitată o bucată dintr-un prag. O neglijenţă care-l poate costa viaţa.

— Ce-i asta? îl întreabă soldatul, pipăind metalul.

— O bucată de fier vechi, improvizează Rashid.

— Faci colecţie?

— Le vând la cimitirul de maşini. Mai scot un ban.

Soldatul îşi plimbă degetele pe marginea piesei şi-şi duce mâna la nas. Pilitura proaspătă îi dă de gândit.

— Eşti sigur că n-ai furat-o? Pare acum scoasă de pe o maşină.

Transmite prin staţie situaţia şi cere o listă cu maşinile furate acea zi.

— Trage maşina pe dreapta şi după aceea ieşi din ea. Să nu faci vreo mişcare greşită, că te curăţ fără somaţie.

Pune pistolul-mitralieră în poziţie de tragere şi urmăreşte atent mişcările palestinianului. Rashid intră în panică. Nu mai gândeşte şi astfel nu realizează că totul se reduce la un simplu control de rutină. Groaza că ar putea fi descoperit îi paralizează creierul şi-i comandă cu totul alte mişcări decât cele pe care ar trebuit să le facă. Urcă la volan şi se preface că execută comanda imită, dar, deodată, apasă pedala de acceleraţie până la fund şi maşina ţâşneşte de pe loc ca o rachetă teleghidată.

UZI-ul are piedica ridicată şi pe soldat manevra nu-l prinde pregătit. Trage trei rafale scurte şi, după o voltă curioasă, Nissanul se dă de câteva ori peste cap, rămânând cu roţile în sus, la câteva zeci de metri depărtare.

Se dă alarma şi câţiva soldaţi se apropie în fugă, înconjurând maşina. Dar nu au de ce să se teamă. Din încâlceala de fier e scos un palestinian plin de sânge. Are un glonţ înfipt în cap şi alte două i partea dreaptă a corpului.

Când se întorc de la magazin, ceilalţi doi tineri află de la Raoul nefericita întâmplare şi intră în panică. Cercetările poliţiei ar putea duce la adresa la care se află. Pot fi căutaţi şi descărcătorii de la magazin, ceea ce le va face imposibilă misiunea.

— E mai puţin probabil ca cineva să fi văzut maşina aici, îi linişteşte Raoul, deşi nici el nu e în apele lui. Totuşi o să vă petreceţi noaptea într-o debara mascată de un perete fals.

— Şi mâine? întreabă Yahyah.

— Să vedem mai întâi ce măsuri o să ia poliţia. Dar ce e cu asta? mai zice Raoul, arătând către un uriaş urs Panda de jucărie.

— Ideea mea, răspunde Yahyah.

Moartea lui Rashid e lăsată deoparte. Mult mai importantă e ducerea la bun sfârşit a misiunii.

— Tot nu înţeleg.

— Simplu. Aşa am învăţat, că ideile cele mai simple sunt cele mai eficiente. Am cumpărat ursul ăsta pentru surioara mea, cadou de Anul Nou. Dar surioara nu-l vrea, nu i-a plăcut deloc. Aşa sunt fetele, răzgâiate. Ar vrea în schimb o păpuşă Bărbie. Aşa că trebuie să înapoiez ursul şi să-i iau o păpuşă.

— Doar că ursul va fi puţin modificat, continuă Raoul. Bravo,

puştiule, genială idee! Îţi prevăd un viitor mare.

— Totul e ca vânzătoarea să nu sesizeze diferenţa de greutate.

— N-o să-l pună pe cântar, fii liniştit. Mâine e ultima zi de cumpărături pentru Anul Nou, o să fie prea ocupată ca să mai ia seama la amănunte. Rămâne doar problema programării. O dată ascunsă în urs, bomba începe numărătoarea inversă.

— În trei ore o să fim acolo! proroceşte Yahyah.

A doua zi, atentatorii află de la ştiri că, în cazul palestinianului ucis, poliţia nu a dat de nici un fir şi cercetările trenează. E ziua cea mare. Bomba e introdusă în uriaşul Panda şi, înainte ca ursul să fie cusut la loc, e apăsat butonul roşu. De-acum, cronometrul morţii a început să ticăie.

Lui Yahyah nu-i este frică. Emoţia care-i face sângele să pulseze mai iute îi dă o stare de beatitudine. Până la Kalaniş ia un taxi. La raionul de jucării e o aglomeraţie de zile mari şi vânzătorii şi supraveghetorii de etaj nu mai prididesc să facă faţă. Yahyah este luat în primire chiar de şeful de etaj, care-i ascultă amabil rugămintea. Pipăie ursul în folia de plastic şi se asigură că sigiliul nu a fost rupt. N-are timp să controleze şi partea de jos foliei, care a fost desfăcută şi relipită. Face schimbul cu păpuşa licitată şi se îndreaptă către un alt client.

Yahyah plăteşte diferenţa de preţ şi pleacă mulţumit, cu păpuşa sub braţ. Pe neaşteptate, o idee i se înfige în minte ca un îi înroşit: dacă ursul va fi cumpărat de altcineva şi dus acasă? Adio efect devastator! Mai zăboveşte prin magazin, trăgând cu ochiul spre standul de jucării, dar prea mult timp nu poate rămâne, ar bate la ochi şi, pe de altă parte, deja a trecut o oră de când bomba fost amorsată. Se roagă tot timpul lui Allah ca uriaşul Panda să rămână acolo şi se întoarce cu un taxi în cartierul arab.

Coboară în faţa unui hotel şi intră, nu înainte de a-i lăsa şoferului un bacşiş consistent. Se asigură că maşina a plecat şi iese, îndreptându-se repede, pe străduţe ocolite, spre casa lui Fatma. Îi deschide chiar femeia, care de astă dată nu e singură. Trei palestinieni, care nu fac nici un efort de a se recomanda, îşi beau liniştiţi cafelele şi fumează ţigări de foi.

— Ei? face Fatma în loc de bună ziua.

— Jamal a ajuns? întreabă Yahyah, înainte de a da raportul.

— Da, răspunde Fatma. De Rashid îmi pare rău, dar şi-a pierdut capul; nepermis pentru cineva care vrea să facă parte din Frăţie.

Yahyah îşi priveşte ceasul şi murmură:
— Mai sunt exact patruzeci şi cinci de minute.
Unul dintre palestinieni comută televizorul pe postul naţional se pun cu toţii pe aşteptare. Îl întrerup foarte rar pe Yahyah, care relatează în amănunţime toată tevatura. Sunt mulţumiţi de cele auzite şi nu au decât cuvinte de laudă. Fatma îi întinde tânărului îi pahar cu rachiu şi-i face cu ochiul.
— Dacă ai reuşit, va trebui ca un timp să rămâi ascuns. Să spui alor tăi că ai câştigat o excursie şi pleci pentru zece zile.
— Unde o să stau?
— Aici, în laboratorul de la subsol. Părinţii tăi vor primi câteva ilustrate din Cipru.
— Nu e cusut cu aţă albă? face Yahyah.
— Părinţii tăi sunt şi ei palestinieni şi vor înţelege. Nu trebuie să-ţi faci griji.
Unul dintre oaspeţi le face semn să tacă şi dă mai tare sonorul televizorului. Filmul cu Stan şi Bran s-a întrerupt şi crainica anunţă că va da legătura cu un reporter care s-a deplasat rapid la supermarketul Kalaniş.
— Primele date arată că aici a avut loc un atentat cu bombă, relatează reporterul. Surse din poliţie ne-au relatat că au fost înregistraţi până acum cincisprezece morţi, printre care şase copii şi treizeci şi şase de răniţi. De asemenea stricăciunile produse au afectat două etaje ale magazinului. Până la această oră, atentatul nu a fost revendicat.
Fatma stinge televizorul şi scoate din bufet o şampanie. Ciocnesc cu toţii, într-o atmosferă solemnă. Cei trei străini îl îmbrăţişează pe rând pe Yahyah şi-l sărută apăsat pe obraji, după care pleacă fără un cuvânt.
— De-acum eşti celebru, Yahyah, îi spune Fatma, sărutându-l la rândul ei, dar altfel.
Tânărul e copleşit; îşi mai toarnă şampanie şi o bea fără s-o mai deguste. Ochii îi strălucesc, iar vocea îi e gâtuită.
— Ţi-am adus ceva!
Scoate păpuşa Bărbie, pe care-o ţinuse ascunsă sub cămaşă şi i-o întinde femeii care-l priveşte cu ochi miraţi.
Peste douăzeci de ani, Yahyah va primi înapoi aceeaşi păpuşă, de la aceeaşi femeie, doar că atunci păpuşa va ascunde în interior unul dintre cele mai diabolice planuri puse la cale de organizaţiile teroriste internaţionale conduse de oculta şi suprema ANA-SAT.

VI

Trag camionul la peron, chiar în dreptul pancartei pe care scrie „Punct vamal Giurgiu” şi-mi fac cruce cu limba. Colosul nu poate mai impresionat decât ca o capră la vederea unui berbec în plin elan ritual. Coborâm din crimă şi facem câteva mişcări de dezmorţire.

— Bună ziua. Ne ia în primire un vameş fercheş. Paşapoartele *frahtul*. Sunteţi turci?

— Turci, bre, nu se vede?! îi răspund eu politicos.

— Ştii româneşte?

— Mai bine ca turca, şi zic zâmbitor, neminţind nici un pac.

Vameşul râde şi-şi bagă botul sub prelată.

— Ce-avem aici? Numai ţigări?

— Ţigări, guma, brichet, papuc. Scrie tot.

— Ceva bombe? mai întreabă vameşul, bântuit de sprintul amorului.

— Ba da, asta! răspund eu, arătându-i coperta unui Penthouse. Care se lăbărţează o ţâţoasă de categoria grea.

Vameşul râde şi-i dă o palmă pe spate Colosului, care scoate câteva cuvinte în arabă, ducând mâna la prohab.

— Ce zice ăsta? se interesează vameşul, în timp ce doi zdrahoni urcaţi în camion aleg, prin sondaj, câteva cutii.

— Pipi, lămuresc eu.

— Păi şi ce, vrea viză de paşaport pentru asta?! Să se ducă în tufişuri!

Se apucă de desfăcut cutiile depuse pe asfalt. Prefăcându-se nu vede pachetul barosan pe care i-l pregătisem. După ce termină de scormonit, dă ocol maşini, făcându-şi gura pungă:

— Lasă pachetul la recepţia primului motel întâlnit pe partea stângă şi dă şi băieţilor ceva.

Asta numesc eu vameş cinstit şi curat. Le înfund zdrahonilor în buzunare câte o bancnotă de zece mărci şi ăştia pun la loc lăzile, lăsând prelata. Par dispuşi să-mi şteargă şi parbrizul, dar Colosul, apărut din tufişuri, îi opreşte. Se apucă chiar el să-l cureţe de praf, cu o cârpă mare şi soioasă.

Vameşul ne face formele şi trecem la poliţia de frontieră, unde, cu o altă bancnotă, dar de o sută de mărci, preîntâmpinăm orice

neplăcere.

— Cum te simţi la tine în ţară? mă întreabă Colosul, de cum începem să rulăm pe autostrada spre Bucureşti.

— Ceva mai bine decât un rahat într-o clepsidră, zic eu, răspunzând cu un gest obscen unei fătuci care ne făcea semne fără echivoc din dreptul unei parcări de TIR-uri.

— Poate ar fi trebuit s-o luăm cu noi. Am auzit numai lucruri bune despre românce, face Colosul, lingându-se pe buze.

— Nu şi despre sifilisul cu care te-ar putea cadorisi, deşi pun rămăşag că de tine nu se leagă nici cel mai al dracului microb.

— Nu prea îmi place ce facem. Nu sunt bun pentru spion. Mie dă-mi o puşcă şi spune-mi în cine să trag. Mi-am schimbat de atâtea ori paşaportul, că nici nu mi ştiu dacă am existat vreodată cu adevărat. Prea multe farafastâcuri pentru un om cinstit ca mine. Prefer să lupt pe bune, într-o junglă asiatică sau africană. Acolo mă simt în elementul meu.

— O mică variaţie nu poate decât să-ţi facă bine, zic eu. Nu e rău să încerci să fii mai rezervat. Când văd un TIR turcesc, poliţiştii devin din cale-afară de harnici.

— O lume civilizată şi plină de oamenii care-şi fac datoria! exclamă scârbit Colosul. Înainte să plec în State, unde am fost dat în urmărire generală, am petrecut două săptămâni pe o insulă din Hawaii. A fost ca-n basme: gagicile se plimbau doar cu un firicel printre buci şi găseai mai multă băutură şi droguri decât în cel mai vestit tractir din Las Vegas. Mă simţeam ca un împărat. Ciocolatiii de acolo mă declaraseră chiar un fel de vraci, ziceau că numai specia asta posedă atât de mulţi dolari. Pe scurt, am trecut la lecuit bolnavii. Vezi bine că cele mai multe boli le aveau femeile, aşa şi, atunci când am pus cap-compas spre Angola, cântăream cât un sfrijit de băştinaş. Cred că aş fi rămas acolo mult şi bine, dacă un pârlit de detectiv nu şi-ar fi băgat nasul în colţul ăla uitat de lumea civilizată. Bezmeticul era pe urmele unei reţele de traficanţi şi a dat peste mine. Mă avea pe lista lui cu lume bună, drept care s-a arătat foarte bucuros să mă găbjească. S-a programat la consultaţie şi mi s-a plâns că-l dor teribil şalele, exact acolo unde-şi ţinea cătuşele. Mi-a propus să i le extrag şi să le port pe mâini drept amintire. Tipul părea destul de convingător, întrucât îşi însoţise propunerea cu un pistol Colt, pe care-l tot trecea dintr-o mână în alta, de parcă l-ar fi fript. Am căzut de acord că e cazul a sărbătorim însănătoşirea şi am destupat o sticlă de whisky. Omul nu apucase să cunoască

obiceiurile casei, aşa că, în clipa în are s-a trântit în jilţul pregătit de prietenii mei ciocolatii pentru situaţii neprevăzute, a primit în fund o ţeapă otrăvită. Haioasă maşinărie, nici nu-ţi vine să crezi ce le mai trece prin cap băştinaşilor ăia. L-am îngropat pe tip sub un palmier. A avut parte de slujbă destul de sumară, pe care o învăţasem de la un ucigaş în Chicago, pe lângă care-mi făcusem ucenicia. Rahatul fusese însă stârnit şi a trebuit să-mi fac bagajul. Dacă ar fi să mă retrag vreodată, acolo m-aş întoarce.

— Visezi, soldat Sheldon, ricanez eu, aprinzând farurile. Eşti un ucigaş plătit şi ucigaşii plătiţi nu ies la pensie.

— *Sictir!* se indignează Colosul, făcând apel la cunoştinţele ale sumare de turcă. Ucigaşii plătiţi sunt şi ei oameni.

— Eşti însemnat, prostovane! Ai încetat să mai fii propriul tău stăpân. Singurul loc de retragere e groapa comună.

— Du-te dracu'! scuipă Colosul, nemulţumit de perspectiva umbră. Nu s-a născut încă omul care să-l dovedească pe Colos.

E noapte de-a binelea când parcăm în preajma complexului e depozite unde vom descărca marfa. Patronul şi-a închis prăvălia, aşa că până a doua zi dimineaţa suntem liberi. După tămbălăul de la revoluţia din 1989, figurez pe lista câtorva servicii secrete[14], aşa că nu mă prea înghesui să mă afişez în locuri publice. Tragem la un hotel aflat în apropiere şi luăm un apartament.

Coborâm în restaurant şi-l las pe Colos să ia comanda, nu înainte de a-i atrage atenţia să stea liniştit şi să nu facă bâlci. Eu plec în căutarea unui telefon public şi, când îl găsesc, formez numărul pe care mi-l dăduse Cliff[15], pentru legătura cu România. Îmi răspunde un robot care mă lămureşte că am sunat la familia Stan şi mă invită să las un mesaj după semnalul sonor. Înjur în gând şi dau drumul la muzicuţă:

— În legătură cu anunţul din ziar. M-ar interesa telefonul GSM. Sunt din provincie şi plec mâine dimineaţă.

Închid şi intru iar la restaurant. De acum *ei* vor fi cei care mă vor contacta. Mă gândesc la ce spunea Colosul şi-i dau dreptate: dansul pe sârmă nu face parte din preferinţele noastre. Pe de altă parte, o dată intrat în horă, cale de întors nu mai există. Revin îngândurat la masă, unde Colosul îmi dă vestea cea bună:

— Am comandat toate rahaturile care le aveau pe listă. Ne-au pus şi şerveţele.

---

[14]Vezi *„Pentru bani, înainte"* şi urmarea de acelaşi autor (n. tr.).
[15]Agentul CIA care-l recrutase pe Florin Zamfir pentru comandoul Brutus vezi *„Ordon: Ucide-ţi aproapele!"* de acelaşi autori (n. tr.).

— Vorbeşte mai încet, îl domolesc eu. Aici nu eşti în Hawaii.

— Vrei să spui că nu găsim păsărici prin partea locului? devine neliniştit uriaşul.

— Nu te-ar tenta mai mult un spectacol de operă?

Colosul mă priveşte neîncrezător şi nu ştie ce să spună. Alternativa ar putea face parte din planul acţiunii, dar consideră că pentru aşa un chin ar trebui să primim extra. Chelnerul ne aduce potolul şi ne urează poftă bună. Zăboveşte prin zonă, de parcă ar vrea să se asigure că apreciem cum se cuvine bucătăria românească.

— Ia şi tu o bucată, dacă ţi-e foame, zic eu îndatoritor.

— He-he! face tipul, frecându-şi mâinile. Domnii n-au nevoie de companie?

— De a ta, nu, mersi, îl lămuresc eu.

— Avem două domnişoare noi care v-ar putea face seara mai plăcută.

— Sunt curate?

— Vai de mine! se ofensează chelnerul, de parcă ar fi fost vorba de mă-sa. În localul nostru nu servim decât marfă de calitate, cu controlul veterinar la zi.

Pare încântat de gluma făcută, deşi nu e convins că i-am pătruns tâlcul. Mai dă cu şervetul după nişte firimituri, deranjându-l e Colos, care e în continuare aplecat peste farfurie.

— Ce tot vrea ăsta? se agită el furios. Să lase naibii muştele, că nu mă deranjează.

— Zice că nu trebuie să mai mergem până la operă. Are el ouă balerine care şi-au luat de lucru la domiciliu.

Colosul prinde mişcarea şi e ceva mai radios. Se şterge la gură cu mâneca sacoului din buzunarul căruia scoate o bancnotă. O împătureşte şi o plasează în şervetul zburător al chelnerului.

Chelnerul primeşte cu bucurie vestea şi dispare de parcă ar vrea patine cu rotile. În aceeaşi viteză sosesc şi demoazelele, care arată ca nişte studente la fără frecvenţă. Întreb politicos ce vor să servească, deşi ştiu că şampania e pe drum. Nu se dau la o parte nici să guste niscaiva icre negre şi creveţi. Colosul se arată interesat de gusturile tipelor şi haleşte dintr-o dată o jumătate de porţie, în treacăt, îşi plasează o mână pe coapsa celei mai apropiate şi primeşte drept răspuns un zâmbet panoramic.

— Pe noi ne cheamă la fel: Iusuf. Vouă cum vă spune, păpuşelelor? întreb eu.

— Şi pe noi ne cheamă la fel: Săndăluţa! îmi răspunde blonda are pare şi şefa grupului.

— Şi cum o să vă deosebim? mai întreb eu ca prostul.

— E nevoie? face blonda, anunţându-mi dinainte meniul, sunteţi turci?

— Da, dar o punem ca europenii, o liniştesc eu.

— Vorbeşti bine româneşte. Colegul tău nu ştie?

— Nu, e pentru prima oară pe meleagurile astea. Dacă avem în program vreun colocviu sau un simpozion, va trebui să te bazezi numai pe mine. Care sunt condiţiile voastre?

Blonda scoate un creion dermatograf şi notează suma pe un şerveţel. Colosul priveşte cifrele desenate stângaci şi se nedumireşte.

— Ce e cu atâtea zerouri, zice el în engleză, când e vorba de budă, două ajung.

— Ce spune? se interesează cealaltă Săndăluţă.

— Spune că l-ar interesa mai mult să ştie cât cereţi, decât să-i prezentaţi datoria externă a României.

Ca să fie mai explicit, uriaşul ia creionul dermatograf şi-i scrie fetei direct în palmă suma pe care o consideră el cea mai adecvată.

— Cu banii ăştia, apreciază blonda, vă puteţi cumpăra o casetă porno şi să v-o puneţi împreună.

Târguiala îl scoate din sărite pe Colos. Achită nota de plată şi mă ia de braţ, lăsându-le pe balerine cu buza umflată.

— Aici nu e Hawaii, asta e sigur, îmi spune el o dată ajunşi în cameră. Cunosc o metodă mult mai rapidă şi mai ieftină.

Şi, într-adevăr, la room-service sunt de serviciu alte preotese ale falusului, care nu ezită să se comporte asemenea unor spărgători de grevă.

A doua zi dimineaţă, patronul depozitului ne ia în primire şi camionul e descărcat de nişte tuciurii care ne dau de înţeles că treaba asta ne costă pe noi. Le arunc nişte mărunţiş şi intru în biroul improvizat al patronului, un iranian cu o burtă pantagruelică. Îmi înapoiază frahtul semnat, împreună cu un plic sigilat.

— Citeşti şi rupi! adaugă el în şoaptă.

Deschid plicul şi memorez numele şi adresa unde trebuie să ajungem, după care-l mototolesc şi-i dau foc.

Ne luăm rămas bun şi, după un drum scurt, parcăm în curtea unei mari întreprinderi textile. Acolo îl întâlnim şi pe şoferul care

trebuie să preia camionul, iar eu şi Colosul, despovăraţi de o grijă, o luăm pe jos spre complexul studenţesc, ţinta noastră, sporovăind ca doi prieteni buni.

Adresa la care trebuie să ajungem se dovedeşte cea a unui cămin pentru studenţi străini. Batem în uşa camerei 215 şi ne deschide un tinerel negricios, cu o mustăcioară ca un fir de gută. E fericit, de parcă şi-ar fi reîntâlnit fraţii scăpaţi dintr-un război nemilos. Ne invită să-l însoţim în maşina lui, un Mercedes rablagit, care oftează din toate încheieturile. Proprietarul este însă foarte încântat şi ne oferă detalii despre performanţele automobilului pe care-l conduce.

Afară s-a pornit o ploaie deasă de primăvară şi pomii înverzesc văzând cu ochii. Abia acum realizez pe deplin că sunt în ţara mea, în România. Un loc în care nu mă voi mai putea întoarce niciodată pentru totdeauna, pentru că sunt un proscris. Las la o arte sentimentalismul de doi bani şi mă gândesc că, de fapt, un mercenar n-are patrie şi nici ţară. El e soldatul lumii, asemenea unui copil al străzii. Frumoasă ţară, gândesc eu impasibil, păcat că e populată!

Şoferul Mercedesului opreşte la un semafor şi formează rapid un număr pe mobil. Îi spune interlocutorului ceva despre o găină care tocmai a ouat, după care închide şi continuă drumul. Un timp, suntem plimbaţi aparent fără nici o ţintă, dar, într-un târziu, maşina intră pe o străduţă dintr-un cartier rezidenţial şi opreşte în dreptul unei limuzine cu geamuri negre. Mustăcioara ne spune să urcăm în ea şi să aşteptăm, ceea ce şi facem. În limuzina nu e nimeni. Colosul, care a mai trecut o dată prin tipul ăsta de maşină, pipăie avid după butonul care desface barul, dar nu găseşte înăuntru decât două sticle de Cola. Bodogăne ceva despre ospitalitatea gazdelor şi închide scârbit uşiţa. E într-o agitaţie continuă, de parcă ar fi primit în dos o delegaţie de furnici africane. Foarte greu de lucrat cu un asemenea partener, mai ales într-o misiune delicată a asta, dar nu mă pot plânge nici unui serviciu de personal.

Portiera se deschide şi primim vizita unui uriaş, de talia Colosului, bărbos şi cu nişte ochelari negri pe nas. Care-i ascund jumătate din faţă. Limuzina o ia din loc şi bărbosul, înainte de a orbi, dă drumul la radio. O muzică unduioasă umple atmosfera.

— Eu sunt Yasser, zice matahala, întinzându-ne o mână dolofană, plină de inele.

Când se apleacă, îi văd, pe sub cămaşa descheiată, lanţul gros

e aur şi mai văd ceva care mă lasă cu gura căscată: un tatuaj ce întruchipează două iatagane încrucişate. Mă screm să-mi amintesc unde mai văzusem desenul, în timp ce-i torn mesajul:

— Inginerul mi-a spus că ne putem încrede în tine şi-n oamenii tăi. Trebuie asigurat tranzitul unui transport de la Chişinău spre Bruxelles, via Budapesta.

Yasser cugetă o vreme la cele auzite şi gângureşte:

— O să coste o grămadă de bani.

— Nu ăsta e lucrul cel mai greu. Banii vor li primiţi de la un sudanez, sub forma unei linii de credit pentru importuri de aparatură electronică.

— Când soseşte hârtia?

— Deocamdată nu ştim nici noi. Vei fi anunţat în timp util. Până atunci, trebuie să-ţi activezi reţeaua. Camionul va fi descărcat la Bacău, dar numai o parte. Restul trebuie să ajungă la Timişoara şi de acolo la Budapesta.

— Pentru ieşire, propun o cale ocolită, prin Serbia şi Slovenia.

— E cam lung traseul, zic eu, gândindu-mă că nu voi putea anunţa în timp util baza despre schimbarea survenită.

— Mai lung, dar mai sigur, îmi răspunde Yasser.

— Trebuie să iau legătura cu Inginerul, nu mă las eu. Ocolul ăsta nu e trecut în program.

— Nu e nevoie, mi-o taie Yasser, scoţându-şi ochelarii şi aruncându-mi o privire urâtă. O să-i transmit eu. De altfel, trebuie să te obişnuieşti cu ideea el că pe teritoriul ăsta puterea de decizie îmi aparţine mie.

— Nu poate fi doar treaba ta, îmi sare Colosul în ajutor. De siguranţa transportului răspundem noi. Cine ne poate garanta că vreunul dintre băieţii tăi nu e pe statele de plată ale poliţiei?

— E invers, câţiva poliţişti sunt pe statele noastre, se hlizeşte Yasser, rotunjindu-şi buzele. Ca şi voi. Iar rolul vostru e să identificaţi reţeaua şi să fixaţi traseul.

— Ca să ajung pe statul tău de plată, trebuie să fiu chior, ciung şi şchiop şi nici atunci n-o să ai destui bani ca să mă plăteşti! sare Colosul, care nu suportă să primească ordine de la necunoscuţi.

Yasser se lasă pe spate şi-şi mijeşte ochii. Duce mâna la piept şi înlemnim, aşteptând să ne trezim cu un pistol în faţă. În loc de aşa ceva, mâna arabului se apucă să scarmene cu asiduitate subsuoara cam năclăită.

— Ca şi voi, ordinele le primesc numai de la Inginer. Dar ce se-

ntâmplă în România e treaba mea exclusivă.

Scoate două paşapoarte cu viza de intrare şi câteva hârtii din are reiese că suntem oameni de afaceri turci, veniţi să investească în România.

— Aveţi şapte zile să vă plimbaţi prin ţară. Vă sugerez, să nu vi le pierdeţi prin baruri şi prin taverne deocheate, ne spune Yasser, dovedindu-se informat în legătură cu escapadele noastre. Luaţi cunoştinţă de traseul pe care vi-l propun şi intraţi în contact cu filierele pe care vi le dau. Nu ştiu ce mă face să cred că voi veţi conduce camionul care va veni de la Chişinău, aşa că e bine să cunoaşteţi dinainte drumul.

Arabul scoate un laptop şi-i dă parola. Calculatorul se pune pe treabă şi ne dezvăluie întreaga documentaţie. Yasser ştia totul dinainte şi ne lăsase să turuim ca proştii.

— La Albiţa, la graniţă, înaintea camionului vostru se va găsi în camion „iepure”, încărcat cu marfă de contrabandă, aşa că vouă o să vă dea OK-ul de urgenţă. Vă atrag atenţia că e posibil a pe tot traseul şi în special la Bacău, să fiţi urmăriţi de o pereche de ochi albaştri.

— Să-i scoatem! propune Colosul, maestru al prostului obicei de a lăsa găvanele goale.

— Nici vorbă! sare Yasser. Poate fi chiar protecţia poliţiei pe care o plătim. Cel mai bine, veţi descărca din mers.

— Adică vom arunca cutiile pe câmp? intervin eu nedumerit.

— Toate la timpul lor, mă tempereează arabul. Deocamdată, priviţi aici. În localitatea asta, veţi reintra în posesia cutiilor care vă interesează.

Arabul mai clăpăie ceva la laptop şi, în scurt timp, realizez că, pe teritoriul dragii mele ţărişoare acţionează una dintre cele nai bine puse la punct reţele din câte am întâlnit. Segmentele care fac legătura dintre rezidenţi sunt oarbe, astfel că nici unii din cei care acţionează nu se cunosc între ei. Conexiunea se petrece doar prin intermediul calculatoarelor „abonate” la laptopul lui Yasser.

Practic, reţeaua este invincibilă, având verigi false şi verigi variantă, un desiş în care s-ar pierde şi cel mai iscusit detectiv. Îmi opresc un fluierat de admiraţie şi mă întreb prosteşte cu ce s-or ocupa serviciile secrete în timpul ăsta.

Când lucrurile au devenit de-acum limpezi, ridic ochii şi nu-mi vine să cred: suntem în Braşov şi ne îndreptăm în cea mai mare viteză spre Poiană.

— Voi doi o să rămâneţi aici, ne spune Yasser. Aveţi un apartament rezervat la Alpin. Veţi fi contactaţi de un om de-al meu care vă va însoţi peste tot. Arătaţi-vă interesaţi de fermele de animale şi de stânele de oi. Sunt obiectivele în care „veţi investi”.

— Cu ce bani? zice Colosul, care se arată, ca întotdeauna, interesat în obţinerea unor foloase suplimentare.

Arabul râde şi-şi scarpină pieptul păros, făcându-ne din nou e cunoştinţă cu lanţul de aur şi cu tatuajul.

— Asta nu mai e treaba mea. O păsărică mi-a şoptit că nu aţi venit total nepregătiţi.

— Împrumută-ne şi nouă păsărică asta, îi propune Colosul. A noastră a rămas gravidă şi e pe ouă.

Limuzina se opreşte în faţa hotelului Alpin şi coborâm fără să ne luăm rămas bun. Şoferul scoate din portbagaj două valize şi ni le lasă la picioare, fără un cuvânt, după care urcă la loc şi automobilul dispare după un pâlc de brazi.

— Măcar ne-am făcut cu nişte ţoale, zice practic Colosul.

Primul lucru pe care-l fac e să umplu cada cu apă fierbinte, în care torn un borcan de săruri frumos mirositoare, ceea ce, evident, stârneşte dispreţul princiar al Colosului. Şi, pe când pufăi mulţumit şi sorb din paharul cu vodcă finlandeză, îmi cade fisa!

Sigur că da! Un tatuaj ca acela, două iatagane încrucişate, nu-l întâlneşti foarte des. Deşi a trecut destul timp, îmi amintesc de decembrie 1989, pe când făceam încă parte din trupele secrete speciale pregătite pentru protecţia Conducătorului Iubit…

… Dimineaţa zilei de 22 decembrie se anunţă ceţoasă şi mohorâtă. Lipsa totală a zăpezii în plină iarnă îţi creează o senzaţie ciudată, de barcagiu care vâsleşte pe uscat. La ora 05,07 (cinci, o sută şapte, în limbajul nostru), în tabăra secretă din Masivul Făgăraş se dă alarmă roşie. Asta înseamnă că, în cinci minute, întreg batalionul trebuie să fie în dispozitiv de luptă de grad operativ zero. Ştim exact ce avem de făcut şi ordinele care se mai aud, sunt rare şi scurte. Colonelul Boştină, comandantul batalionului, stă în mijlocul platoului, cu picioarele răşchirate şi cu mâinile la spate. Este îmbrăcat ca şi noi, într-o salopetă neagră, îmblănită, fără însemne de grad şi în loc de chipiu, cu o şapcă cu cozoroc lung, care se poate transforma la nevoie într-o cagulă. Diagonala care-i susţine pistolul-mitralieră Şaman, de

producţie românească, aruncă luciri întunecate.

Sunetul intermitent al alarmei se opreşte fix la cinci, o sută doisprezece. Peste toată unitatea, luminată doar de lămpile de camuflaj, s-a instaurat o linişte care te duce cu gândul la un cimitir părăsit. Colonelul rămâne în continuare nemişcat, fără să scoată nici un cuvânt. Privirile i-au rămas ţintuite în sus, spre antena de radio, de parcă de-acolo ar trebui să vină ordinele pe care le astupăm. Încă cinci minute se scurg într-o tăcere totală. Am încremenit cu toţii ca într-o fotografie: o sută de oameni, mânjiţi pe faţă cu vopsea neagră, cu mâna dreaptă lipită de armele cu ţevi scurte, dotate cu încărcătoare de 120 cartuşe de război.

La capătul celor cinci minute, pe aleea dinspre clădirea Statului Major apare o maşină militară din care coboară un tip înalt, îmbrăcat în uniformă, purtând ochelari negri. Îl recunoaştem cu toţii: e generalul-comandant care acum primeşte raportul şoptit al colonelului. Generalul-comandant salută scurt şi comandă pe loc repaus.

— Ostaşi, ni se adresează el, a venit ziua pentru care v-aţi pregătit şi v-aţi instruit pe timpul pe care l-aţi petrecut aici. A venit ziua care Conducătorul Iubit are nevoie de voi, de întreaga voastră capacitate de luptă. Forţe ostile, care au pătruns în ţara noastră, sau alăturat oficinelor de spionaj aflate până acum în stare de conservare. Ele vor să stârnească teroare şi panică, pentru ca la adăpostul acestora să dea o lovitură de stat. Nu putem admite aşa ceva, nu putem lăsa cuceririle noastre revoluţionare să fie înlăturate de această mână de complotişti, conduşi din umbră de cercurile imperialiste şi revizioniste. Suntem pregătiţi să le dăm o replică pe măsură. Armata este deja stăpână pe situaţie, dar, din păcate, trupele active nu sunt instruite pentru luptele de stradă. Voi însă sunteţi imbatabili în acest gen de luptă. De aceea, voi veţi fi aceia care veţi acţiona în înfruntarea directă cu elementele ostile orânduirii noastre socialiste. Conducătorul Iubit ştie că se poate baza pe voi şi vă ordonă să lichidaţi în cel mai scurt timp celulele organizate de inamic. Veţi acţiona în trei direcţii principale: Timişoara, Bucureşti şi Sibiu. Situaţia cere să vă împărţiţi în formaţiuni de câte trei oameni şi să păstraţi legătura prin staţii. Veţi apela la toate mijloacele şi metodele luptei antiteroriste pe care vi le-aţi însuşit. Nu ezitaţi să trageţi în oricine vi se pare suspect, chiar dacă are aparenţa unui trecător obişnuit. Chiar dacă e copil, femeie sau o

figură cunoscută. Orice ezitare poate fi un pas înapoi în faţa duşmanului. Mai bine să moară o sută de nevinovaţi, decât să scape un vinovat. Comandanţii voştri de pluton vă vor comunica ariile de dispersare. Aţi făcut cu toţii un jurământ şi aştept din partea voastră să-l respectaţi întocmai. Aceia dintre voi care vor fi ucişi, vor fi îngropaţi imediat, fără însemne şi semne de recunoaştere. Cei răniţi vor primi ajutor, după caz, dar sub nici o formă nu vor accepta să fie spitalizaţi. E de preferat un glonţ de graţie. Sper să avem cât mai puţine cazuri, poate chiar nici unul. Despre voi nu mai ştie nimeni altcineva decât eu şi Conducătorul Iubit. Nici miliţia, nici armata, nici securitatea nu sunt informate de existenţa voastră, aşa că, dacă veţi fi prinşi, cereţi să fiţi puşi în legătură cu colonelul Beciulescu. Reţineţi numele: Beciulescu. El va decide ce se va întâmpla cu voi. Vă urez succes!

— Drepţi! ordonă colonelul Boştină.

— Colonel Boştină! se aude iar glasul tăios al generalului-comandant. Ordon începerea operaţiunii ZZZ.. Executarea!

Înainte de a se urca în maşină, mai şuşotesc ceva împreună. Colonelul ne trece repede în revistă, iar eu şi doi camarazi suntem scoşi din front.

— Voi trei veţi forma garda de corp pentru generalul-comandant. Vă aflaţi sub ordinele lui directe, până la terminarea misiunii.

Urcăm fără nici un comentariu în maşina militară şi ne instalăm pe bancheta din spate. După un traseu sinuos, pătrundem într-un heliport improvizat şi ne îmbarcăm într-un, uriaş Piton care-şi ia imediat zborul. În căşti auzeam vocea generalului-comandant:

— Vom merge la Bucureşti. Acolo mă veţi însoţi pretutindeni. La ordinul meu, trageţi fără somaţie în tot ce mişcă. Vă sfătuiesc a nu băgaţi la cap nimic din ceea ce veţi vedea sau auzi. Singura noastră grijă e să-mi asiguraţi securitatea, douăzeci şi patru de ore în douăzeci şi patru. Nu plecaţi de lângă mine cu nici un chip, indiferent cine vă va da ordinul acesta. Dacă totuşi voi fi atins şi ucis, luaţi legătura imediat cu colonelul Beciulescu şi aşteptaţi instrucţiuni.

Aterizăm la o minibază din Snagov şi-l însoţim pe general-comandant într-o clădire tip vilă, unde se află strânşi mai mulţi ofiţeri şi doi civili. Sunt toţi agitaţi şi nervoşi.

— Conducătorul Suprem a întrebat de dumneavoastră! sare i întâmpinare un ofiţer tânăr.

— Îl voi contacta imediat, zice generalul. Care mai e situaţia i teren?

— Avem informaţii că reţeaua KGB a pornit acţiunea înainta semnalului convenit. Tancurile se retrag deja în unităţi.

— Securitatea?

— S-a retras complet din teren. Se pare că au primit ordin să depună armamentul în fişete şi să se grupeze în sedii.

— Cine a dat ordinul ăsta? se răsteşte generalul.

— Nu ştim. Şeful DSS-ului nu e de găsit.

Generalul se albeşte la faţă şi scrâşneşte din dinţi. Ia legătura prin telefonul scurt cu Comandantul Suprem şi convorbirea nu durează nici un minut Lasă receptorul în furcă şi cuvintele şoapte abia i se aud:

— Trecem la varianta B a ordinului „Trăsnete şi Fulgere”, aţi convocat pe Student?

— E la vila 23.

— Orice ordin venit din partea ministrului apărării este nul. În acest moment, ascultaţi numai de ordinele mele.

Îl însoţim pe general într-o clădire învecinaţi, unde, la o masă lungă, stau trei tipi negricioşi, în faţa unor căni cu ceai aburind. Generalul răspunde scurt la salut şi intră de-a dreptul în subiect, adresându-se celui care pare şeful grupului:

— În cât timp poţi aşeza oamenii în dispozitiv?

— Cinci ore.

— E mult, în trei ore să fie pregătiţi. Îi îmbraci în uniforme de miliţie şi de gărzi patriotice. Ca semn distinctiv, vor purta pe braţul stâng, cât mai aproape de umăr, o brasardă tricoloră. La ora unu fix, transmiţi ordinul „Akbar”. Se trage în oameni izolaţi sau grupuri mici. Trebuie stârnită panica şi confuzia. Dacă vor întâmpina rezistenţa trupelor regulate ale armatei, oamenii tăi să se retragă imediat.

Insul desemnat cu porecla de Studentul se ridică şi-şi umflă pieptul vânjos. Prin tunica descheiată îi putem admira un tatuaj ciudat: două iatagane încrucişate, cu tăişurile însângerate.

— Înţeles! strigă el cu o voce răguşită. Vreau însă reconfirmarea ieşirii din ordinul securităţii.

— O ai! Acţionezi numai la ordinele mele. Dacă lucrurile vor decurge conform planului, la ordinul „Crăciun însângerat” vă re trageţi pe aeroportul militar Otopeni şi în portul militar Constanţa.

Ne aruncăm într-o ambulanţă şi pornim spre Bucureşti. Spre

stupoarea noastră, generalul îşi trage peste piciorul drept un aparat ghipsat, dar nici unul dintre noi nu îndrăzneşte şi se mire. Oraşul pare pustiu. Doar ici şi colo, grupuri nemişcate de oameni Ne intersectăm cu o coloană de tancuri, pe care sunt agăţaţi soldaţi. Arată cu degetele semnul victoriei. Pătrundem în Comitetul Central printr-un tunel care se deschide dintr-o parcare subterană, aflată nu departe de clădire.

Luăm liftul care se opreşte la etajul întâi. Pe culoar e linişte, în dreptul fiecărei uşi stau câte doi civili, ţinându-şi mâinile în buzunarele scurtelor de iarnă. Generalul se opreşte în faţa unei uşi capitonate în piele şi, după ce se legitimează, ne ordonă şă rămânem pe culoar. Iese după cinci minute. Este alb la faţă, iar buzele lui subţiri, schimonosite într-un rictus şi-au pierdut culoarea.

— Tu! mă arată el cu degetul. Intri în camera cinci şi tragi în oricine se află acolo. Foloseşte pistolul! Executarea!

Îmi armez pistolul Carpaţi şi mă îndrept spre camera indicată. Tipii din cadrul uşii îmi aruncă priviri rele, dar nu îndrăznesc să mă oprească. Deschid şi pătrund într-un birou în care se află o singură persoană. E îmbrăcată într-o uniformă de general şi are tunica descheiată. Se ridică încet din spatele mesei simple. Nu mă priveşte cu frică, ochii îi sunt mai degrabă obosiţi. Observ într-o fracţiune de secundă pistolul militar, scos pe jumătate din locul aflat pe masă, dar generalul cu păr alb nu are intenţia să-l dosească. Ridică mâinile spre mine şi vrea să-mi spună ceva, dar nu-l mai ascult. De la nici doi metri, ochesc şi-i înfig un glonţ drept în inimă. Cade la loc, pe scaun şi sângele îi inundă repede cămaşa. O uşă interioară se întredeschide, dar se reînchide brusc.

Am îndeplinit ordinul şi fac stânga-mprejur, reintrând în dispozitiv. Generalul priveşte prin uşa rămasă întredeschisă, după are o închide încet şi-şi scoate chipiul, trecându-şi mâna prin părul tuns perie. Se întoarce spre noi şi ne ordonă cu voce fermă:

— Voi trei! Vă întoarceţi în subsol şi mă aşteptaţi la gura tunelului. Dacă nu mă întorc într-o oră, vă consideraţi misiunea încheiată şi acţionaţi conform celor stabilite.

După trei sferturi de oră, suntem contactaţi prin staţie de generalul care ne ordonă să luăm poziţie în Palatul Regal. Suntem conduşi printr-un alt tunel, până într-o cameră a palatului, disimulată într-un perete dublu. Prin ochiul de geam,

putem vedea Comitetul Central şi mulţimea adunată în piaţă. Se strigă lozinci anticomuniste şi oamenii forţează intrarea în clădire. Pe terasă aterizează un elicopter alb spre care se grăbesc câţiva indivizi, recunoaştem şi pe generalul-comandant care, înainte ca elicopterul să se înalţe, primeşte din partea unui ins micuţ, cu căciulă de astrahan pe cap, o valiză tip diplomat. Generalul o strânge la piept şi salută milităreşte. Se apleacă şi, în timp ce elicopterul se desprinde şi ia înălţime, dispare pe una din ferestrele ce dă pe terasă.

A fost ultima oară când l-am mai văzut atât de aproape pe cel care devenise comandantul suprem al armatei şi care avea în mâini destinele ţării. Iar eu, alături de ceilalţi doi camarazi ai mei.

Urma să primesc în piept, drept recompensă, un glonţ pregătit special. Doar o întâmplare stupidă avea să-mi salveze viaţa şi am tras concluzia că şi noi, mercenarii, avem un Dumnezeu al nostru, alături de cel al beţivilor şi cel al copiilor…

… După o săptămână în care am luat contact cu toate reperele reţelei arabe, ghidul dat de Yasser îşi ia rămas bun şi ne urează succes. Colosul, care s-a cam plictisit de postura de investitor străin, vrea să mă tragă spre barul cel mai apropiat îl prind de braţ şi-l invit la o plimbare prin pădure, pentru a admira frumuseţile naturii.

— Ce te-a apucat? mă întreabă el intrigat. Doar n-o să ne apucăm acum să culegem floricele şi fructe de pădure!

— Respiră adânc, îi zic, trăgând semnificativ aer în piept. Ce spui ce aer curat şi tare? E o plăcere să-ţi umpli plămânii cu ozonul de la munte. Face bine şi la creier.

Uriaşul mă priveşte neîncrezător şi mormăie ceva în legătură cu creşterea vertiginoasă a gradului de tembelism al unor persoane din jurul lui.

— Ştii, continuu eu, sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine, iar prezenţa microfoanelor din cameră mă inhibă.

— Vrei să spui că arăboii sunt cu urechile pe noi? îi cade Colosului fisa.

— Şi cu ochii, adaug eu. Îndrăgostiţii din spatele nostru, care se simt şi ei atraşi de natură, fac exact acest lucru. Unde mai pui că pot exista mai multe perechi de ochi şi de urechi.

— Să nu-mi spui că am devenit cele mai importante persoane din zonă!

— Nu e exclus. Mâine plecăm în Finlanda, aşa că numai astăzi

mai putem intra în legătură cu omul nostru.

— Să apelăm la un truc! dă Colosul soluţia, trăgându-şi o alură de isteţ proverbial.

— Te-ai gândit la ceva? întreb eu plin de neîncredere.

— Închipuie-ţi! Închiriem o maşină, o luăm spre Bucureşti, şi dacă vedem că suntem urmăriţi, băgăm gaz şi scăpăm de ei! După aia ne putem face treaba liniştiţi.

— Puiule, mi-ai dat încă o dată dovada că eşti un monument e prostie. Ţi-am spus că e bine să-ţi oxigenezi creierul înainte de deschide gura. Dacă facem cum propui tu, le dăm de bănuit şi sa ales praful de munca noastră. Ca să nu mai vorbesc de cele două gloanţe care ne-ar căuta şi în gaură de şarpe ca să ne prezinte condoleanţele lor.

Trag cu coada ochiului către Colos şi abia mă abţin să izbucnesc în râs, când îl văd umflându-şi pectoralii şi trăgând aer în piept ca o pompă hidraulică.

— O să încerc să-l contactez altfel.

— Cum, dacă ziceai că ne-au băgat microfoane şi-n găoază?!

— Am cumpărat un telemobil cu cartelă. Problema va fi locul întâlnirii. Am impresia că în lustra din cameră avem implantată şi o cameră video.

Colosul renunţă la exerciţiile de respiraţie şi-şi strâmbă şi mai mult faţa hâdă:

— La dracu! Poţi să haleşti tot aerul de pe-aici, că tot degeaba!

Ne întoarcem şi-i putem admira pe cei doi îndrăgostiţi sărutându-se cu foc şi schimbând şoapte de amor şi jurăminte veşnice. Facem o escală într-un mic local aşezat într-un pâlc de brazi. E un loc discret, iar servirea e rapidă. Doar buda e cam strâmtă, făcută pentru un singur consumator aflat la ora nevoilor fiziologice. Este însă exact ce-mi trebuie. Mă asigur că nu există nici o legătură cu spaţiul rezervat damelor şi, în plus, închid şi mica fereastră zăbrelită. Formez cu înfrigurare numărul memorat şi fac urechea pâlnie după zgomotele nedorite. Ba, ca treaba să fie şi mai sigură, mă pun şi cu un ochi pe gaura cheii. Poziţia nu e una dintre cele mai comode, dar, pentru ce am de făcut, aş sta şi în vârful limbii. Mai ales când aud vocea suavă care-mi răspunde la apel:

— Bună ziua! Compania de asigurări VITA. Cu ce vă putem fi de folos?

— Bună ziua, domnişoară. Aş vrea să vorbesc cu domnul

inspector Aurel.

— Nu este astăzi. Dar lăsaţi un număr de telefon şi veţi fi sunat mâine.

— Sunt Brutus, zic eu, fără nici o altă explicaţie.

Vocea îmi spune să aştept şi-mi pune o muzică de taraf occidental. Înjur mărunt şi-mi privesc ceasul. Dacă întârzii prea mult, tipul ocupat cu supravegherea noastră ar putea să miroasă ceva necurat. Nu poţi sta în budă cât ai sta la duş. Taraful se opreşte şi aud vocea metalică a colonelului Lazăr:

— Fii scurt, putem fi depistaţi.

— Am o jucărie cu cartelă. Sunt la Alpin. Mâine plec.

— Era vorba să vă întoarceţi la Bucureşti.

— Doar până la Otopeni, la aeroport.

— La dracu! Nu ştiu cum a răsuflat ceva şi la SRI. Ar trebui să-ţi modifici puţintel mutra, să nu te oprească la aeroport. Eşti pe lista lor neagră.

— Lasă mutra mea şi spune ce fac acum!

Lazăr gândeşte cu viteza unui Ferrari în plină cursă şi reîncepe să vorbească cadenţat:

— Este ora şaisprezece. Mergeţi la Braşov şi intraţi la ARO. Aveţi dreptul la o seară de adio. Urmăriţi programul de noapte al barului şi, la plecare, agăţaţi două curvuliţe pe care le duceţi cu voi în Poiană.

— Până aici e-n regulă, dar ţin să te anunţ că ne-au pus ciripitori peste tot. În plus, se pare că ne şi filmează.

— Să fie sănătoşi! O să se excite pe uscat. În problema cu curvuliţele: nu vă repeziţi la primele două întâlnite. La o masă de lângă ieşire veţi găsi ce vă trebuie; ţine minte că una e blondă şi are cercei în formă de şarpe.

— Tot nu mi-ai spus cum vom lua legătura.

— Faci exact cum ţi-am spus, restul mă priveşte pe mine. Şi spune-i colegului tău ca, până la hotel, să-şi ţină mâinile acasă.

Aud clicul care mă anunţă că toată convorbirea s-a încheiat şi încep să înţeleg că nu mai înţeleg nimic. Nici nu mai e timp: gaura cheii se întunecă brusc şi cineva de dincolo de uşă încearcă să intre.

— Imediat! strig eu, scoţând şi două gemete, însoţite de un oftat de satisfacţie.

Transform minusculul telefon în câteva bucăţele mici, cărora le dau drumul în vasul WC-ului, după care trag apa. Părăsesc cabina şi trec pe lângă un pişpirică care-mi zâmbeşte complice şi

se grăbeşte să-mi ia locul pe tron.

În camera de hotel, îi fac cunoscut cu voce tare Colosului că, fiind ultima noapte petrecută în România, ar fi cazul s-o facem lată, dar nu oriunde şi nu oricum. Trebuie să fie ceva mai de soi şi de aceea vom coborî în Braşov.

Spre ora zece seara, ne îmbrăcăm frumos şi luăm un taxi care ne duce spre cuibuşorul de nebunii. Barul ARO nu e unul care să te scoată din papuci. Programul e cam naşparliu, iar tipele care se tot dezbracă pe scenă ar trebui să-şi mai facă din când în când câte o cură de Gerovital. În schimb, chelnerii sunt foarte cooperanţi: whiskyul e botezat în limitele bunei cuviinţe, iar de la al treilea rând în sus, deja poate fi simţită grija celor care ne servesc – să nu care cumva să ne îmbătăm. De astă dată, însă, lucrurile astea ne lasă reci. Trag cu coada ochiului către mesele aflate în preajma ieşirii, dar nu disting mai nimic. S-a făcut târziu şi cam trebuie să ridicăm ancora. Cerem nota de plată şi, după ce îl lămurim pe şeful de sală că nu noi suntem aceia care au făcut cinste întregului local, scoatem banii şi plătim cu lista de bucate în faţă. Şeful ne dă rapid restul în mărunţiş de metal, aruncându-ne o privire mai dispreţuitoare decât a unei marchize care a călcat din neatenţie într-un căcat de boschetar. Colosul nu e însă sensibil la fineţuri şi îşi umple buzunarul cu monezi.

Acu-i acu! Dacă întâlnirea nu se produce, cei care se ocupă de coordonarea comandoului Brutus vor rămâne cu buza umflată. Răsuflu uşurat când observ masa cu tipele comandate. Mă clatin preventiv şi fac o escală tehnică pe scaunul liber din faţa blondei care poartă o pereche de ochelari cu lentile cât roata carului.

— Doamnele sunt libere sau au program cultural-educativ?

— Ai vreo propunere? îmi răspunde bruneta cu păr lung, băgându-mi sub nas o ţâţă ademenitoare.

Îl arăt pe Colos, care şi începuse să facă inventarul şi-l prezint ca pe unul dintre cei mai vestiţi astrologi ai sfârşitului de mileniu.

— Ce e aia? întreabă Colosul, ca să nu rămână în afara discuţiei.

— Adică eşti ghicitor, boule! îi strecor eu, după care mă întorc iar spre tipese. Un aiurit, de altfel sănătos-tun. Ce-aţi spune să facem o partidă de ghicit? Aţi putea afla date foarte importante şi utile despre viitorul vostru apropiat.

— Interesant! vorbeşte şi blonda, care are o voce guturală, de fumător fruntaş. Hai să facem o încercare. Să ne spună amicul tău cât o să câştigăm, eu şi prietena mea, în următoarele trei

ore.

Şeful de sală, care a observat traseul nostru, prinde să ne dea târcoale, în speranţa că-şi va scoate pârleala. Îi transmit să aducă patru limonade şi o porţie de scobitori.

— Dă-i drumul, Nostradamus! arunc apoi uriaşului. Ai auzit ce doresc doamnele. Fă-ne o demonstraţie.

Uriaşul ar vrea să treacă mai întâi la o evaluare directă, dar îşi reaminteşte de indicaţiile mele de a-şi ţine mâinile acasă şi-şi roteşte nervos unicul lui ochi. Dă pe gât paharul adus de chelner şi asta pare să-i stârnească interesul. Scuipă tot conţinutul pe faţa de masă imaculată şi face aprecieri negative în legătură cu gusturile mele în materie de băutură. Plăteşte trei sticle de şampanie şi bagă motorină:

— Stelele îmi spun că se poate obţine un câştig de o sută de dolari pe cap de locuitoare.

— Mă refeream la noi două, precizează blonda, nu la nemâncatele din holul hotelului.

— Să avem în faţă pe miss World şi pe sora ei mai mică? se arată surprins Colosul, sorbind precaut din paharul cu şampanie.

— Câte femei ai avut în viaţa ta zbuciumată? şopteşte bruneta, aplecându-se uşurel către Colos.

— Cine a stat să le numere? se oţărăşte uriaşul. Oricum, dacă mi-aş fi agăţat un kilometraj la pendul, pot să spun că ar fi trebuit de mult să intru în reparaţii capitale.

— Ei bine, toate alea la un loc nu fac cât o oră cu mine! Nu e exclus ca după aia să mă ceri şi de nevastă.

— Iată un lucru la care nu ne-am gândit! În felul acesta, voi putea trece la treabă ori de câte ori vreau, fără să te mai plătesc.

— Pierdem timpul, decid eu practic. Ziceţi o sumă şi vedem dacă vă încadraţi în sistemul tarifar pe care-l aplicăm în astfel de situaţii.

— Cinci sute de fiecare şi vă facem de Nufărul! hârâie blonda.

Colosul uită că are în faţă doi agenţi secreţi şi nu două târfe şi dă drumul la un hohot de râs care face să fluture draperiile groase de la ferestre. Doi chelneri se lovesc între ei şi un castron cu stridii aterizează în capul unui client, în timp ce pe scenă stripteuza cade-n noadă.

— Cinci sute? repetă Colosul după ce activitatea din bar s-a reluat Pentru asta ar trebui să aveţi cinci păsărici, care de care mai atrăgătoare şi zece buci care să nu stea o clipă locului!

Primeşte drept răspuns un şut în gleznă şi în cel mai scurt

timp suntem într-un taxi care ne poartă spre Poiană, unde ne aşteaptă platoul de filmare. Ca să nu mai fie nici o îndoială, o dată ajunşi, îl chemăm şi pe tipul de la room-service, care ne sare în ajutor cu câteva sticle scoase atunci de la gheaţă.

Pentru încălzire, bruneta lasă camera în semiobscuritate şi se lansează într-un dans erotic tocmai bun să figureze într-un tratament prescris bărbaţilor impotenţi. Blonda se mărgineşte să-şi încrucişeze picioarele şi vederea pulpelor îmbrăcate în ciorapi negri îmi zbârleşte părul, care ia o atitudine războinică.

Între timp, bruneta şi-a aruncat ca din întâmplare rochia peste lustră şi a dat muzica la cote înalte. Colosul o ia în braţe şi se aruncă cu ea pe canapea. Chirăie amândoi şi se prefac că au şi început trosneala. Totul se desfăşoară însă pe uscat şi mă gândesc cu plăcere la chinurile prin care trece uriaşul.

La rândul meu, mă reped la blondă care mă opreşte şi-mi propune să facem mai întâi un duş. Adoră apa caldă şi cunoaşte cele mai fascinante figuri care au drept element indispensabil chiar duşul.

În baie, lumina e stinsă, dar îmi pot da foarte bine seama că cea care stă lângă mine e de fapt un el. Şi când mai descopăr şi că acel el e chiar colonelul Lazăr, mă apuci un sughiţ isteric. N-am ce face, asta e parada şi trebuie şi defilez, îmi lipesc gura de urechea cu cercelul în formă de şarpe şi încep şi vărs tot ce ştiu. Termin raportul şi sunt tras sub duş. E rândul colonelului să sară peste mine şi să se lipească de urechea mea, în timp ce eu dau drumul unui şir de măscări, care de care mai porcoase.

Situaţia e a dracului de caraghioasă. E prima oară când o fac cu un colonel, dar în armată ordinele nu se discută, ci se execută întocmai şi la timp. După ce terminăm de şopocăit, stabilim următoarea legătură şi intru în cameră, urmat de „blonda” imbricată într-un halat protector.

Ceilalţi doi şi-au terminat şi ei numărul şi acum degustă din sticlele cu etichete colorate. Cel puţin Colosul a avut de-a face cu o femeie adevărată, chiar dacă a trebuit să mimeze totul.

Chiolhanul mai durează două ore şi trebuie să reluăm mereu scenele de orgie, pentru a înlătura orice bănuială celor care stau cu ochii şi cu urechile pe noi. La plecare, toată lumea se declară mulţumită şi tipesele aleargă către alţi clienţi. Treaba lor va fi însă continuată de adevăratul tandem reţinut până atunci la poliţie pentru unele cercetări. Asta în caz că cei care ne controlează sunt din cale-afară de scrupuloşi.

Singurul necaz e că suntem atât de excitaţi, încât am face-o şi cu cea mai borâtă boarfă din zonă. Dar nici nu se pune problema. Ne stingem focul cu restul care a mai rămas prin sticle şi ne băgăm în scutece, nu înainte să stabilim cu cei de la recepţie ora de sculare.

VII

După îngheţatul şi prea puţin ospitalierul Helsinki, Victoria[16] a venit ca îmbrăţişarea unei creole exotice după îmbârligarea cu o eschimosă. Suntem în verdeaţă până-n gât, iar soarele ne umple trupurile de un *dolce far niente* despre care uitasem şi cum se pronunţă.

Suntem cazaţi la Hilton, unde asigurăm garda de corp a celebrei Miss Nord, Edith Grun, sosită să participe la o paradă a modei în scopuri caritabile. Împreună cu Colosul, Fijianul şi Tăcutul am devenit ţinta preferată a ziariştilor şi fotoreporterilor, care n-au mai întâlnit până acum o asemenea bandă de duri adunată în jurul unei fragile prinţese a frumuseţii. Dintre toţi, americanul e cel mai fericit. Stă tot timpul lipit de micuţa suedeză şi nu dă voie nici unei adieri de vânt s-o atingă. Credeam că a şi uitat de scopul adevărat al misiunii şi suntem nevoiţi să-l chemăm la ordine.

— Sunteţi nişte verze îmbălsămate; ne strigă el, ţâfnos, într-un moment de pauză pe care-l petrecem în jurul piscinei din apropierea hotelului. Mă identific perfect cu personajul pe care trebuie să-l interpretez. Nu văd ce e rău în asta. Să fiţi cumva invidioşi?

Depărtarea de Inginer şi de Pavlovici, care trag din greu prin imensitatea Rusiei, îl face să se simtă în largul lui.

— Ar trebui să învăţaţi de la mine, continuă uriaşul, rotindu-şi unicul său ochi după o creolă îmbrăcată într-o tentativă de bikini.

Fijianul îşi toarnă o porţie barosană de rom peste limonada din pahar şi îl asmute cu pricepere:

— Singurul lucru pe care ar trebui să-l învăţăm de la tine e să folosim duşul ori de câte ori situaţia o cere. Puţi ca un hoit de sconcs. Nu ştiu cum te suportă „prinţesa” în preajma ei.

— Ăsta-i mirosul meu natural! latră Colosul, prea puţin deranjat de observaţie. Şi, în locul tău, n-aş mai vorbi, cu faţa aia a ta care ar pune pe fugă şi o turmă de rinoceri turbaţi.

Se ridică şi se aruncă în piscină, crescând sensibil nivelul apei din lighean. Dar nu pentru a urma sfatul Fijianului, ci ca să se dea

[16]Capitala Insulelor Seychelles, din Oceanul Indian (n. tr.).

mare în faţa creolei pe care o ginise ceva mai devreme. Pufăie şi face câteva figuri măiestre ca să-i rupă gura, dar, spre deliciul nostru, tipa continuă să se arate fascinată de albastrul cerului.

— Să sperăm că Miss Nord a noastră o să-i pice cu tronc rusului, altfel, trebuie să ne pregătim actele de pensionare, murmură Fijianul.

— Trecem la planul B, zice Tăcutul. Nu e ideal, dar n-avem de ales.

— Imposibil să nu-i sucească capul, mă bag şi eu în vorbă. Ni s-a spus că e cel mai mare fustangiu din emisfera nordică.

Pe nici unul dintre noi nu îl atrage varianta B care, în caz de eşec al apropierii de marele Rodion Nikolaevici H***, prevede penetrarea filierei asiatice a reţelei VAI-DOL. Ne-am pus toate speranţele în farmecele protejatei noastre ca să ne deschidă calea de intrare în curtea rusului. O dată pătrunşi, căutarea containerelor cu arme devine mult mai credibilă.

Furtul a pus pe jar serviciile speciale ruseşti şi nu numai, drept care Rodion e mai păzit decât bijuteriile Coroanei Britanice. Cea mai viabilă variantă a rămas tot Calul Troian care, în cazul nostru, este reprezentat de Iapa Suedeză.

Colosul se întoarce cu buza umflată şi ne împroaşcă nervos cu o ploaie de stropi.

— Indigenele de pe-aici nu prea ştiu să admire un bărbat adevărat!

— Nu s-ar uita la tine nici o gaiţă şchioapă! îl complimentează Fijianul, care nici el nu excelează într-ale perfecţiunilor trupeşti.

— Apollo! i-o întoarce Colosul, surprinzându-ne cu noile e cunoştinţe mitologice. Când vrei să mai vorbeşti, fă un semn să închid fereastra. Se face curent.

Opreşte un chelner din drumul său bătătorit de îndatoririle profesionale şi-i propune să-şi lase treburile baltă, ca să-i aducă o vodcă rece. Ne lungim pe şezlonguri şi ne bucurăm din plin de soare şi odihnă. Am duce-o aşa încă câţiva ani buni, dar se apropie a spectacolului şi trebuie să ne pregătim.

Pe Edith o preluăm încă din pragul apartamentului. Este înconjurată pe loc de o mulţime de admiratori şi ziarişti, care fac zarvă mai mare decât a unor cârduri de găini fugărite pentru a sacrificate. Abia reuşim, ajutaţi şi de nişte poliţişti autohtoni, creăm un culoar spre limuzina albă care ne aşteaptă. Colosul scapă un şut unui admirator prea înfocat, asigurându-i o spitalizare civilizată într-un stabiliment de urgenţă. Automobilul o

ia uşurel către port, cu câţiva paparazzi agăţaţi de portiere.

Parada modei va avea loc pe iahtul „Prekrasnaia Ivanka”, proprietatea cunoştinţei noastre, Rodion Nikolaevici şi va aduna; puntea imensei ambarcaţiuni o grămada de VIP-uri de toate culorile şi din toate colţurile lumii.

Iahtul e, într-adevăr, ultraluxos şi ar putea concura oricând. Un transatlantic sau cu un portavion. Ne întâmpină chiar gazda, îmbrăcată într-un costum alb de navigator şef. Îi sărută ceremonios mâna frumoasei Edith şi o conduce către cabinele care au fost pregătite special pentru ea. Unul dintre bodyguarzii rusului încearcă să ne oprească, dar Tăcutul îl îndepărtează politicos şi ridică o mână.

— Scuze, spune el în rusă, lăsându-i pe toţi cu gura căscată, însă trebuie să ne facem datoria.

La un semn al lui îl însoţesc în cabinele alese, scotocindu-le i profesionalism.

— E-n regulă! dă Tăcutul lumina verde. Puteţi intra.

— Oamenii tăi sunt foarte scrupuloşi! zice Rodion Nikolevici, îmbufnat.

— Nu vă supăraţi pe ei, îi răspunde Miss Nord. Uneori fac exces de zel, mai ales de când am primit nişte scrisori de ameninţare.

— Dumneavoastră? se arată rusul indignat. Dar, oricum, suntem pe vasul meu, iar aici garantez că nu vi se va întâmpla nimic.

Îi sărută din nou mâna şi se grăbeşte să se întoarcă pentru a-i primi pe ceilalţi oaspeţi.

— Data viitoare, încearcă să-ţi ţii mâinile acasă! scuipă printre dinţi bodyguardul agresat de Tăcutul.

— Data viitoare, încearcă să nu-mi stai în cale când am ceva de făcut! îi replică Tăcutul.

Cei doi se îmbăţoşează ca doi cocoşi şi, din privirile lor, înţelegem că nu trăiesc o poveste de dragoste.

— Igor, înapoi!

Vocea aparţine unui tip înţolit la trei ace, care se reazemă de balustrada punţii superioare, aruncându-ne priviri atunci scoase de la frigider.

— Şi voi, continuă el, adresându-se nouă, nu vă mai daţi rotunzi. Aici noi răspundem.

— Tu cine erai? îl ia Colosul la bani mărunţi. Trăim într-o lume civilizată. E frumos ca mai întâi să te prezinţi şi, eventual, să ne

aminteşti câteva dintre faptele tale eroice.

Tipul râde şerpeşte şi coboară alene scăriţa de metal, oprindu-se în faţa Colosului. Înainte să-i răspundă, îl măsoară cu atenţie şi-l adulmecă precaut.

— În Oceanul Indian trăieşte o specie de rechini cu apucături foarte ciudate. Printre preferinţele lor culinare se află şi carnea de om. Altfel, sunt foarte paşnici şi îndatoritori.

— Eu am remarcat şi câteva cârduri de broaşte ţestoase uriaşe, pe care te poţi sui şi călători departe, în lume! nu se lasă mai pe jos uriaşul.

— Eşti şmecher, constată interlocutorul cu o surprindere perfect mimată. Asta-ţi va folosi dacă ne vom gândi să deschidem un bâlci. Deocamdată însă, aşa ceva nu figurează în planul nostru de lucru. Aici, pe acest vas, există nişte reguli cărora trebuie să te supui. Iată de ce te sfătuiesc să laşi guiţatul şi să stai în banca ta.

— Noi ne vedem de treaba noastră, voi de a voastră! conchide Tăcutul, tot în limba rusă. Cred că n-ar conveni nimănui să ne luăm „comoara” de pe vas şi să plecăm spre zări mai senine.

— Eşti rus? îl întreabă scurt şeful.

Tăcutul îşi construieşte o flegmă cu toate ingredientele necesare şi o plasează într-o găletuşă argintată, după care-şi aprinde nelipsita Gitane.

— Nu ştiu, face el, părinţii mei au murit când eram mic şi n-am apucat să-i întreb.

Colosul dă drumul unui râs de prost crescut şi se sprijină provocator de uşa pe care a dispărut prinţesa. Tensiunea creşte ca în aluat pus la dospit, dar nu cred să ajungem la păcăneală. Nu într-o zi ca asta. Şi am dreptate. Şeful bodyguarzilor cere un armistiţiu şi fixează o întâlnire pentru a doua zi, pe înserate, într-un băruleţ din port. Tăcutul e de acord cu soluţia, dar nu cu locul.

— N-am venit în aceste locuri mirifice, ca să ne pierdem vremea prin baruri, zice el şiret. Eu propun să ne întâlnim în mijlocul acestei naturi îmbietoare, mai precis pe Insula Denis. E mai mică, şi nu putem să nu ne găsim. Ne vom juca de-a vânătorii şi caimanii.

Rusul se grăbeşte să accepte, căzând, credeam noi, în cursa Tăcutului. Planul nostru era simplu: în condiţiile de semijunglă care există pe insuliţă, adversarii vor fi clar mai dezavantajaţi, decât într-un decor obişnuit de oraş. N-au de unde să ştie că facem parte dintre cei mai bine pregătiţi soldaţi din lume pentru

lupta în condiţii de gherilă.

După ce s-a căzut la învoială, suntem lăsaţi în pace şi, până se pregăteşte protejata noastră, ne putem zgâi peste tot. Pe puntea principală, cât un teren de fotbal, s-au făcut toate pregătirile: printre mesele şi fotoliile unde vor lua loc VIP-urile, s-a lăsat un culoar destul de lat pentru defilarea celor zece frumuseţi. Toate cheltuielile vor fi suportate de Rodion Nikolaevici, dar biletul de participare costă cinci mii de dolari pentru trei zile de croazieră. Se va strânge o pălărie de bani, care pălărie va fi agăţată nonşalant în cuierul filantropic al unei asociaţii de handicapaţi.

N-am văzut niciodată atâta lume bună strânsă la un loc: artişti celebri, oameni de afaceri, politicieni vestiţi, ziarişti, aristocraţi şi chiar câţiva granguri din poliţiile unor ţări măricele. Clămpăne ei între ei, stârnind un zumzet de albine aflate în pauză de masă. Când vasul se desprinde de Insula Maha, toată protipendada se repede spre balustrada iahtului, scoţând un strigăt unanim de admiraţie.

Într-adevăr, insulele granitice sunt superbe. „Prekrasnaia Ivanka” se avântă către arhipelagul Orevet şi putem admira cu ochiul liber atolurile albastre unde, printre zecile de plante de toate soiurile, vieţuiesc caimani, broaşte ţestoase şi păsări de un colorit nemaiîntâlnit. Plajele sunt mai albe decât întinderile înzăpezite de la pol. Ceea ce ne surprinde este lipsa locuitorilor, cele câteva bungalowuri părând a fi mai mult căsuţe de vacanţă. Mulţimea bărcilor de pescuit pe care le întâlnim în drumul nostru ne contrazice însă. Se pare că aşezările sunt întemeiate mai către interiorul insulelor.

Nu suntem însă nici geografi, nici oceanografi. De chestia asta ne aminteşte însuşi amfitrionul care, făcând semn orchestrei să ia o pauză, preia microfonul:

— Doamnelor, domnişoarelor, domnilor, iată-ne ajunşi la unul din punctele culminante ale programului nostru. Parada modei!

Asistenţa aplaudă vârtos şi cei mai harnici nu pridideșc să-şi schimbe paharele goale cu altele pline.

— Dar nu e numai o paradă a modei, reia Rodion, ci şi una a celor mai frumoase femei ale anului!

Aplauzele se înteţesc şi ospătarii trebuie să mai dea o tură.

— Printre aceste frumuseţi e de-ajuns să o amintesc pe Miss Nord, suedeza care a făcut atâţia disperaţi să se sinucidă! Şi pe atâţia alţii, mai puţin tineri, să-şi golească conturile! După parada modei, vă voi invita la cină, după care va urma noaptea

carnavalului! Costumele şi măştile vă aşteaptă în dulăpioarele din cabina fiecăruia. Va fi noaptea nebuniilor şi a încurcăturilor amoroase!

Babetele uită de pahare şi-şi înroşesc palmele pline de inele şi brăţări, în timp ce câţiva gigolo chemaţi cu misiuni speciale îşi notează deja datele din boşorotecă.

Rodion Nikolaevici lasă orchestra să-şi intre în pâine şi-l înhaţă de braţ pe un tip subţirel, cu ochelari negri, îmbrăcat într-un superb costum bleumarin, cu dunguliţe şi purtând pantofi din piele roşie. I-am văzut fişa: este unul dintre cei mai temuţi şefi ai Cosei Nostra, iar influenţele lui se ridică până în cele mai înalte cercuri ale Clanului Matarese. Cei doi sorb pe îndelete din paharele pântecoase şi-şi oferă reciproc câte un trabuc. Aş da tot salariul pe un an să aflu ce vorbesc, dar performanţa asta cred că n-ar reuşi-o nici o muscă şcolită la divizia electronică a C.I.A. Subiectul nu poate fi decât unul singur: furtul secolului, cele trei containere ascunse undeva, pe teritoriul vast al maicii Rusii. Ştim cu toţi că, croaziera e un bluff şi că, de fapt, pe punţile şi în sălile mai puţin: cunoscute de pe vas, are loc o licitaţie mascată. Am depistat deja: câţiva barosani care au ca obiect al muncii teroarea şi care ar fi din cale-afară de interesaţi de achiziţionarea containerelor buclucaşe.

Rodion Nikolaevici şi Don Aiello, mafiotul cel subţirel, au ajuns la pupă şi acum se apleacă peste balustradă, ca şi cum ar urma să dea de mâncare la peştişori. Bodyguarzii stau la o distanţă apreciabilă, discuţia e prea fină pentru urechile lor. Deodată, rusul; e îndreaptă şi izbucneşte într-un râs sănătos, care aminteşte de zgomotul unui obuz intrat, la ora închiderii, într-un magazin cu obiecte din sticlă. Îl bate protector pe spate pe Don Aiello, mai ţeapăn decât un stâlp de hotar, după care păşeşte hotărât către o masă cu pahare. Italianul e, în continuare, supărat foc. Îşi aprinde în trabuc nou şi dispare pe puntea inferioară, urmat de garda sa.

Între timp, băutura a deschis gurile şi decolteurile. Se aşteaptă parada modei, după care toată lumea are voie să treacă la costume de baie. Sunt chemat de suedeză şi intru în cabină, dublat de Fijian. Fătuca a îmbrăcat o rochie verde, cu un model de plasă în dreptul sânilor şi al sexului şi e dată dracului! Nu mi-ar ajunge nici şase ochi s-o pot admira în voie.

Îşi apropie căpşorul de mutrele noastre şi ne şopteşte:

— Mi-e teamă! Dacă se va descoperi tot jocul, s-ar putea să

mă ucidă!

— Ştiaţi asta şi înainte să acceptaţi! mârâie Fijianul, căruia bâţâielile în timpul unei misiuni îi produc greaţă.

— Mai taci! îl opresc eu. Eşti mai prost ca o veioză fără bec. Edith, n-ai de ce să te temi. Totul este sub control şi, oricum, nu va afla niciodată că ai fost recrutată pentru el. Mai bine gândeşte-te cum să-l faci să te invite pentru un sejur în Rusia. Restul ne priveşte pe noi.

— Am ascultat conversaţia dintre două tinere, bâiguie în continuare suedeza. Vorbeau despre iubitele rusului. La început, le îmbracă în aur şi le îndeplineşte toate dorinţele, după care nu mai aude nimeni de ele.

— Prostii! se enervează Fijianul. Tu eşti Miss Nord şi ai o gardă de corp, nu eşti o oarecare Nataşă!

— Aşa este, întăresc eu. Poartă-te firesc şi n-o să ţi se întâmple nimic. O să avem grijă să umplem ziarele cu aventura ta, aşa că nu vei putea dispărea ca şi cum n-ai fi fost.

În cabină intră Valentine, creatorul colecţiei care va fi prezentată. Este înalt, bine făcut, cu părul lins peste cap, cu o cămaşă descheiată care-i descoperă pieptul musculos şi bronzat. Pantalonii înguşti ţipă pe el. Îl strică numai mişcările unduitoare, care amintesc de cadânele aflate la ora examenului.

— Edith, zice el, rotunjindu-şi buzele, eşti superbă! Rochia asta o să-ţi poarte numele!

Suedeza îl sărută pe obrajii pudraţi şi-i mulţumeşte frumos. Valentine se întoarce spre noi şi se căzneşte să ne bage în seamă.

— O să vă rog să ne lăsaţi singuri. Avem de pus la punct unele detalii şi, oricum, omul cel rău nu mai e aici.

Râde de gluma lui şi revine la fermecătoarea Edith. I-aş prelungi căile respiratorii până la noadă, dar în program scrie altceva. Fac stânga-mprejur, urmat de Fijian, care totuşi nu se poate stăpâni şi împute spaţiul cu un pârţ perfid.

În fine, începe şi defilarea manechinelor. Colosul exprimă plastic gândul care ne bântuie pe toţi:

— Mămulică, Doamne! Niciodată n-am văzut atâta bucă bună strânsă pe metrul pătrat!

Rochiile nu sunt din cele care să solicite prea mult material, iar paţachinele ştiu al naibii de bine să-şi mişte accesoriile. Dar piuitul îl ia tot suedeza noastră. Evoluţia ei e urmărită în tăcere, pentru că au rămas toţi cu gurile căscate. La final, e preluată de

însuşi Rodion Nikolaevici, care lasă la o parte licitaţia ascunsă şi trece la lucruri mai lumeşti.

— Începem să ne apropiem de adevăr! murmură Tăcutul.

— Totul e să nu-i cedeze prea uşor, se jeluieşte Fijianul, că altfel nu mai apucăm să intrăm în bârlog.

— Erai bun de Mata Hari, îi zic eu. Păcat că ţi-ai greşit sexul.

— Îl putem regula în poponeţ! urlă Colosul care, ca întotdeauna, nu prea ştie despre ce e vorba, în schimb se îndeasă să dea soluţii.

De grupul nostru se apropie un mesager al gărzii rusului. Are dinţi cariaţi şi gura îi miroase a mahoarcă proastă, dar nici noi nu aşteptăm din partea lui o invitaţie la nuntă.

— S-au schimbat datele, ne zice el. Pentru la noapte, o să acostăm în dreptul unei insuliţe. Acolo vă aşteptăm. Doar trei contra trei.

— Ar fi bine ca mai înainte să treci pe la un stomatolog, îi propune Tăcutul binevoitor.

— Nu-i nevoie, îi tai eu elanul. Mai bine după. De ce să facă două drumuri?

Arătarea rânjeşte şi mai semnificativ:

— Fără arme! Aşa s-a stabilit. O păruială amicală, din care să reiasă cine are dreptate.

— Ce garanţii avem că veţi respecta condiţiile? se îndoieşte Fijianul. Pe după copaci ne poate aştepta un bun ochitor, care să întoarcă rezultatul în favoarea voastră.

— Suntem oameni de cuvânt! zice rusnacul, ducându-şi mâna a inimă, exact acolo unde i se bălăngăne pistolul. Trei la trei, fără arme.

— Bine, face Tăcutul. Noi plecăm primii şi vă aşteptăm. Ne vom juca de-a cercetaşii fără busolă!

— La doisprezece fix! ne precizează arătarea. Ora fantomelor!

Râde cu sughiţuri şi pleacă să povestească colegilor rezultatul soliei.

— Ceva nu-mi miroase a bine, spune Tăcutul. Ăştia nu-s tipi, cu care să te prezinţi la Jocurile Olimpice.

— Nici noi nu suntem echipa de juniori, îi aminteşte Colosul, vom debarca mai devreme şi-i vom aştepta cum se cuvine. Au spus fără arme, dar n-au spus nimic despre capcane.

— „Vom”? Care din noi „vom”? pune Fijianul punctul pe i.

Colosul scoate o pereche de zaruri şi ne face cu ochiul.

— Marele pierde!

— Bagă-le înapoi! se răsteşte Tăcutul. Nu eşti în Liban.

— Dă-i în moaşă-sa! strigă ofensat Colosul. Sunt toţi beţi şi cu gândul la trosneală.

Apelăm totuşi la metoda cu băţul rupt şi pocinogul cade pe Fijian, care va trebui să rămână în preajma suedezei. Îşi blestemă norocul, dar n-are loc de întors.

Parada continuă încă o oră bună şi noi ne ţinem de coada suedezei ca o liotă de câini după o căţea în călduri, stârnind nemulţumirea lui Rodion Nikolaevici şi a bătăuşilor lui. Dar orice încercare de a ne tempera zelul se loveşte de atitudinea noastră fermă.

— Nici la toaletă nu te lasă singură? îi zice gazda frumoasei suedeze.

Mititica râde şi-i şopteşte ceva încurajator. Rusul e încântat şi toată lumea e mulţumită, mai puţin şeful bodyguarzilor. Are expresia unui misionar prins de un trib de canibali dedaţi la rafinamente culinare.

— Ăştia ne pregătesc o distracţie pe cinste pentru la noapte! şopteşte Tăcutul. Nu putem pleca cu mâinile goale.

— Pistolul Căruntului e cel mai mic, se bagă Colosul.

— Tot nu poţi să ţi-l bagi în fund! zic eu, pipăindu-mi Carpaţiul, care mi-e mai credincios ca un prieten.

— Îi meşterim o plută şi-l aruncăm înainte să debarcăm, propune Tăcutul. Îl vom culege după aia.

Nu-mi convine ideea. L-am putea pierde şi perspectiva nu-mi surâde deloc. Tăcutul mă asigură că aşa ceva nu se va întâmpla. Gloanţele le vom ţine sub limbă, câte trei de fiecare.

— Vezi, să nu te pună dracu' să comentezi ceva! îi atrag eu atenţia Colosului. S-ar putea să le înghiţi!

— Va fi de-ajuns să-mi dau pantalonii jos şi vânturile mele vor lua locul percutorului!

Tăcutul îşi face o cruce gospodărească şi preferi compania unei mese încărcate cu bunătăţuri. După ce-şi umple magazia, spală totul cu o jumătate de sticlă de vodcă, neglijând folosirea paharului şi se duce să-l schimbe pe Fijian.

Spre seară, oaspeţii se retrag în cabine pentru a se pregăti de carnaval, iar gazdele aranjează decorul, reîmprospătând mesele cu bucate ţi udeală. Câteva ore picotim şi noi pe şezlonguri făcând de gardă cu schimbul.

Îmi las muşchii să se relaxeze şi încerc să adorm dar somnul lipeşte de mine. Gândul mă poartă, a câta oară, spre insula din

Caraibe, unde mă aşteaptă Liana şi copilul. „Este ultima mea misiune”, i-am promis când am lăsat-o singura. „Vom rămâne apoi împreună şi nu ne vom mai despărţi niciodată. Peste câţiva ani ne vom întoarce în România şi-ţi vei deschide un cabinet stomatologic”. „Nu mă minţi”, mi-a răspuns ea, privindu-mă drept în faţă „nu e nevoie şi minţi. Te vor urmări toată viaţa”. „Atunci ne vom stabili în altă ţară”, i-am spus eu „Îmi voi schimba identitatea şi vom putea duce o viaţă normală”. Mi-a zâmbii şi mi-a luat capul în mâini: „Florin, dacă te-am urmat, e pentru că te iubesc. Nu ştiu, care va fi viaţa noastră în continuare, dar nu-mi pasă. Tot ce vreau e să te-ntorci viu şi să nu mai pleci niciodată. Avem o fetiţa şi ea nu e vinovată”. În braţele Lianei, mă simt întotdeauna dezbrăcat de duritate şi mercenarul din mine devine cel mai neajutorat copil. Îmi oferă un lucrul de care nu am avut parte niciodată în viaţa mea, mângâierea şi protecţia mamei. Păcătoasă mai devine viaţa asta dacă nu te poţi bucura de ceea ce-i e dat unui om să se bucure! „Florin când am hotărât şi rămân cu tine. Am ştiut ce mă aşteaptă. Daca Dumnezeu te va ierta, atunci vom putea să fim şi noi fericiţi!” „Dacă Dumnezeu există!”

Aşa cum am prevăzut, carnavalul nu este decât un prilej de orgie. Toată crema primelor pagini din ziare şi reviste şi-a lăsat morga şi puritanismul la garderobă şi a îmbrăcat, în schimb, cele mai trăsnite costume, majoritate cu aluzii fără perdea. Sardanapalica petrecere pusă la cate de Rodion Nikolaevici nu e doar un prilej de dezmăţ şi de eliberare a instinctelor primare, ţinute cu grijă până atunci sub smochinguri sau rochii de seară, ci şi unul de înnoire a băncii de date pentru viitoare şi fructuoase şantaje. Cel puţin asta pare a fi misiunea a doi tipi care filmează discret, cu ajutorul unor camere video de ultimă generaţie.

Spre miezul nopţii, când petrecerea a luat-o deja razna de tot, ne pregătim pentru propria noastră distracţie. Solul cu dinţii în suferinţă ne îndrumă către prova vasului şi ne arată o scăriţă de frânghie care duce la o barcă pneumatică. În barcă, un rusnac mic şi îndesat ţine două vâsle care, în mâinile lui păroase, par de jucărie. Ştirbul trece la controlul armamentului şi, fiind ocupat cu percheziţia, nu observă mişcarea Tăcutului. Pistolul meu Carpaţi descrie un uriaş arc de cerc şi face pe geamandura la vreo sută de metri de iaht.

— Peste o jumătate de oră vor veni băieţii noştri, zice solul, privindu-ne cum ne îngrămădim în bărcuţă. Facem şi ceva

pariuri?

Nu-i răspunde nici unul dintre noi, de teamă să nu înghiţim gloanţele pe care le-am ascuns sub limbă. Rusul o interpretează altfel şi râde ca un tractor rămas fără motorină.

— Nu trebuia să vă înghiţiţi limba de pe-acum. Am fi avut noi grijă s-o faceţi!

Colosul mârâie, dar se ţine tare. Îi dă un ghiont barcagiului şi preia una din vâsle: bărcuţa trebuie musai să treacă pe lângă pistolul agăţat de mica plută. Recuperarea lui nu e o problemă.

Insuliţa la care ajungem este îngropată în verdeaţă şi, fiind atât de mică, probabil că nu e nici locuită. Rusnacul ne debarcă şi face cale întoarsă, nu înainte de a ne trece puţin prin istoria anatomiei. Colosul nu cunoaşte rusa, dar îşi dă seama când are de-a face cu o înjurătură, chiar dacă ar fi rostită în japoneza veche. Scuipă gloanţele şi-l porcăieşte pe rusnac cu ultimele achiziţii în domeniu. Nu se mulţumeşte însă numai cu atât. Culege un pui de broască ţestoasă pe care, cu forţa sa uriaşă, îl transformă într-un proiectil aer-apă. Caron[17] primeşte vieţuitoarea drept în piept şi se răstoarnă pe spate. Îi trebuie destul de mult să-şi revină, timp în care barca l-a purtat în largul oceanului. Trage îndrăcit la vâsle să se apropie de iaht, pentru că a intrat într-un curent potrivnic. Stând pe mal, îl încurajăm, sperând din tot sufletul că nu va reuşi. Dar perspectiva unui naufragiu în plină noapte îi dă rusnacului forţe nebănuite şi el reuşeşte să iasă din zona de acţiune a curentului, dăm să ne întoarcem dezamăgiţi la treburile noastre, dar prostia omenească n-are limite. Rusul se ridică în picioare în barcă şi se scălâmbăie la noi în toate felurile, sfârşind prin a-şi da pantalonii jos spre a ne arăta un dos mare şi alb, aflat la concurenţă cu luna lină care luminează apele oceanului. Dezechilibrat, răstoarnă barca şi ia contact cu apa. Starea noastră de spirit se schimbă cu 80 de grade şi ne punem pe un râs homeric. Ne adună într-un târziu Tăcutul, care seamănă cu o cloşcă grijulie:

— De-ajuns! La treabă!

Capcanele pe care le confecţionăm cu dibăcie sunt de toate tipurile: gropiţe acoperite cu frunziş, pe fundul cărora stau înfipte; ţepuşe, liane legate între copaci, la nivelul gleznelor, lasouri mascate care la cea mai mică atingere se transformă în catapulte şi alte scorneli deprinse de la băştinaşii împotriva cărora luptaserăm în junglele africane sau asiatice.

---

[17]Aluzie la barcagiul care trecea Stixul (n. tr.).

Între timp, ca să nu ne plictisim, ne povestim întâmplările prin care trecusem. Ca şi noi în România, Tăcutul şi Fijianul au găsit în Iran o reţea gata formată. Mai greu a fost cu omul de legătură al F.B.I.-ului. Reza, veteran al războiului de şapte ani cu Irakul, căzuse prizonier şi fusese racolat de serviciile speciale, apoi, irakienii l-au vândut americanilor în schimbul a doi presupuşi terorişti deţinuţi într-una din închisorile secrete cu care e împânzită Arizona. Tot americanii i-au înscenat o evadare spectaculoasă, făcându-i pe irakieni să creadă că Reza murise înecat în încercarea de a scăpa. Întors în ţară, Reza a fost luat la puricat de poliţia secretă musulmană, care însă n-a reuşit să găsească nimic în defavoarea lui. Şi-a reluat munca de şofer la o firmă de transport din Teheran, primind, pe lângă salariu şi o îndemnizaţie lunară ca veteran şi prizonier de război.

Tăcutul şi Fijianul erau însoţiţi peste tot de omul islamiştilor: dormea cu ei în cameră, mâncau împreună, ba chiar şi nevoile şi le făceau tot în echipă. Noroc că, prevăzători, luaseră cu ei un flacon de luminal. Într-o noapte, l-au golit pe jumătate în cana cu laptele pe care iranianul îl bea de fiecare dată înainte de culcare. Supusul lui Allah a trecut uşor în somn, de unde şi-a continuat la fel de uşor drumul până la Stăpânul său, întrucât suferea de hipotensiune acută. Asta nu mai fusese însă în cărţile de joc. Se dorise numai prilejul de a rămâne câteva ore singuri. Cei doi s-au întâlnit la o benzinărie, l-au umplut de date, după care a trebuit să mai aştepte încă douăsprezece ore, până să anunţe moartea umbrei lor, pentru ca urmele somniferului să-i dispară complet din sânge.

Islamiştii nu au sărit din târlici de bucurie la aflarea veştii, ba chiar au disecat bietul cadavru mai ceva ca pe o broască, fără însă a descoperi nimic. Au dat vina pe boala care era trecută în fişa lui şi au hotărât ca pe viitor să le facă tuturor amploaiaţilor un examen medical complet.

Şi totuşi, ceva au găsit, ceva care i-a lăsat cu gurile căscate, dar din care nu au înţeles nimic. Au dat, în stomacul mortului, peste un inel despre care ştiau că, îndeobşte, îl purta pe degetul mic de la mâna stângă. Nu le-a dat prin cap să facă o legătură între inel şi încercarea disperată a iranianului care, dându-şi seama în ultima clipă că fusese drogat şi că va muri, vroise să le lase un mesaj…

Mi-am privit ceasul şi am început să intru la bănuieli.

— Mai sunt câteva minute şi se face o oră.

— Probabil că li s-a făcut frică şi au renunţat! trâmbiţează voios Colosul, mândru de situaţia creată.

— Lasă-ţi trompa jos, l-am calmat eu. Dacă ei nu vin fiindcă le-a fost frică, poate-mi explici cum plecăm noi de aici, pentru a vedea care e adevărul.

Perspectiva unei păcăleli de zile mari ne dă târcoale tot mai îndârjit, creându-ne frisoane.

— Nu e posibil, încercă uriaşul s-o îndepărteze, ca pe o muscă supărătoare. Ne priveşte pe rând şi tăcerea noastră transformă musca într-un roi de bărzăuni. Ticăloşii! urlă el, gata să pice într-o groapă pregătită pentru adversari. Or să plătească cu vârf şi îndesat! Tăcutule, tu eşti rus, tu trebuie să ştii dacă tipii ăia ar fi în stare de aşa ceva.

— Ar fi în stare de orice, zice Tăcutul, privind spre iahtul luminat ca un pom de Crăciun.

— Trebuie să recunoaştem că suntem idioţi! întăresc eu. Ne-am comportat ca nişte copii de grădiniţă.

— Era vorba de o chestiune de onoare! sare din nou Colosul, folosind acest cuvânt pentru a doua sau a treia oară în viaţa lui.

— Stau să mă întreb dacă n-am fost drogaţi, adăugă rusul, ici cel mai prost soldat nu ar fi procedat ca noi.

Nu peste mult timp, bănuiala ni se confirmă. Spre noi, adus; valuri, se îndreaptă un surf de care stă legat Fijianul.

— S-a zis cu misiunea noastră, ne împărtăşeşte el, scălâmăindu-se în toate felurile pentru a se dezmorţi. Ar fi trebuit să-l ascultăm pe Pavlovici şi să nu ne fi amestecat în toate rahaturile cu de-a hoţii şi vardiştii. Dacă mai scăpăm vii de-aici, va trebui să ne ascundem în fundul pământului ca să nu dea de noi.

Aleargă de colo-colo şi se împiedică de o liană, pe care o prinsesem între doi copaci, primind peste bot o ramură barosană. Colosul uită de penibilul situaţiei şi izbucneşte în grohăituri. Când îi revine, Fijianul îşi dublează cantitatea de înjurături.

— Cine te pune să te fâţâi ca un papagal divorţat?! se dezvinovăţeşte Colosul. Mai bine te-ai aşeza aici, lângă noi şi ai gândi.

— Ha! Tu să gândeşti! nu rezistă Fijianul ispitei. Mai bine ai pune o cămilă să se ouă.

— Dacă o să ne tot dondănim, nu ajungem nicăieri, îi potolise eu. Iahtul încă nu a ridicat ancora şi probabil că n-o s-o facă până nu se termină flendureala de pe bord. Dar când o s-o facă, să fim

pierduţi.

— Şi ce-ai vrea, se oţărăşte Fijianul, doar n-o să construim plută, ca Robinson?

— O plută nu, intervine Tăcutul, aprinzând o altă ţigară de la chiştocul care-i arde buzele. Avem surful de care te-au priponit călăii. Căutăm un curent favorabil şi dăm din picioare cât putem, surful o să spargă valurile. Cu puţină şansă, într-o oră suntem pe vas.

— Ar putea fi rechini în balta asta, zic eu.

— Chiar sunt, confirmă Tăcutul. Dar nu-i putem înhăma la surf.

— Poate găsim un delfin, sare şi Colosul, nelipsit de la căutarea soluţiilor ideale. Am văzut într-un film cum îi puneau să facă tot felul de trucuri. Dacă am găsi patru specimene de astea, le-am putea călări ca pe nişte bidivii.

— Cel mai bine ar fi să găsim căluţi de mare, îi întoarce Fijianul propunerea. Dar n-avem şei şi nici hăţuri.

— Există cai de mare? întreabă neîncrezător Colosul.

— Bineînţeles, doar că, în loc de coadă, au o cârmă, iar în loc de boaşe, pedale, ca la hidrobiciclete.

N-avem încotro şi ne hotărâm pentru varianta Tăcutului. Cum ne vom urca pe iaht, asta vom vedea la faţa locului. Mai întâi să ajungem.

Ne prindem cu liane de surf şi, cu forţa celor opt picioare, pornim pe un drum care nu era trecut în programul croazierei, înaintăm greu, dar înaintăm. Noroc cu Colosul care are nişte catalige cât coloanele dorice. De altfel, gândul la apropiata răzbunare şi frica de a rata misiunea ne dau la toţi energii nebănuite.

În timp ce lopătam vârtos, înalţ rugi către Poseidon să-şi ţină rechinii şi valurile în grajd. Pistoletul meu Carpaţi, pe care l-am învelit cu grijă şi l-am legat de centură, mă jenează al naibii, dar pe un prieten trebuie să-l accepţi chiar şi atunci când are năbădăi. Avem noroc de un ocean liniştit, ceea ce nu ne scuteşte însă ca, din când în când, să mai luăm câte o gură de apă sărată. Numai Colosul nu se lasă impresionat. Fornăie ca un motor rablagit şi ne încurajează cu pildele lui.

— Un mercenar trebuie să fie pregătit pentru orice. Amintiţi-vă ce ne spunea împuţitul de colonel Schroder, care acum stă la căldurică: „Dacă va trebui să rezistaţi câteva ore într-o groapă cu rahat, gândiţi-vă că vă aflaţi pe o plajă din Copacabana. Asta n-o să vă împiedice să simţiţi mirosul, dar, în schimb, o să vă ajute

să treceţi peste gustul rahatului”. La fel de bine ne putem închipui acum că suntem la o probă olimpică, la capătul căreia ne aşteaptă medaliile de aur şi un purcoi de dolari.

— De ce n-am încinge şi un pocheraş? îşi dă cu părerea Fijianul, halind cu nesaţ o tonă de plancton. Ar trece timpul mai repede.

— Se udă cărţile, observă competent Colosul, băgându-mi un călcâi în gură.

— Ţine-ţi picioroangele la distanţă! îi strig eu.

— Data viitoare, să-mi aduci aminte să le scurtez, îmi aruncă uriaşul peste umăr, bătând, de-al dracu’ şi mai tare apa. Pe când vânam negri în Namibia, aveam comandant de pluton o domnişoară, tot aşa ca tine. Locotenentul Brick. Eram cu toţii înnoroiţi în cap până-n picioare, numai el arăta întotdeauna ca scos din cutie. Se ferchezuia mai dihai ca o mâţă în pragul nunţii. Purta i permanenţă chiloţi cu care te puteai şterge la gură, după o masă îmbelşugată. Nici cea mai mică picătură de urină: şi-o scutura e fiecare dată când se ducea la budă, de ziceai că şi-o desprinde în balamale. Unii dintre noi credeau chiar că şi-o ţine învelită în aţă într-un buzunar şi şi-o scoate numai când are nevoie. Nu mai pun ce ifose îşi dădea când se ştergea la cur. Cred că-şi băga hârtia în găoază, până ajungea la izvor, după care-şi parfuma bucile cu un spray. N-avea pic de negreală sub unghii, pe scurt, te scotea în minţi cu nesimţirea lui. Nu poţi pleca la luptă cu un comandant atunci ieşit dintr-o revistă, ne scădea complet moralul. În loc a meargă alături de noi, prin băltoace, sărea ca un ţap, din piatră-n piatră şi dacă o picătură îi ajungea pe bocancii lustruiţi oglindă, se strâmba şi pufnea pe nas ca o marchiză care adulmecă un rest de pârţă rămas de la un rândaşi. Îl purtam, de-al dracului, prin cele mai nasoale noroaie, dar nu ştiu cum se făcea, că ieşea mereu spilcuit. Până la urmă, într-o noapte de repaus, a trebuit să ne uşurăm în boneta şi-n bocancii lui şi să dăm alarma. Ziceam că o mierleşte şi scăpăm de el, dar omul o ducea bine cu inima. La câtva timp după ce l-au mutat în altă parte, am aflat şi cauza pentru care era aşa maniac. Tipul era poponar şi anume parte muierească. Ai fi şi tu un specimen de ăsta, încheie Colosul, băgându-mă din nou în seamă.

Nu-i răspund, pentru că am înghiţit destulă apă şi am obosit. Dar nu mai e mult. Tragem cu ultimele puteri şi acum putem. atinge chila vasului. Ne facem planul şi urcăm uşurel pe lanţul

ancorei. Pe punte, chiolhanul e în toi. Câteva dame umblă de colo-colo, aproape dezbrăcate, urmărite de nişte boşorogi care scot strigăte, înfierbântaţi. O parte din populaţie e deja la orizontală, fie dormind, fie împreunându-se de-a valma. Îi observăm şi pe cerberii lui Rodion Nikolaevici. Sunt ocupaţi mai mult cu admirarea priveliştii decât cu păzitul. Probabil că ne cred captivi pentru totdeauna pe insuliţă. Ne strecurăm spre cabine şi ne schimbăm hainele cu ce ne vine la mână. Eu şi Fijianul găsim nişte rochii, în timp ce Colosul se împopoţonează cu o uniformă de căpitan de vapor. Doar Tăcutul îşi trage nişte blugi şi o cămaşă. Ne pierdem în decor şi dau să întind mâna spre o butelcă de whisky, când sunt cuprins de două braţe păroase şi o gură băloasă mi se lasă pleaşcă pe ceafă. Renunţ la băutură şi sparg recipientul în cap atentatorului. Tipul se întinde alene pe podeaua udă şi constat cu bucurie că e vorba de scundul care ne dusese cu barca pe insulă. E un început bun.

Totuşi, vreun sfert de oră nu întreprindem nimic. Trebuie să ne revenim după efortul făcut şi să înlocuim apa de ocean cu vodcă. Ca de obicei, cel mai vrednic e Colosul. Se plimbă ţanţoş în uniforma cu fireturi şi gustă din toate sticlele peste care dă. Gustă e un fel de-a spune, în ceea ce-l priveşte; de fapt, le goleşte pur şi simplu. Şi-a tras o eşarfă colorată peste ochiul de sticlă, închipuind o combinaţie ciudată între un pirat şi un ofiţer de marină din secolul al XIX-lea. Trebuie să stea mai în umbră, pentru că statura lui ar bate la ochi, dar lucrul ăsta nu-l deranjează. În timp ce o mână e ocupată cu sticla, cealaltă cotrobăie precaut prin anatomia câtorva nimfe încinse de băutură. Mi-e cam teamă să nu se lase pradă ispitei şi să dăm într-o altă dandana. Pentru prostia pe care am făcut-o cu insula, ar trebui să fim îndepărtaţi pentru totdeauna din trupele de mercenari, dar pentru încă una la fel nu mai există altă pedeapsă decât exterminarea.

O localizez pe suedeză, care e încă îmbrăcată decent şi-i fac un semn Tăcutului. Mă linişteşte şi mă îndeamnă să-mi continui pauza. Colosul tocmai trece pe lângă mine şi, uitând de travestiul meu, dă să mă pipăie. Îl calc pe bombeu şi-i mărunţesc câteva pilde printre buze. Clipeşte vesel din unicul lui ochi şi-şi continuă explorarea.

— Am vrut să mă asigur că nu eşti un transsexual.

Vremea acţiunii se apropie şi ne punem pe treabă. Tăcutul şi Colosul ne înşfacă pe mine şi pe Fijian de subsuori şi-şi croiesc

rum spre cabine. Eu şi sfrijitul ne zbatem în limitele bunei cuviinţe şi scoatem chiţăituri de şoarece întors de la discotecă, primul de care ne ocupăm, dacă-l excludem pe scundac, e chiar şeful gărzii. Dăm peste el în cabina telegrafistului, unde primeşte felaţie ca la carte din partea unei tipe complet bete. Pare că se bucură pe deplin de meniul oferit. Îşi ţine ochii închişi şi geme în reprize. Zgomotul produs de intrarea noastră nu întrerupe scena.

— Ieşi afară! strigă tipul, între două gâfâieli, fără să se deranjeze să se întoarcă.

Drept răspuns, Colosul îi repede un pumn în ţeastă şi în nici un minut e legat fedeleş cu firele electrice găsite prin preajmă, primeşte şi un căluş şi acum e nostim foc, cum stă aşa, culcat e spate, ţinându-şi catargul la verticală. Daneza care se ocupa e el izbucneşte într-un râs isteric şi-şi roteşte ochii ca bilele la biliard. Colosul îşi trage brusc fermoarul şi-o face să tacă.

— Trebuia să-i astupăm gura, ne transmite el. Altfel, ne dă e gol.

Îl smulgem cu forţa şi Fijianul îl bălăcăreşte ca o ţaţă martoră la un flagrant. Îmi scot pistolul şi intru în cabina comandantului. Cei doi bodyguarzi plantaţi acolo ridică încetişor mâinile şi mă privesc ca pe mumia lui Tutankhamon.

— Tu? scapă unul dintre ei. Trebuia să fii pe insulă.

Tăcutul îl pocneşte pe la spate şi întrerupe conversaţia. Îi legăm şi pe ăştia şi-i ascundem într-un dulap îngust în care, în mod normal, n-ar intră nici Fijianul singur.

Pe puntea inferioară, forfota s-a accentuat, ceea ce ne face a credem că tipii sunt neliniştiţi şi au mirosit ceva. Tăcutul şi Fijianul se vor ocupa de zonă, în timp ce eu şi Colosul luăm la rând cabinele. N-avem prea mare succes. Tot ce găsim se rezumă la câţiva somnoroşi şi două lesbiene, în plină activitate. Dăm să ne întoarcem şi să urcăm pe puntea superioară, când, în faţa noastră, se înfige hotărât chiar Rodion Nikolaevici în persoană. E însoţit e doi hăndrălăi care ne adulmecă cu pistoalele lor mitralieră.

— Parcă ne cunoaştem de undeva, face el cu o voce voalată.

— E de presupus că toată lumea se cunoaşte pe vasul ăsta, zic eu într-o franceză spurcată, subţiindu-mi vocea la maximum.

— Dacă am atentat la ce nu ni se cuvine, îmi cer scuze! se strâmbă Colosul, luând mâna de pe mine.

Rodion ne priveşte în continuare cu ochii lui mici şi răi, rânjind cu toată gura. Deodată, ridică mâna şi vrea să-mi scoată masca,

dar eschivez la timp.

— Vai, vai! mă tângui eu. Tocmai gazda să încalce regula carnavalului!

Rusului începe să-i placă jocul. Îşi schimbă rânjetul cu o ţuguială din buze şi mă pişcă de piept.

— Ţi-ai uitat ţâţele la garderobă sau n-ai fost când s-au împărţit?

— Dacă-ţi place siliconul, n-ai decât să cauţi! zic eu „ofensată”.

— Ba mie-mi plac femeile-şnur! se întoarce spre Colos şi o face în continuare pe cavalerul: Te superi dacă o iau la un dans pe protejata ta?

— S-o lăsăm să-şi consulte carneţelul, zice împăciuitor Colosul.

Rodion s-a plictisit însă de mişto. Se întoarce să-şi asmuţă dulăii, dar avem baftă. Pe culoarul strâmt îşi face apariţia Miss Nord. E roşie ca o pătlăgică strânsă de gât şi se zbate să scape din braţele insistente ale creatorului de modă.

— Rodion Nikolaevici, strigă disperată mica prinţesă, dacă ştiam că oaspeţii dumneavoastră se poartă în halul ăsta, n-aş fi acceptat niciodată invitaţia. Toţi profită că nemernicii din garda mea zac beţi, cine ştie pe unde şi se dedau la cele mai mari mârşăvii.

La un semn al rusului, cei doi hăndrălăi ne lasă în plata Domnului şi pornesc pe urmele creatorului de modă, care nu a mai aşteptat sfârşitul plângerii.

— Îmi cer scuze, frumoasa mea doamnă! N-am ştiut că totul se va transforma într-un asemenea dezmăţ, zice Rodion ipocrit.

— Şi totuşi, unde sunt gărzile mele? spumegă în continuare suedeza.

— Cred că i-am văzut părăsind vasul într-o barcă în care mai erau nişte femei. S-or fi dus pe o insuliţă din preajmă.

— Canaliile! Îi va aştepta închisoarea când vom ajunge pe uscat.

— Sunteţi prea dură, continuă rusul să-şi deşire ipocrizia. Oameni suntem cu toţii, supuşi ispitelor.

Îi face cu ochiul şi, cuprinzând-o gingaş de mijlocel, o conduce pe punte. Când ne întâlnim, în sala maşinilor, cu Tăcutul şi cu Fijianul treaba e făcută. Bodyguarzii ruşi sunt legaţi şi ascunşi prin cele mai diverse locuri, împreună cu şeful lor. După ce-i anihilăm şi pe cei trei maşinişti, putem considera că iahtul e în mâinile noastre. Merităm o pauză, de care nu ne dăm în lături să

ne bucurăm.

— Sper că acum am voie! rage Colosul.

— Ce? îl întrebă Tăcutul, deşi e convins că va urma o prostie.

— Să-mi satisfac poftele animalice! bubuie iar uriaşul, făcându-i pe maşinişti să treacă prin toate culorile spectrului.

— În maximum cinci minute, barosanul o să observe că nu mai are păzitori, aşa că va trebui să-ncepem balul. Dacă-ţi ajunge timpul…

Dar Colosul e deja pe scăriţa de metal. Îl urmez în fugă, pretextând că e nevoie de cineva care să se asigure că namila nu va depăşi timpul. Mă las condus fără grijă, căci uriaşul are un miros infailibil când este vorba de muieri, băutură sau mâncare. Nu-i vorbă şi marfa e la tot pasul. În mod ciudat, nimerim în cabina unde se basculau cele două lesbiene. Damicelele au terminat între timp lucrarea şi acum zac ostoite pe spate, sugând la nişte cutii de bere. Cum stau aşa, cu picioarele uşor desfăcute, ne uşurează destul de mult treaba. O facem ostăşeşte, căci cronometrul este necruţător. Tipele nu-şi prea dau seama ce se-ntâmplă cu adevărat, dar nici nu-şi bat capul să afle. Trag în continuare la bere şi schimbă impresii despre vreme.

Colosul termină cu un strigăt de triumf şi, trăgându-şi nădragii, mulţumeşte cuviincios. Eu sunt deja gata. Oboseala şi emoţiile ultimelor ore m-au transformat într-un adolescent la prima lui tentativă.

A sosit ora marelui spectacol. Urcăm pe puntea superioară şi Tăcutul pune sirena în funcţiune. Participanţii la orgie încremenesc în poziţiile în care se găseau şi e prima oară când regret că nu am un aparat de fotografiat cu mine. Rodion Nikolaevici îşi revine primul. Se desprinde de mica suedeză şi caută din ochi o armă. N-are şanse, le-am strâns noi pe toate. Când ridică privirile, dă cu nasul de patru ţevi brumării care-l fixează cu hidoşenie. Se poate vedea şi fără lunetă cum tremură. Sângele i s-a scurs din obraji şi la colţurile gurii i-au apărut două firicele de salivă. Singurii bine dispuşi simt Miss Nord şi don Aiello.

Tăcutul coboară alene scara de metal şi se opreşte la câţiva centimetri în faţa rusului. Scoate cu mişcări lente o ţigară şi caută foc. Nu se grăbeşte, iar tăcerea care s-a înstăpânit de câteva minute nu-l deranjează. Primul cedează Rodion Nikolaevici.

— Poate-mi explică cineva ce se întâmplă pe iahtul meu! Şi

cum vă permiteţi să mă ţineţi sub ameninţarea armelor!

Tăcutul îşi scoate cagula şi ne face semn să punem puşcoacele în poziţie de repaus. El însuşi îi întinde gazdei micul pistol mitralieră UZI, care aproape că se pierdea în palma sa încăpătoare.

— Ne cerem scuze, dar a trebuit să procedăm astfel din motive independente de noi. Garda dumneavoastră şi-a bătut joc de noi şi dacă n-am fi reacţionat, am fi fost consideraţi cei mai proşti soldaţi din lume, nu printre cei mai buni, cum ni s-a dus vestea.

O namilă aflată la doi paşi de Tăcut se trezeşte ca din vis şi vrea să profite de situaţie pentru a creşte în ochii şefului. Primeşte în burtă un picior care-l proiectează peste o masă plină de sticle.

— Evident, continuă Tăcutul, că orice tentativă de a schimba, fără voia noastră, situaţia prezentă, duce la neplăceri.

— Nu înţeleg nimic, fredonează Rodion, prins cu mâţa în paporniţă. Oamenii mei unde sunt?

La un semn al Tăcutului, ne grăbim să-i adunăm la un loc pe toţi gorobeţii legaţi prin debarale şi dulăpioare. În total, dacă-i excludem pe maşinişti, cărora le-am dat drumul fără nici o explicaţie, sunt opt bucăţi, în frunte cu şeful lor. Arată ca nişte struţi în sezonul ploios şi încep să turuie, întrerupându-se unul pe altul. Rodion Nikolaevici e un cazan sub presiune.

— Până la sfârşitul călătoriei, o să rămâneţi în cabinele voastre nu ieşiţi decât la toaletă. Cine nu respectă consemnul, va fi debarcat în primul port. Vorbim la întoarcere.

Rusul se întoarce spre Tăcut şi-i dă ordin să-i dezlege, după care hotărăşte:

— Voi patru o să fiţi garda mea de corp.

— Şi Miss Nord? întreabă aiurea Tăcutul, care abia poate i-şi ascundă încântarea.

— Va sta cu mine tot timpul.

— Stăpâne, intervine şeful bătăuşilor, câinii ăştia au sărit la mine fără să le…

— Alexei Volfici, mă surprinzi din ce în ce mai tare! Întâi mă laşi complet descoperit, la mâna oricărui ucigaş, iar acum, în loc să-mi execuţi ordinul, te întinzi la discuţie cu mine. Ai luat vreun dog? Ai băut peste măsură?

— Iartă-mă, stăpâne! se înclină Alexei Volfici, tremurând ca un şerb prins peste fata boierului.

Cei opt dispar pe vârfuri şi noi ne oprim cu greu chiotele de bucurie: a mers mai uşor decât am fi crezut. Mai rămâne doar ca, până la Moscova să fim la înălţimea funcţiei cu care am fost investiţi. Mulţumită e şi suedeza: şi-a îndeplinit misiunea şi a câştigat o pălărie de bani.

Mulţumit se arată şi rusul. Noi credeam că din cauza faptului că Miss Nord nu va mai putea să se desprindă de el. Ne înşelam, amarnic. Rusului îi ieşise o cu totul altă pasenţă despre care nu ştiam nimic.

Carnavalul se reia şi petrecăreţii, care-şi pierduseră starea de ameţeală la vederea puşcoacelor noastre, dau buzna la mese pentru a-şi recâştiga cât mai repede starea iniţială.

Iahtul ridică ancora şi ia cap-compas spre Canalul de Suez. vom ajunge în Crimeea şi, de acolo, cu avionul personal al lui Rodion Nikolaevici, la Moscova, adică, spre a se înţelege cât mai bine, în cel mai ascuns ungher din bârlogul ursului.

— Allah e mare, dar, dacă nu greşesc prea mult, abia acum începe căcăniada! conchide Colosul.

Nimeni dintre noi nu ştia încă cât de adevărate era cuvintele americanului.

VIII

— Astfel ni s-a confirmat vechea bănuială despre reţeaua din România, pe filiera căreia va acţiona Brutus. E vorba de Partidul; Fundamentalist Islamic (M.P.H.), celebrii „Lupi cenuşii”. Colegii noştri de la B.N.D.[18] au monitorizat întâlnirea de la hotelul Shell lin Baden-Baden şi surpriza e că, alături de arabi, au apărut Metin Selvi[19] şi Drej Ali, turcul provenit din anturajul clanului mafiot BUCAK, cu reşedinţa în Republica Moldova.

Românul termină de vorbit şi abia acum prinde, cu un gest grijuliu, paharul cu whisky aşezat pe măsuţa joasă. Ceilalţi doi rămân câteva momente tăcuţi. Americanul deschide al doilea pachet de Chesterfield fără filtru şi-şi aprinde automat ţigara, cu ochii fixaţi pe displayul laptopului.

— E cel mai afurisit puzzle la care am lucrat vreodată, zice el, nebăgând în seamă scrumul care stă să-i cadă pe pantalonii albi de in. E clar că toate firele duc spre Teheran. Iranul este instigatorul dezordinilor islamiste şi foloseşte două puncte fragile din orientul Mijlociu: Libanul, cu Hezbollah şi teritoriile palestiniene, cu Hamas. Siria nu e decât o „legătură” între ele şi Teheran, apropo, adaugă el, întorcându-se către rus, anunţă-ţi compatrioţii şi, în cel mult un an, doi, Iranul va porni un război zdrobitor în Afganistan. S-a folosit de talibani ca să slăbească veriga spre Turcia şi cred că or să atace.

— Stai liniştit, face rusul, avem omul nostru în conducerea politică. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că „ţarul” a început să ia nişte decizii aiuritoare.

— Întorcându-ne la problema noastră, schimbă americanul vorba, ceea ce ne lipseşte nouă este „legătura” cu centrul terorismului internaţional şi cu VAI-DOL.

— O să pornim tot de la Rodion Nikolaevici H***, zice rusul.

Se duce la frigider, de unde scoate al zecelea castron cu ceai.

Sticlele de vodcă de pe raftul uşii stau neatinse, ca nişte soldaţi aflaţi în trupele de rezervă.

---

[18]Serviciul Secret German (n. tr.).

[19]Ex-colonel K.G.B., presupus conducător al Mafiei ruse a traficanţilor de baterii radioactive (n. tr.).

— E singura noastră piesă, până una-alta, continuă el, turnându-şi ceaiul în paharul înalt şi albastru. La întâlnirea de la Vedenţovo, din 1991, când s-au pus bazele Komunităţii, Rodion al nostru a fost ales adjunctul lui Selvi şi i s-a trasat sarcina extinderii caracatiţei mafiote ex-sovietice în întregul spaţiu al fostei U.R.S.S., conexiunile în Europa de Est şi cele cu America, via Italia, unde stăpân e don Aiello.

— Pe Rodion nu ni-l poate servi decât Brutus. Şi numai prin Pavlovici, precizează americanul. Iar Pavlovici e de negăsit. A dispărut împreună cu Yahyah, imediat după întâlnirea comandoului la Helsinki.

— Nu prea am încredere în maiorul ăsta, ricanează rusul.

— Ba eu nu m-aş încrede într-un agent secret, indiferent cărui serviciu ar aparţine, face americanul. De un mercenar însă şi încă de unul ca Pavlovici, n-am de ce să mă îndoiesc.

— Alegerea a fost cea mai bună, spune românul. Mercenarii au o organizare aparte şi un cod specific, nu sunt pur şi simplu oameni care lucrează pentru bani. Numai ei pot penetra Mafia, asta e sigur. Nimeni altcineva nu ar reuşi s-o facă. Dacă n-avem încă nici o veste de la el, asta înseamnă că ori e pe cale să stabilească tranzacţia, ori e mort.

— Ultimul mesaj primit de la Brutus, de la bordul iahtului lui Rodion, ne indică o posibilă întâlnire la cel mai înalt nivel, imediat după revenirea la Moscova. Asta înseamnă că Pavlovici a reuşit să-i contacteze într-un fel sau altul şi deci varianta morţii lui cade.

— Nu se ştie cât timp vom mai putea să-i fraierim pe arabi, zice rusul temător. Partea proastă e că n-am reuşit să descoperim spionul lor din sediul NATO, ceea ce va duce, mai devreme sau mai târziu, la deconspirarea lui Brutus.

— N-avem altă variantă decât să aşteptăm un semnal, conchide americanul. Să trecem acum la ultimele date cu privire la VAI-DOL. Cred că provocarea crizei economice din Coreea de Sud a fost o greşeală. Rezultatele n-au fost nici pe departe cele dorite, s-ar putea să urmeze, fără nici o provocare, Rusia şi dacă lucrul acesta se întâmplă înainte de a fi penetrat noi Conspiraţia, atunci haosul declanşat va însemna sfârşitul.

Într-adevăr, ceasul Conspiraţiei este mereu cu cinci minute înaintea ceasului lor şi asta le dă celor trei sentimentul unei responsabilităţi ucigătoare. Cu tot sprijinul primit de la conducerile politice ale statelor implicate, munca lor migăloasă

se desfăşoară cu încetinitorul.

Iar ora Dezastrului se apropie implacabil.

IX

Domeniul lui Rodion Nikolaevici H*** e pe jumătate o vilă, pe jumătate o fortăreaţă. Un pălăţel cu metereze şi creneluri ce te trimite cu gândul la picturile naive ale Evului Mediu. În iţele lor însă întâlneşti un sistem electronic de supraveghere de ultimă tehnologie, dublat de amplasarea savantă a armamentului apărare supersofisticat: mitraliere care se declanşează singure, dacă ai depăşit culoarul de mers, pistoale cu senzori care te pândesc din oglinzi, chiar şi câteva lasere care se autofocalizează pe metalul pe care-l porţi cu tine, inclusiv catarama de la curea, gărzile propriu-zise aproape că nu se văd: stau în faţa monitoarelor şi ronţăie seminţe.

— Am fost la budă! ne anunţă voios Colosul, când revine în „camera de gardă” care ne-a fost repartizată. E pentru prima oară în viaţa mea când nu m-am putut urca cu picioarele pe colac. E o bâzdâganie care, când te aşezi, se umflă şi te leagănă. Da’ să vedeţi la sfârşit un izvoraş cu şampon şi cu perie electrică! Parcă nu ai mai pleca de acolo.

Ne priveşte circumspect şi adaugă în grabă:

— Mă, voi aţi fost la căcăştoare şi mă lăsaţi să-mi răcesc gura pomană.

— Ai impresia că eşti singurul care vrea să scape de toxine? întreb eu.

— Mai bine ne-ai povesti cum a fost când ai căzut în cap de căluţul pe care ţi l-a cumpărat tăticul de ziua ta, zice Fijianul, montând pistolul lui, Cutter, pe care, conform obiceiului, îl desfăcuse bucată cu bucată.

— Taică-meu a fost un beţiv şi un dependent de droguri, zise Colosul. Singurul cadou pe care mi-l făcea, destul de des de altfel, erau câteva scatoalce date cu sete. Nici ziua mea nu ştiu când e.

— Nu se poate, zâmbeşte Fijianul. Fiecare dintre noi a apărut pe lumea asta spurcata într-o anumită zi, care este ziua lui de naştere. Dacă tu nu ai aşa ceva, înseamnă că, de fapt, nici nu te-ai născut.

— S-o fi născut noaptea, arunc eu o vorbă.

— Aşa e, Căruntule, nu te-ai gândit rău. Înseamnă că de aici vine expresia „prost ca noaptea”! murmură Fijianul, care nu e de fel invidios pe calităţile camarazilor. Fratele meu mai mic, Leonard, s-a născut într-o zi de 29 februarie. Ca urmare, îi venea rândul la sărbătorit o dată la patru ani. Pe chestia asta, îi intrase în cap că el face un an în plus abia după trecerea altor patru.

— După cum se poate observa, nu scapă Colosul ocazia să se răzbune, mai există o expresie: „prost ca fijianul”.

Fijianul zâmbeşte ca un şarpe care a ieşit de la o reprezentaţie cu „Ifigenia” şi-l trece în carneţelul lui cu datorii de plătit.

Lucrurile se calmează o dată cu venirea Tăcutului. Acesta îşi freacă obrajii neraşi, producând un zgomot de şmirghel. Ca întotdeauna, trebuie să ghicim ce vrea să ne transmită. Omul ăsta, când o să moară, o să constate că nu a folosit decât o miime din cuvintele scoase în decursul vieţii de o fiinţă obişnuită.

— Rodion Nikolaevici ne-a convocat în biroul lui la ora şase, se căzneşte el să lege câteva cuvinte.

— Se plătesc salariile? întreabă Colosul, căutând să pară cât mai indiferent, dar fără să reuşească nici un pic.

— Abia le-am luat, îi reamintesc eu.

— Se pot plăti salarii în fiecare zi. Doar în fiecare zi ne riscăm viaţa, nu-i aşa? Trebuie să ne bucurăm de orice bănuţ muncit.

— La ora două, şedinţă de tragere, iar la şase fără un sfert, în anticameră, îi taie Tăcutul macaroana. Verificaţi şi curăţaţi armamentul. Orice băutură, interzisă până la stingere.

Bineînţeles că americanul ar avea ceva de comentat în legătură cu acest ultim ordin, dar n-apucă să deschidă gura, căci Tăcutul face un stânga-mprejur impecabil şi-l lasă cu buzele umflate.

N-o să ne pună să suflăm în fiolă, asta e sigur, dar de când în sosit la Moscova dansăm pe sârmă şi cea mai mică deviere le la un ordin poate însemna pentru noi sfârşitul.

La ora şase fără cinci suntem poftiţi în bârlogul bossului. N-are rost să vi-l descriu, e de-ajuns să vă spun că de la uşă la biroul masiv de aluminiu s-ar putea lua liniştit o cursă locală, dacă ar exista vreuna. Rodion ne săgetează, cu priviri otrăvite pe sub sprâncenele lui groase. Îşi destinde totuşi figura într-un zâmbet are ar putea figura cu succes într-un tablou de Picasso.

— O să primesc o vizită, ne zice el cu un glas înciudat. Dacă în cursul discuţiei ridic receptorul telefonului, fără ca el să sune, trageţi fără nici o altă invitaţie. Vreau ca la sfârşit, dacă va fi

cazul, oaspeţii mei să cântărească de două ori mai mult.

Ocupăm poziţii în aşa fel încât să nu ne ciuruim din greşeală şi ne punem pe aşteptat. În toată hardughia se aude numai zgomotul pe care-l face degetul gros de la mâna dreaptă a rusului, bătând în birou. Parcă măsoară ultimele minute ale condamnaţilor.

Într-un târziu, becul roşu al interfonului se aprinde şi vocea secretarului personal se prelinge ca o pată de sânge:

— Au venit.

— Pofteşte-i! răspunde sec Rodion, lăsându-se pe speteaza fotoliului.

Uşa se deschide şi pătrund doi inşi. În aceeaşi clipă, devenim mai galbeni ca doi chinezi umpluţi cu orez. Cei doi oaspeţi sunt Pavlovici şi Inginerul. Se apropie ţanţoşi, fără să ne privească şi se opresc la jumătate de metru în faţa biroului.

— Luaţi loc, domnilor, zice rusul, fără să-i salute sau să le întindă mâna.

Cei doi se aşază în fotoliile adânci din piele. Sunt exact în bătaia puştilor noastre şi, instinctiv, privirile ne sunt atrase, ca electrizate, de receptorul telefonului. Dacă Rodion se va hotărî pentru varianta finală, suntem definitiv pierduţi. De împuşcat, nu-i putem împuşca şi vii nu vom mai ieşi din fortăreaţă.

Caut să îndepărtez gândul că rusul a aflat totul despre noi şi ne-a întins o capcană, dar el mi se fixează în creier ca un ţăruş de hotar şi nu mai iese de acolo. Mâinile mi s-au umezit şi sudoarea îmi dă gâdilături la ceafă, însă nu îndrăznesc să mă mişc.

Tăcerea e ruptă de Rodion.

— Sper că n-o să vă deranjeze dacă la discuţia noastră o să mai participe cineva.

— Oricine se bucură de încrederea dumneavoastră o are şi pe a noastră, spune rece Pavlovici, îndepărtând cu un bobârnac un fir de praf de pe pantalonii săi de casa.

Rodion surâde şi apasă pe un buton. Din stânga, din spatele unei uşi mascate de un tablou uriaş, apare don Aiello. Sunt puţin descumpănit, rusul nu ne-a precizat dacă şi noul invitat va avea parte de păcăneală. Strecor o privire către Tăcut, dar figura lui impasibilă nu-mi spune nimic.

Don Aiello se aşază şi el, alături de Pavlovici şi Inginer. Rodion nu se grăbeşte să facă prezentările.

— Beţi ceva, domnilor?

Face el însuşi oficiile de gazdă şi, după ce împarte paharele cu băuturile preferate, îşi reia locul în spatele biroului. Oaspeţii cloncăne un timp din pahare, fără să se hotărască să rupă tăcerea. O face tot rusul.

— Bun. O să vă rog să repetaţi propunerea dumneavoastră, ca s-o audă şi prietenul meu.

— Se poate fuma? face Pavlovici şi, din câte-l cunosc, nu politeţea îl îndeamnă să ceară voie.

— Se poate fuma, se poate bea, se poate şi preacurvi, doar că atunci n-o să se înţeleagă prea bine ce spuneţi, din cauza gâfâiturilor!

Rusul râde singur de gluma făcută, dar, oricum, atmosfera devine ceva mai umană: interlocutorii nu mai au aerul unor evrei în drum spre camera de gazare, l-au căpătat pe cel al gardienilor.

Pavlovici îşi aprinde unul din celebrele lui trabucuri şi dă drumul la flaşnetă:

— Avem câteva recipiente cu plutoniu şi un echipament complet DARKNESS FIGHTER[20], cu documentaţia de fabricaţie. Sunt de vânzare şi cerem pe ele o sută de milioane de dolari. Din momentul în care banii vor intra în cele zece conturi pe care vi le vom comunica, marfa e livrabilă în două zile. Verificare poate fi făcută de un om de-al dumneavoastră, de încredere.

— Ce înseamnă echipament complet DARKNESS FIGHTER? pune don Aiello, cu o voce tocmai bună să adormi un sugar năbădăios.

— Echipamentul se compune din câteva sisteme, îl lămureşte maiorul, ca de la catedra de teorie militară. Ochelari cu radar care permit depistarea adversarului aflat la o distanţă de până la cinci kilometri şi în spatele unui perete gros de până la trei metri; puşcă-mitralieră cu gloanţe perforante, dotată cu un aruncător de grenade SPIDER[21], cu ghidare digitală; pistol cu ultrasunete pentru paralizarea adversarului; minidetector de mine antipersonal; uniformă cu ţesătură antiglonţ şi cu autoîncălzire; şi, nu în ultimul rând, sistem de autodistrugere în cazul în care purtătorul echipamentului este totuşi ucis. Totul este însoţit de întreaga documentaţie de fabricaţie. La cerere, putem asigura şi livrarea utilajelor de fabricaţie şi a materialelor şi chiar forţa de muncă calificată. N-ar rost a vă descriu acum avantajele acestui echipament şi puterea de care ar dispune o armată redusă

---

[20]Luptătorul Întunericului (limba englezi), (n. tr.).
[21]Păianjen (limba engleză), (n. tr.).

numeric.

Don Aiello soarbe fiecare cuvânt al maiorului, ca un elev care-şi adoră profesorul de la materia preferată. Când Pavlovici termină şi-şi ia din nou trabucul la ronţăit, italianul pune prima întrebare:

— Şi de ce sunteţi doi? Unul e cu echipamentul şi celălalt cu plutoniul?

— Voi de ce sunteţi doi? i-o întoarce Pavlovici.

Don Aiello se căzneşte să râdă, dar nu-i iese decât ceva în genul unui scremut de şoarece bântuit de constipaţie.

— Colegul tău nu vorbeşte? scoate el din mânecă o a doua întrebare.

— Desigur că ne-am putea întinde la o discuţie, dacă asta îţi face plăcere! zice Pavlovici, lăsând şi el pluralul politeţii la o parte, ca să nu rămână în inferioritate. Apoi, întorcându-se către Rodion: dacă aş fi ştiut că e vorba de o şezătoare, mai aduceam câţiva amici.

Rodion ridică o mână şi noi împietrim. Dar mâna nu apucă receptorul-semnal, e doar un semn de împăciuire. Italianul e însă ros de morbul unei curiozităţi de-a dreptul muiereşti.

— De ce nu porniţi voi înşivă afacerea?

— N-ar fi mai bine să ne daţi un chestionar scris? Îl completăm şi ne vedem din nou, după aceea. Lucrurile sunt simple. Avem o marfă de vânzare. Dacă vă interesează, bine, dacă nu, ridicăm taraba şi ne mutăm în altă parte.

— Eşti prea nervos pentru vârsta ta, constată italianul.

— O să ajungi la vârsta mea şi o să vezi că o să fii şi tu atât de nervos, că o să te deschei la cămaşă când o să vrei să te pişi.

Don Aiello prinde o culoare de prună în drum spre cazanul de ţuică şi-şi stăpâneşte un sughiţ. Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-i vorbească aşa, dar îşi dă seama că a depăşit şi el măsura.

— Noi nu facem afaceri decât cu oameni cunoscuţi, zice el, îndepărtând ostentativ fumul care vine de la trabucul maiorului. Puteţi fi nişte provocatori.

Este momentul în care Inginerul se hotărăşte să intervină. În loc de vreun act, scoate o dischetă şi, fără o vorbă, o aruncă pe birou, făcându-i semn rusului spre un calculator aflat într-o margine. Rodion se grăbeşte să se supună şi pe ecran apar articole din presa israeliană, însoţite de fotografii. Închide calculatorul şi izbucneşte în efuziuni:

— Mă căzneam să-mi aduc aminte de unde te ştiu! Eşti

Inginerul! Sunt copleşit! E o onoare pentru mine să am un asemenea oaspete!

Se ridică şi se învârte pe lângă oaspeţi ca o bucătăreasă concediată, reumplând paharele.

— Să trecem peste preambulul ăsta neplăcut. Personal, sunt interesat de oferta voastră.

— În cât timp se pot produce primele zece mii de echipamente DARKNESS? zice italianul, care nu participă la atmosfera de festivism.

— Patru săptămâni pentru livrarea fabricii, patru pentru instalare. Din acel moment, poate ieşi un echipament pe oră.

— Un an şi ceva, calculează rapid italianul. Cam mult.

— Asta, dacă ţineţi la zece mii.

— Oricum, spune Rodion, reinstalându-se în spatele biroului, suma pe care o cereţi mi se pare cam exagerată.

— Aţi uitat de plutoniu.

— Una fără alta nu se poate? zice italianul, care are mâncărime la semnele de întrebare.

— Nici vorbă, hotărăşte Pavlovici. Şi încă cea pe care v-am cerut-o e mică.

— Voi sunteţi emisari. Am vrea să tratăm direct cu şefii voştri, pune don Aiello.

Pavlovici îşi striveşte pe îndelete trabucul în scrumiera de marmură şi se ridică, cu o privire scârbită.

— E clar, am greşit uşa. Domnilor, e o plăcere să facem afaceri cu voi. Ne permiteţi să ne retragem.

Mâna lui Rodion Nikolaevici se ridică din nou şi se apropie de receptorul telefonului, dându-ne fiori de groază. Mă hotărăsc să urmez pilda Tăcutului: ce va face el, voi face şi eu. Fijianul şi Colosul îl urmăresc şi ei cu coada ochiului. Înainte însă ca mâna rusului să apuce receptorul, Pavlovici îndreaptă spre el un deget şi spune răspicat:

— Eu zic să te mai gândeşti o dată, înainte să dai ordin să fim lichidaţi.

— Ce te face să crezi că am aşa ceva de gând? îl întreabă rusul, oarecum surprins.

— Pentru că şi eu aş proceda în acelaşi fel, dacă nu mi-ar plăcea mutra ta şi aş fi în locul tău.

Rodion izbucneşte în râs, o dată cu don Aiello. Rar, foarte rar, ca nişte criminali de talia celor patru să nu se înţeleagă. Dar jocul face parte din regulile casei. Fără confruntare, mâncarea nu are

nici un gust.

— Mâine veţi primi banii în conturile dorite. Dar nu dau O.K.-ul până nu văd marfa în depozitele mele. Şi o vreau poimâine.

— Poimâine e marţi, recită maiorul.

— Eşti superstiţios? trece don Aiello la cutia cu întrebări.

— Da, răspunde maiorul, dar pe invers. M-am născut într-o zi de marţi, pe 13 decembrie, la ora 13, într-o casă aflată la numărul 13.

— Poimâine e şi marţi şi 13, îl linişteşte italianul.

— O să-ţi dau patru oameni, reia rusul. Ei vor şti unde să ducă marfa. Ne întâlnim din nou acolo, verific şi transmit O.K.-ul de faţă cu voi. Spune-mi, adăugă el, privindu-l fix pe maior, ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi avut de gând să vă ucid?

— Am fi fost morţi, nu-i aşa? trage maiorul concluzia logică. Mai rău e că n-am fi apucat să îţi transmit salutări din partea Dragonului[22]! adaugă el, cu un rânjet de paznic la cimitire.

La auzul numelui, cunoscut de doar câţiva iniţiaţi, Rodion face instinctiv o mică plecăciune.

— Sunt onorat!

— Vei primi în curând şi nişte instrucţiuni… rugăminţi, vreau să spun.

— Cu asta trebuia să începeţi. Nu mi-ar fi trecut prin cap că Dragonul a reuşit să atragă pe fraţii arabi.

— Allah e stăpânul tuturor! deschide Inginerul, în sfârşit, pliscul. Nu există nimic pe lume în afara voinţei Lui.

— Fără îndoială! se grăbeşte să confirme rusul, fără să priceapă prea bine ce amestec avea Allah în toată povestea asta.

— În curând, s-ar putea să-i faci şi o vizită, spune Pavlovici.

— L-am văzut pe Dragon acum două luni, face rusul, care nu pare prea fericit la aflarea veştii. Şi, pe urmă, el nu mă anunţă despre aşa ceva, decât prin… felul lui personal.

— Nu am căderea să spun mai mult, nu sunt nici eu decât un simplu mesager. Cel mai bine ar fi să-l contactezi personal şi să lămureşti lucrurile, dacă ai vreo nedumerire.

— O voi face, o voi face, repetă rusul, prins cu lecţia neînvăţată.

— Se cade să sărbătorim, se trezeşte şi don Aiello din amorţeală. Propun pasta con sarde şi şampanie Le Brune, 1978.

— Desigur, desigur! îl susţine Rodion, frecându-şi mâinile asemenea unui eschimos înrăit într-ale frigului. Şi vă mai rog să-

[22]Presupusa poreclă a şefului suprem al reţelei VAI-DOL (n.a.).

mi faceţi plăcerea să petreceţi noaptea în modesta mea locuinţă.

Se repede la interfon şi dă ordinele necesare, apoi se întoarce spre noi patru şi latră voios:

— Mâine la ora şase vă aştept aici. Îi veţi însoţi pe distinşii noştri oaspeţi şi-i veţi conduce cu marfa…

Se opreşte şi clipeşte şmechereşte.

— Instrucţiunile le veţi primi mâine.

Ne concediază cu un semn şi se întoarce afabil către italian:

— Don Aiello, simt că, în loc să îmbătrânesc, am întinerit cu o zi. Clipa cea mare se apropie!

Nu mai apucăm să aflăm despre ce clipă mare e vorba. Dăm abitir din picioare şi nu ne oprim decât în dormitorul comun, pus la dispoziţia noastră. Patru paturi simple, din fier, patru fişete metalice, în loc de dulapuri, o masă din lemn şi patru scaune fără spătar. Armată în toată regula. Fac o figură aparte doar frigiderul, televizorul şi radiocasetofonul. Tăcutul pune o casetă cu muzică îndrăcită şi măreşte volumul, pentru a anihila eventualele microfoane. Dar nu se mulţumeşte numai cu atât. Dintr-un buzunar scoate un obiect micuţ, cât o cutie de chibrituri de menaj, pe care-l activează apăsând un buton. E un distorsionator de sunete, care va face discuţia noastră complet ininteligibilă pentru orice curios cu urechile la pândă.

— Domnilor, zice Tăcutul şi-l văd pentru prima oară zâmbind, cred că suntem pe drumul cel bun. Cu puţină baftă, o să ieşim vii din misiunea asta. Dacă reuşim, jur să mă retrag pentru totdeauna într-un orăşel de pe Volga, unde să nu mai ştiu nimic despre ce se petrece pe lume.

Colosul deschide şi el botul în care primeşte drept căluş cangea Tăcutului.

— Ştiu că nu-ţi pot cere să spui ceva inteligent, zice acesta din urmă, pentru că ar fi zadarnic. Îţi pot cere însă, îţi pot ordona să vorbeşti cât de încet poţi tu şi să nu ragi ca un primat propus spre castrare.

Ia uşor palma de la gura Colosului, dar acesta refuză s-o mai folosească. Găseşte un alt mod de exprimare şi trage o băşină care în mod sigur deregleaza aparatura fină a celor puşi să ne asculte.

Rusul clatină dezamăgit din cap, în timp ce eu şi Fijianul ne înghesuim să deschidem larg fereastra.

— Sunteţi ca nişte copii, zice rusul, niţeluş cam trist. Pentru voi, viaţa nu e decât un prilej de năzbâtii şi giumbuşlucuri.

Acum, sigur, e frumoasă comparaţia, dar cine s-ar uita la noi nu numai că ar refuza să ne considere ca atare, dar chiar s-ar îndoi că şi noi, vreodată, am fost copii, ca toţi ceilalţi.

La fel de puţin înduioşat se arată şi Colosul. Scoate din frigider tot ce găseşte înăuntru şi umple masa.

— Păi ce, numai boşii să-nfulece paste şi şampanie din ’78?! Uite aici: cârnaţi, friptane, ouă, brânză şi cea mai bună prietenă a mercenarului, vodca! Tăcutule dă semnalul stingerii, c-aşa ai zis, nici o picătură până atunci!

Neîndoios că el a şi auzit semnalul dorit, întrucât destupă o sticlă şi-i face vânt băuturii pe gâtlej, gata să se-nece.

— Avem şi pahare! încearcă Fijianul să-l îndrepte spre lumea civilizată.

— Nu sunt de cristal! face Colosul pe năzurosul. Şi, pe urmă, vodca nu se bea cu paharul. Cine a mai auzit să coşi pantalonii cu foarfeca?!

Tăcutul şi-a terminat prima Gitane şi-i face loc celei de-a doua. Noi, ceilalţi, am trecut deja la înfulecat. E de neînţeles cum contribuie frica la creşterea apetitului. Până şi Fijianul a uitat de îndemnurile lui civilizatorii şi apucă cu amândouă mâinile, făcându-ne să ne întrebăm cum de poate intra atâta mâncare într-un trup sfrijit ca a lui. Peste jumătate de oră, ne întindem satisfăcuţi, cu burţile în sus, în paturile noastre simple şi dăm drumul la nişte zgomote demne de o menajerie aflată la apogeu. Sticlele de vodcă trec de la unul la altul, ca pe o bandă rulantă dintr-o fabrică de băuturi, doar că, în loc să se umple, se golesc.

Colosul ne propune, în buna lui tradiţie, un pocheraş cinstit, de la mama lui. Suntem însă prea sleiţi, nici până la budă nu ne mai vine să mergem.

— Tu ce-ai şi faci, Căruntule, după ce se termină cu asta? mă întreabă Tăcutul, care, după ce ne-a ţinut isonul la haleală, vrea cum să asculte şi o poveste.

Da, chiar aşa, ce-o să fac? O să mă întorc în Caraibe, pe insula mea, alături de Liana şi de copil? Da, asta voi face. Dar nu definitiv! Am fost părtaş la prea multe, cunosc mult prea mult a să pot fi lăsat în pace. Mereu va şti cineva unde să mă găsească şi mereu cineva se va folosi de mine, pentru că am ajuns să valorez o avere. Şi nici nu văd, chiar dacă acel cineva m-ar lăsa în pace, cum aş mai putea să duc o viaţă de om obişnuit Probabil că i-aş stinge repede, ca un urs polar căruia i se dă drumul în Sahara. Fiecare mercenar are însă glonţul pregătit pentru el,

glonţul lui, are, dacă nu e fabricat încă, există totuşi ca metal, într-o mină de plumb. Acolo, un miner îşi va depăşi norma şi va scoate bucăţica ceea, pe care o va arunca în vagonet. Un muncitor dintr-o fabrică de armament, care trudeşte pentru familia lui, o va transforma într-un glonţ care, alături de altele, va fi transportat, de un şofer cam beţiv şi afemeiat, la o unitate militară. Va fi luat în custodie de un armurier pus pe afaceri necurate şi va aştepta cuminte să-i vină rândul la ucis. Şi bucăţica aceea de plumb, care a zăcut degeaba sute de mii de ani, îşi va relua locul, după o scurtă ieşire la lumină, reintrând în pământ o dată cu trupul mercenarului.

Pentru noi, viaţa se încheie din clipa în care ucidem primul om. Tot ceea ce urmează e doar drumul spre iad.

Îmi vine uneori să dau vina pe Dumnezeu, dar n-o pot face, pentru că nu cred în El. Nu cred decât în mine, în ceea ce ştiu şi pot să fac: să ucid.

— Căruntule, ai adormit? mă zgândăre iar Tăcutul.

— Dacă ţi-aş răspunde că da, m-ai crede? zic eu. Nu ştiu ce-o a să fac, Tăcutule. Între dorinţa mea şi realitate e o distanţă astronomică. Nu cred că vreunul din noi va putea să facă ce vrea el în viaţă. Nu în asta. Povestea cu retragerea e o simplă poveste. Pe planeta asta nu ne aparţine nimic şi nu putem cumpăra nimic indiferent câţi bani am avea!

— Poate vă opriţi înainte să borăsc! se ofensează Colosul. Sau, dacă trebuie neapărat să vă satisfaceţi cu chestii de astea muiereşti, faceţi o plimbare prin parc, unde vă puteţi şi ţine de mână.

— Dacă pe tine nu te duce mintea decât până la trăgaci sau până la pantaloni, nu înseamnă că toţi trebuie să-ţi semene! prinde glas Fijianul.

— Tu taci, măi, sfoară de atârnat izmene! zice Colosul. Un soldat care face filosofie e ca o boşoroagă de nouăj’ de ani care se apucă de striptease. Taică-meu avea şi el, din când în când, accese de genul ăsta, dar la el era explicabil, pentru că umbla tot timpul beat. Zicea că până şi în somn tot că bea visează. Când revenea acasă, după o petrecere prelungită, mă scula şi, înainte să mă croiască, îmi depăna zicale: „Un om care doarme când altul bea nu merită să trăiască” sau „Cine aduce tatălui său o sticlă de whisky e frate cu Prometeu”. Că-i şi spunea maică-mea să nu-şi mai compare copiii cu toţi beţivii lui.

Trage un gât de vodcă, pentru a-şi potoli greţurile provocate

de amintirea poveţelor tatălui şi-şi pregăteşte cutia cu snoave, îl lăsăm să clămpăne, în timp ce noi picotim. Dacă ar avea o voce mai blândă, am şi adormi.

— Toţi vă lăudaţi că sunteţi mai deştepţi ca mine şi că aţi citit nu ştiu ce cărţi, dar eu vă spun că cel mai mare duşman e gândirea. Cu cât gândeşti mai mult, cu atât mai mult te blegeşti. Uitaţi-vă la tablourile oamenilor vestiţi: numai pişpirei, aschimodii, legume! Şi uitaţi-vă la mandea! Râdeţi de mine că sunt prost, dar în sinea voastră mă invidiaţi, pentru că eu nu pun nimic la suflet şi nimic nu mă atinge. Filosofia asta a voastră, de doi bani, vă îmbolnăveşte mai rău decât ar face-o o curvă cinstită care împarte sifilis la colţul străzii. Cât am fost la închisoare, la Alcatraz, stăteam în celulă cu un negru borât care, tot aşa, ori de câte ori deschidea gura, scotea câte un citat celebru. Omul citise atât de mult, până înnebunise şi o omorâse pe soră-sa, pentru că într-o zi, idioata, îi rupsese nişte foi dintr-o carte ca să se şteargă la cur. Când venea gardianul să ne aducă potolul, negrul zicea: „Hrana spirituală e mai de preţ decât cea pământească”, ceea ce bineînţeles că-l înfuria pe gardian, care credea că e înjurat şi drept răspuns primea două bastoane peste muian. Altă dată, la duş, zicea unuia: „Curăţia sufletească e mai de preţ decât curăţenia trupească” şi iar primea câteva peste bot. Eu, cel puţin, îl atingeam în fiecare dimineaţă, înainte să apuce să deschidă gura, aşa, preventiv. Dar nimic din toate astea nu-l împiedica să-şi continue pomelnicul. Am uitat vă spun că tipul fusese condamnat la scaunul electric şi-şi aştepta execuţia de vreo doi ani. Nici faptul ăsta nu era de natură contribuie la înzdrăvenirea lui. Ne rugam cu toţii la gardieni să-l ia o dată, ba chiar strânsesem o sumă de bani, ca să plătim noi tura de la energia electrică. A venit totuşi, într-un târziu şi ziua când trebuia să-l urce pe scaun. Negrul nu s-a împotrivit nici un pic, cum fac alţii. Nici nu a plâns, nici nu s-a zbătut, nici măcar înjurătură, acolo, ca să nu plece chiar cu mâna goală. În schimb, nu se mai oprea din citate. Prinsese o viteză cât cinci predicatori un loc, care o primesc pe la spate de la nişte poponari înfocaţi. Comandantul închisorii ne-a povestit după aceea că nici scaunul electric nu s-a oprit din vorbit, ba chiar şi după ce au dat drumul gorobeţii la curent, tot mai bodogănea. După plecarea, am chemat preotul să tragă o sfeştanie în celulă, că începusem visez noaptea numai figuri de sceleraţi celebri. Cert e că n-am scăpat de tot până nu am încheiat pedeapsa şi am fost eliberat. M-am

jurat de atunci ca oricui îl mai prind că vorbeşte în dodii să-i înfing pendulul pe gât. Aşa că, oameni buni, dacă ţineţi încă la sculele voastre, încercau să aveţi milă de ele şi de un om năpăstuit.

Ne priveşte, pentru a constata reacţia noastră, dar singurul lucru pe care-l percepe e un cor de sforăituri.

— Astea fac parte din puţinele cuvinte inteligente pe care am auzit din partea voastră, conchide Colosul, trăgând şi el dreapta.

A doua zi, intrăm în programul stabilit. Cu noi va mai veni Alexei Volfici, şeful bodyguarzilor de pe iaht, ridicat peste noapte la rangul de om de încredere al bossului. El ne va conduce depozitele unde trebuie transportate containerele.

Plecăm în două maşini de teren şi spre miezul nopţii ajungem într-un sătuc din nordul Rusiei, în apropierea căruia se găseşte un aeroport militar dezafectat Infrastructura dărăpănată şi terenul aparţin acum unui om de afaceri rus care vrea să le transforme, împreună cu hectarul de pădure din apropiere, într-un vast poligon de *paint-ball*[23]*.* Pătrundem într-un hangar şi ne apucăm să stivuim tot felul de resturi de fiare şi lemne care acoperă un container aşezat pe o şa de camion. Pavlovici se apropie cu cheia lui electronică şi deschide uşile. Înăuntru sunt patru recipiente cilindrice, pe care sunt desenate semnele de atenţionare la radioactivitate şi un lădoi de lemn, aducând a sicriu. Când dă capacul la o parte, ni se înfăţişează privirilor nu un mort, ci un echipament complet DARKNESS FIGHTER!

Alexei Volfici se apucă să-l controleze cu minuţie.

— Îmbracă-l, zice Pavlovici. Eu mă voi ascunde după un hangar. Dacă mă vezi, strigă.

Rusul nu aşteaptă a doua invitaţie. Ca orice luptător, e dornic să se doteze cu cele mai moderne echipamente militare. Inginerul îi dă o mână de ajutor şi, când este gata, Alexei al nostru seamănă cu un puşcaş din secolul al XXX-lea, aşa cum şi-l imaginează scriitorii care n-au ţinut în viaţa lor o armă în mână, în afara unui spray paralizant.

Alexei îşi lasă pe nas ochelarii, de fapt, un fel de cocardă translucidă şi activează sistemul. În nici un minut, îl depistează pe maior şi-i strigă să se mişte la comenzile lui. Ceea ce maiorul şi face, executând pentru prima oară în viaţa lui ordinele primite

---

[23]Minge Vopsită (în limba engleză, în text). Joc asemănător unei lupte adevărate, între membri a două comandouri şi care, în loc de gloanţe de război, folosesc mici biluţe umplute cu vopsea fosforescentă (n. tr.).

de la un soldat. Când apare, se testează şi puşca. Glonţul penetrează doi pereţi şi-l găsim abia în al treilea hangar, înfipt într-o tăblie de oţel ruginită.

— Pistolul nu-l putem proba, decât dacă vrei s-o faci pe tine însuţi! spune Pavlovici.

Dar lui Alexei îi este de-ajuns ce a văzut. Revine la înfăţişarea unui om normal şi acum se îndreaptă spre recipientele cu plutoniu.

— Vrei să guşti? îl întreabă maiorul. Plutoniul nu e un soi de heroină. Poate fi testat doar în condiţii speciale de laborator, presupun că aveţi aşa ceva.

— În regulă, spune rusul. Cum le transportăm?

— Cu un camion, răspunde Pavlovici.

Dispare şi, după cinci minute, se întoarce cu o minunăţie de Kamaz care pare atunci ieşit pe porţile uzinei. Cuplează şaua şi iată-ne gata s-o roim.

— Voi doi, zice rusul, arătând spre Pavlovici şi Inginer, veţi intra în container. N-aveţi voie să vedeţi pe unde mergem.

— Nu s-a vorbit nimic despre asta, se oţărăşte Pavlovici. Una, că acest container se deschide numai din afară şi eu am cheia electronică nu o dau din mână şi doi, că am putea avea un accident, o cădere în vreo prăpastie sau în apă şi atunci eu şi prietenul eu suntem sortiţi morţii.

— Astea-s ordinele! latră inflexibil Alexei.

— Ce-ar fi dacă i-am lega la ochi? intervine Tăcutul.

Alexei Volfici n-a uitat umilirea la care a fost supus pe iaht şi urma căreia a pierdut o grămadă de perne de sub fund. Scuipă scârbit pe aripa camionului şi se scarmănă între buci, pentru a fi mai explicit în ceea ce priveşte răspunsul la propunerea venită:

— Tu, zice el, întorcându-se pe sfert, eşti plătit să execuţi, nu să ai idei. Şi în general, e bine să ceri permisiunea să guiţi, înainte o faci.

Tăcutul bate din călcâie şi rămâne stană. Numai noi ştim ce în capul lui, dar acum n-are loc de întors.

— Atunci, ne vom întoarce cu mâna goală, plusează Pavlovici. Ca pe nişte oi n-ai să ne duci, asta e sigur!

— Aşteptaţi, zice Alexei, îndepărtându-se. Şopocăie o vreme telefonul lui mobil şi se întoarce ceva mai radios: E-n regulă. Se pare c-a fost un exces de zel din partea mea.

Suntem repartizaţi pe maşini: eu voi conduce un jeep, în care se suie Pavlovici şi Inginerul; Tăcutul pe al doilea, în care se urcă

Colosul şi Fijianul, iar Alexei ia volanul camionului, fiind, în acelaşi timp şi deschizător de drum.

— Nu ne legi la ochi? întreabă Pavlovici, înainte să ne îmbarcăm.

— Nu e nevoie, sare Alexei. V-am spus, a fost un exces de zel. Stăpânul m-a asigurat că sunteţi de-ai noştri.

Abia pornim şi Pavlovici dă drumul la sacul cu îndoieli:

— Cam repede s-au răzgândit. Ce zici, Inginerule, nu-ţi miroase a lucru jidănesc?

— Mai mult a vodcă proastă, zice Inginerul, cu un glas neaşteptat de catifelat, deşi vorbeşte în arabă. Rodion a descoperit ceva, dar nu îndeajuns ca să înţeleagă. A primit din partea unui binevoitor fotografia lui Rashid. Nici eu n-am ştiut că a luptat în Algeria.

Simt pe şira spinării un firicel de gheaţă şi sunt gata să bag maşina într-un şanţ. Rashid e Colosul şi, într-adevăr, o faţă ca a lui n-o uiţi aşa uşor.

— Fii mai atent, Husein, mă atenţionează, tot blând, Inginerul. Ar fi grotesc să murim într-un accident stupid.

— Dacă e deconspirat, mai bine să scăpăm de el, zice scurt maiorul.

De astă dată, strâng cât pot volanul şi urmez firul şoselei.

— A fost la un pas de asta, dar am reuşit să-l scap, reia Inginerul. Nu este un *haris*[24] de rând. Am avut grijă să-i fabric un dosar care să ajungă rapid unde trebuie. O urmă de îndoială tot a rămas, dar avem noroc că Rodion Nikolaevici nu mai are prea mult timp la dispoziţie. E împins de la spate să livreze bombele în Coreea de Nord. Dacă nu reuşim să i-o luăm înainte, toată munca noastră se duce pe apa Iordanului.

— Să sperăm că rusul ne va duce chiar la bârlog.

— Puţin probabil, ştii şi tu asta. Vulpea îşi face mai multe vizuini. Să sperăm însă că Osama a găsit „legătura” cu Dragonul. Numai aşa vom putea reuşi. La Marea Adunare va avea nevoie de „cărţile” pe care trebuie să i le livrăm.

— Aşadar, dacă rusul nu e intoxicat, ne întoarcem cu mâna goală, constată Pavlovici.

— Cam aşa, întăreşte Inginerul. Dacă „legătura” n-a apucat i-i transmită lui Rodion că noi suntem cei care trebuie să verifice transportul, punem cruce misiunii şi trebuie să ne sinucidem.

E o micuţă capcană aici, dar Pavlovici e prea versat ca să

[24] Aici sensul de luptător (în limba arabă, în text), (n. tr.).

muşte momeala.

— Cruce? Despre ce cruce vorbeşti? Ai trecut la creştinism?

— E o expresie europeană, o drege Inginerul, zâmbind misterios. Oricum şi într-un caz şi-n altul, înainte să ne sinucidem trebuie să-l lichidăm.

— N-o să fie singur.

— Nici nu e de dorit. Cu cât vor fi mai mulţi, cu atât Allah va mai mulţumit. Sunt şi metode mai puţin violente de a trimite pe lumea cealaltă persoanele indezirabile.

Intrăm în munţi şi drumul devine anevoios, dar Kamazul din faţă nu face nazuri.

— Husein, n-am apucat să te întreb, la voi totul e pregătit? mă întreabă Inginerul.

Îi arunc o privire scurtă prin retrovizoare şi bag verbul:

— Totul e stabilit. Au fost reactivate reţelele din România şi Iran.

— Dacă vei ajunge în România, te supui întru totul ordinelor lui Yasser, chiar dacă el va cere schimbarea planului. Acelaşi lucru pentru toţi. Îmi pare rău pentru voi, în următoarea săptămână veţi avea foarte puţin timp pentru somn.

În ceea ce mă priveşte, simt de pe-acum oboseala. Nici nu trebuie să-i arăt asta lui Pavlovici, de aia e comandant îmi întinde un flacon cu Cazadestan şi iau imediat o pastilă. Efectul este instantaneu: inima îşi accelerează bătăile, muşchii îşi recapătă vigoarea şi de pe ochi mi se ridică ceaţa fină care începuse să-şi facă mendrele.

— Au contraindicaţii pastilele astea pe care le luaţi voi? întreabă Inginerul, cu interesul farmacistului căzut la examenul de specialitate.

— Au, răspunde Pavlovici. Dar numai pentru cei pentru care faţa e foarte importantă.

Ajungem după miezul nopţii. Depozitul este de fapt o peşteră mascată, în faţa căreia ne aşteaptă rusul. Parcă ştia ora la care vom sosi. Stă cu picioarele crăcănate şi cu mâinile la spate, flancat de cinci bodyguarzi cu puşcoacele trezite din somn. Lumina lunii îndeamnă la economii la energia electrică. Rodion schimbă câteva cuvinte rapide cu Alexei, după care ne face semn să ne apropiem.

— Cât timp oamenii mei vor descărca, să încheiem afacerea.

Scoate laptopul la care îşi cuplează telemobilul cât un pachet de cărţi de joc. Trimite zece faxuri către băncile nominalizate de

Pavlovici şi primeşte în scurt timp confirmările O.K.-urilor.

— Iată-vă mai bogaţi cu o sută de milioane de dolari, zice el, strângându-şi sculele. Numai să aveţi timp să-i cheltuiţi.

— Sunt pentru cauză, nu pentru noi, i-o retează Inginerul.

— Desigur, am glumit, revine rusul.

Îi priveşte pe Pavlovici şi pe Inginer cu un zâmbet împrumutat din vitralii şi-i cântăreşte din ochi, de parcă s-ar fi pregătit să-i cumpere la kilogram. Cei doi rămân impasibili. Aşteaptă din partea lui Rodion un semnal din care să-şi dea seama dacă „legătura” şi-a făcut datoria, dar în loc de asta, rusul scoate din maşină o sticlă de şampanie şi trei pahare.

— Ce-o să faceţi de-acum încolo? întreabă el într-o doară.

Pavlovici inventează o poveste tocmai potrivită pentru un scenariu la Hollywood. În timp ce pălăvrăgeşte, ieşim din peşteră şi-i facem semn negativ: ceea ce căutăm noi nu este acolo. Cei cinci bodyguarzi, cărora li s-a adăugat şi Alexei, iau din nou poziţie în spatele rusului şi-şi mângâie armele ca pe nişte câini dresaţi. Pavlovici termină *story*-ul şi-şi aprinde un trabuc, lăsându-l pe Inginer să ia taurul de coarne.

— Eu zic să terminăm povestea în noaptea asta, spune arabul, privindu-l fix pe Rodion.

— Păi nu s-a terminat?! mimează rusul uimirea, făcând un pas lateral.

— Să cred că pe reţea a intervenit un virus? întreabă arabul cu maliţie. Ah! Da! Am uitat! Parola! „Armaghedon”!

Surprind o tresărire a lui Pavlovici, una mică de tot, dar care mă face să cred că maiorul fusese sărit de la invitaţia asta la bal.

Rodion, în schimb, îşi scarmănă barba nerasă şi rămâne tăcut. Ne aşteptăm ca, dintr-un moment într-altul, să comande deschiderea focului. Suntem pregătiţi să ne aruncăm pe burtă şi să le răspundem cu aceeaşi monedă, deşi în scripte scrie că facem parte dintre oamenii lui. Dar comanda nu vine. Rusul oftează şi, întorcându-se brusc, şopteşte:

— Urmaţi-mă!

Ne urcăm iar în maşini şi pedalăm. De astă dată mi-a picat camionul şi trebuie să recunosc că nu l-aş schimba nici pe un Ford. Drumul nu durează mai mult de două ore. Ne oprim într-o trecătoare flancată de pereţi stâncoşi, înalţi de peste cincizeci de metri. Nu se vede nici cea mai mică urmă de peşteră sau ascunzătoare, drept pentru care ne ţinem în continuare degetele în vecinătatea trăgacelor. Ceea ce se-ntâmplă sfidează şi

imaginaţia celui mai înrăit regizor de film. La o înălţime de cinci metri, se declanşează un mecanism care culcă o stâncă la pământ, transformând-o într-un fel de punte ce duce direct într-o grotă. Sesam deschide-te e un mic copil! Conducem cu atenţie maşinile şi, la luminile farurilor, ni se dezvăluie privirilor o hală uriaşă, cum mai văzusem o singură dată în viaţa mea, într-o mină de sare din Slănic Prahova. Cele trei containere, atât de mult căutate, unul cu minibombele nucleare şi celelalte cu armele bacteriologice, se află acolo.

Pavlovici ne ordonă prin staţie să rămânem în maşini. Rodion şi ruşii au coborât şi bossul ne face semn să-i urmăm pilda. În loc de asta. Inginerul scoate pe geamul jeepului un gen de pistol de semnalizare şi trage un foc. Concomitent cu fumul care se degajă şi care-i învăluie pe ruşi, auzim vocea maiorului care ne ordonă să ne punem măştile. Abia după o jumătate de oră putem coborî. Cei şapte sunt căzuţi în poziţii chircite. Au feţele vineţii şi în loc de ochi, două găuri sângerii. Rodion are în plus obrajii crăpaţi, de parcă ar fi fost de sticlă. N-avem timp de întrebări şi nici de comentarii. Camioanele pe care se află containerele intră în posesia noastră şi purcedem imediat pe rutele stabilite. De restul se vor ocupa Pavlovici şi Inginerul. Punct de întâlnire: Timişoara, România.

De acum, lucrurile se precipită. Eu şi Colosul suntem în camionul care duce minibombele. Ne urmează Tăcutul şi Fijianul, cu cel de-al doilea camion, care duce containerele cu arme bacteriologice. Dar drumul nostru comun e scurt: la o intersecţie, ne despărţim. Eu şi Colosul ne îndreptăm spre graniţa cu România, via Republica Moldova, pe când ceilalţi doi iau drumul Iranului.

Nu îi vom mai vedea niciodată. Deşi alte patru camioane, identice cu ale noastre, au pornit în acelaşi timp cu noi în direcţii diferite, Tăcutului şi Fijianului li se dă de urmă în Iran. Puşi în faţa unei crize politice fără precedent, ruşii cad la pace cu Mafia internaţională.

Undeva, în munţii Iranului, se produce un cutremur de gradul şapte pe scara Richter. Sunt pagube şi victime, mai ales în epicentrul cutremurului. Pe un drum secundar, se produce o cădere de stânci şi solul crapă. Camionul în care se găseau Tăcutul şi Fijianul dispare pentru totdeauna în adâncurile pământului. *Emana ndiva*![25]. Nimeni nu va şti că mişcarea

[25]Amin! (în limba băştinaşilor din insulele Fidji), (n. tr.).

seismică a fost provocată de ruşi, prin tehnicile speciale pe care le posedă, cum nimeni nu va şti niciodată când vor ieşi la suprafaţă teribilele arme îngropate, pentru a răspândi moartea în atmosferă, învăluind planeta întreagă într-un înveliş otrăvit. Iar cele cinci miliarde de oameni, sau câte vor fi atunci, vor muri în cel mult treizeci de zile, laolaltă cu întreaga faună şi floră. Ceea ce nu va împiedica Pământul să se rotească în continuare, în căutarea unui alt Dumnezeu, mai milostiv.

X

Şeful Hezb-i Islami, partidul fundamentalist afgan, Gulbuddin Hekmatyar, este o gazdă primitoare. Mai ales când oaspeţii aduc in bagajele lor arme pentru talibani. Şi mai este şi o gazdă discretă. Mai ales când oaspeţii se numesc Osama ben Laden şi Hamsun al-Mayam.

Toate eforturile C.I.A. de a deconspira ascunzătoarea acestora din urmă sunt sortite eşecului. Banii, nu puţini, sunt cheltuiţi degeaba şi, când vine vremea bilanţului, directorul Centralei trebuie să explice şi dispariţia fără urmă a trei dintre cei mai buni agenţi, undeva, prin vasta întindere a Afganistanului.

La polul opus, sunt numai motive de bucurie.

— Trebuie să fiu sincer, spune smerit Osama. Nu am crezut că „Răzbunătorii lui Septembrie Negru” vor reuşi, chiar conduşi de Inginer.

— E o reuşită doar pe jumătate, face Hamsun modest, deşi în sinea lui crapă de bucurie că a reuşit să i-o plătească sauditului. Mai e un drum lung până când vom face din întreaga lume „împărăţia lui Allah”!

— Drumul de o mie de kilometri începe cu primul pas şi pasul a fost făcut. Cu ajutorul lui Allah, vom duce totul la bun sfârşit.

— Dispariţia transportului din Iran e o mare pierdere, recunoaşte Hamsun. Ca întotdeauna, ruşii s-au arătat trufaşi şi neiertători.

— Eşti sigur că a fost mâna lor?

— Un cutremur natural ar fi avut alte consecinţe şi în alte zone decât epicentrul. Au probat tehnica asta şi aici, în Afganistan.

— Deţin o putere enormă! Ar putea, în felul ăsta, să distrugă întreaga planetă, fără să tragă un singur foc şi fără să arunce o singură bombă, spune Osama.

— Nu chiar, îl linişteşte Hamsun. Deocamdată, instalaţiile lor din Urali au o arie restrânsă şi, din informaţiile mele, ruşii nu mai pot finanţa proiectul. Criza economică, la care, cu modestie, trebuie să spun că am contribuit şi noi, le pune piedici mari. Chiar dacă au deturnat miliardele de dolari primite din Occident şi le-au îndreptat spre cercetări secrete, nimeni nu-şi poate

permite să lase Rusia să se transforme într-o Coree de Nord.

— Ai dreptate. În ceea ce ne priveşte, trebuie acţionat cât mai repede. Acum, cât timp americanii se cred cei mai tari şi-i mai ţin în frâu. Marii şefi ai al *aiianoon*[26] VAI-DOL şi ANA-SAT ne vor chema în curând la Marea Adunare şi nu putem merge cu mâinile goale.

— Bombele sunt deja în România, la loc sigur. Comandantul „Răzbunătorilor” şi Inginerul le vor transporta în Libia, iar de acolo vom începe Sfârşitul.

— Cine se va ocupa de Bruxelles?

— Rashid şi Husein. Ei îi vor duce omului nostru una din bombe.

— Hamsun, nu vreau să fiu neîncrezător, dar te-aş ruga să verifici din nou întreaga schemă a operaţiunii. Avem o singură şansă să penetrăm codurile câinilor de imperialişti şi ar fi păcat s-o pierdem.

— Voi conduce personal întreaga afacere.

— Perfect. Atunci, sunt liniştit.

Osama îşi greblează bărbuţa sinilie şi ochii lui mari, de cadână la recalificare, privesc undeva, în depărtare. Hamsun nu îndrăzneşte să-i tulbure gândurile. Are şi el destule la care să cugete. Momentele acestea, în care nici unul din ei nu vorbeşte, îi plac foarte mult bătrânului. Îi aduc aminte de sfaturile înţelepţilor la care-l ducea taică-său când era mic. Încă de pe atunci înţelesese că puterea gândului este mai mare decât cea a unei puşti şi că raţiunea e dovada devotamentului faţă de Allah. Înainte să moară, tatăl său l-a trimis să lupte alături de cei din Hamas, în Gaza şi Cisiordania. A devenit şeful unui club de karate care, alături de alte cluburi şi „organizaţii caritabile”, nu era decât o oficină de recrutare în serviciul Intifadei. Dintre aderenţi, aşa-zişii „aleşi” erau obligaţi, în plus faţă de ceilalţi, la un stagiu în închisoare. Ei erau cei care formau plutoanele de sinucigaşi. Hamsun a devenit repede conducătorul departamentului care se ocupa cu antrenamentul militar şi cu spălarea creierelor celor din „kamikadze”. Ridicase martirajul până la sacrificiul suprem, în numele lui Allah. Dar, alături de războiul sfânt, Jihadul, Hamsun a mai declanşat unul: cel împotriva valorilor occidentale. Şi, pentru asta, a creat o axă islamico-asiatică, în care a atras pe rând Iranul, Irakul, Libia, Pakistanul, Palestina, Afganistanul, Indonezia şi la care visa să alăture şi noile state islamice după dispariţia

[26] Familii (în limba arabă) (n. tr.).

URSS. La semnalul său, sunniţii au început să lovească pe întreaga planetă. Dar ceea ce l-a propulsat printre capii lumii islamice a fost alianţa cu Omar Abderamman, ghidul spiritual al Jihadului din Egipt şi autorul celebrei FATWA, un decret religios care autoriza asasinarea preşedintelui Sadat.

Acum, o sută douăzeci de milioane de „soldaţi” erau înrolaţi în războiul care avea să transforme pământul în unica şi neasemuita împărţire a lui Allah.

Hamsun îşi lasă privirea să colinde pe cer, undeva, între nadir şi zenit, acolo unde se află mormântul lui Mahomed, alături de care, când va fi să moară, ar vrea să se găsească şi mormântul lui.

— Trebuie să le distragem atenţia americanilor, îl readuce Osama cu picioarele pe pământ.

— M-am gândit la asta, răspunde Hamsun.

— Trebuie găsit ceva mai mult decât nişte atentate oarecare.

— Nici un atentat nu este oarecare. Pe de altă parte, eu nu le-aş numi aşa.

Osama îşi înăbuşă râsul: „Vine o vreme când a-ţi creşte nepoţeii devine cea mai importantă misiune. Va trebui să vorbesc şi cu Omar; bătrânul Hamsun e depăşit şi trebuie înlocuit. De ce nu cu mine?”

— Simplele lovituri pe care le dăm imperialiştilor nu vor mai fi în cazul acesta, de-ajuns, reia el cu voce tare. Trebuie inventat altceva.

— De astă dată voi lovi cu toată puterea, îi răspunde Hamsun şi, parcă citindu-i gândurile, continuă: De bătrâni ai nevoie tot timpul, chiar şi când sunt morţi!

Se ridică şi se îndreaptă surâzător spre fereastră. Noaptea înstelată e dominată de strălucirea semilunii.

XI

De când Inginerul a plecat în Libia pentru a pregăti recepţia containerului cu bombe, Pavlovici e mult mai destins. Nici discuţia cu Yasser, care are loc într-o vilă superbă de la marginea Timişoarei, nu e de natură să-i strice buna dispoziţie, deşi, după cum îl priveşte pe arab, e sigur că nu s-ar da în lături să facă puţină instrucţie cu el.

— Sunt sigur că te-ai gândit de zece ori înainte să laşi containerul, complet descoperit, într-un vagon tras pe linie moartă în triajul gării! gargariseşte maiorul.

— Nu e cazul să-ţi faci probleme, i-o întoarce Yasser, puţin enervat de tonul maiorului. Schimbul de paznici e plătit în aur şi pe urmă cel mai bun loc de ascuns un lucru este cel la vedere. În ceea ce mă priveşte, treburile sunt aranjate.

— Te îndoieşti că la noi ar fi altfel? zice maiorul, cu vocea comandantului unui pluton de execuţie. E drept, mă pricep mai puţin la chestiile astea, hai să le spunem funcţionăreşti. În schimb, când e vorba să ucid, n-am nevoie de desen.

Lui Yasser i-a mai scăzut ţâfna, iar acum chiar înghite în sec.

— N-ar fi rău, continuă maiorul pe acelaşi ton, să mai băgăm niţel sânge şi pe aici. Românii sunt periculoşi, nu ştii când le vine pe chelie să te trădeze. Din câte ştiu, istoria lor e plină de aşa ceva.

— Oamenii mei sunt siguri, se grăbeşte să replice Yasser. Îi am la mână cu multe, pe lângă că îi plătesc din gros. Dacă facem scandal pentru orice mică defecţiune, s-ar putea să ne trezim expulzaţi şi atunci n-am câştigat nimic. Există, de altfel, un gen de pact tacit între noi şi serviciile speciale: fără scandaluri şi ei se rezumă la o supraveghere de rutină.

— Deci să rezumăm, face maiorul. Containerul va ieşi din ţară cu o cursă normală cargo Timişoara-Belgrad, pe care o voi „deturna” spre Libia.

— Exact, confirmă Yasser. Avionul va fi încărcat cu ajutoare umanitare pentru populaţia din Kosovo şi va fi tras pe o pistă a unui aeroport militar. Transportul este înscris ca special, aşa că va fi un control superficial.

— Cine se ocupă de conducerea operaţiunii?

— Eu, bineînţeles, dar voi lucra prin intermediul lui Husein. Ştie bine româneşte şi nici nu seamănă cu un arab. Localnicii nu se prea dau în vânt să ne aibă în anturajul lor. În schimb, banii n-au miros şi nici culoare. Lui Husein i-am mijlocit deja întâlnirea cu comandantul aeroportului militar, pentru fixarea amănuntelor.

Maiorul se întoarce spre mine şi mă întreabă:

— Eşti pregătit?

— Da, zic eu, înghiţindu-mi „să trăiţi”-ul. Am toate datele.

— Tot Husein îl va contacta şi pe un mahăr din S.R.I., care-l va însoţi între gară şi aeroport.

— Eşti sigur şi de ăsta? se răsteşte maiorul.

— Foarte sigur, îi răspunde liniştit arabul. Îl cunosc pe tip de când lucra la securitate. Am colaborat fructuos.

— Nu ştiu de ce, zice maiorul, aprinzându-şi un trabuc, dar totul mi se pare ciudat de simplu.

Araba pe care-o foloseşte nu e de cea mai bună calitate şi Yasser îl priveşte intrigat.

— Vreau să spun, reia maiorul, controlându-şi de astă-dată cu atenţie cuvintele, că e ca şi cum ăştia de pe-aici cunosc toată povestea şi ne lasă în pace.

— Doar trei oameni de-ai lor sunt avizaţi asupra transportului: comandantul aeroportului, ofiţerul SRI şi un senator, cu mare influenţă. Dar nici ei nu ştiu cu adevărat ce e în container. Le-am dat de înţeles că n-ar fi decât un tranzit de droguri. Restul e plevuşcă, execută doar ordinele lor. La urma urmei, nu văd de ce trebuie să repet tot timpul că ştiu să-mi fac treaba! încheie triumfal Yasser.

— Nu e cazul să te superi, face maiorul, aruncându-i nonşalant fumul în nas. Răspund cu capul de întreaga acţiune.

— Şi eu cu ce crezi că răspund, cu fundul?

— Sunt capete şi capete! îl pune la punct maiorul. Rashid îl va însoţi pe Husein la întâlniri?

— Nu, spune arabul, păstrând un ton ofensat. Are o faţă care n-ar intra prea uşor în galeria figurilor agreabile.

Colosul, care până atunci purtase o discuţie aprinsă cu o sticlă de vodcă aflată sub acoperirea de suc de portocale, ciuleşte urechile şi-şi exprimă nemulţumirea:

— Nu ştiam că o să particip la un concurs de frumuseţe. Acum încep să regret că am fost nevoit să-l cruţ pe bunul meu prieten care era chirurg estetician.

— Rashid, ciocul mic! îi transmite alene maiorul. E de-ajuns că suntem siliţi să-ţi suportăm mirosul. Dacă ai chef de vocalize, înscrie-te în corul poliţiei.

— El şi Husein vor pleca la Bruxelles în aceeaşi zi cu tine, continuă Yasser. Bomba lor va fi transportată într-o valiză diplomatică.

— Allah e mare şi ne va arăta calea cea dreaptă, clămpăne maiorul.

— *La illaha illa Allahu!* trage Yasser concluzia finală.

Sfatul de taină se încheie şi arabul vrea să ne arate camerele pe care s-a gândit să ni le ofere pentru petrecerea nopţii.

— Ne întoarcem la hotel, îl opreşte Pavlovici.

— La mine scrie că trebuie să rămâneţi aici.

— Trei arabi care lipsesc noaptea ar putea pune pe gânduri un recepţioner abonat la serviciile speciale.

— Ordinele spun că nu trebuie să ne despărţim nici o clipă, până când veţi părăsi România, insistă arabul. Conducătorii noştri ştiu mai bine cum trebuie procedat.

„O să mă şterg la cur cu ordinele tale care mă împiedică să dau de ştire despre schimbarea planurilor”, gândeşte maiorul, după care lasă şi gura să vorbească:

— E o recomandare, nu un ordin, încearcă să faci deosebirea de nuanţă. Trebuie acţionat conform condiţiilor ivite. Şi, pe urmă, dacă am ajuns până la acest punct al misiunii, nu cred că mai trebuie să existe motive de suspiciune.

Dar Yasser nu vrea să cedeze aşa uşor. Se fandoseşte ca un văcar căruia îi sunt refuzate perversiunile de către chiar vaca lui preferată şi propune să luăm legătura telefonică oi Inginerul.

— De ce să nu-i transmitem o scrisoare deschisă prin presă? i-o întoarce maiorul. Ştii foarte bine că orice legătură telefonică e interzisă, cu excepţia forţei majore. Nu cred că trebuie să-i cerem sfatul şi ce culoare trebuie să aibă chiloţii noştri. Dar dacă insişti atât, n-ai decât, rămânem. Să nu fim însă găsiţi tot noi vinovaţi, în caz că mâine ne trezim cu nişte cozi care să împiedice misiunea!

Văcarul nostru mai cochetează oleacă, dar gândul la imensa responsabilitate pe care şi-ar asuma-o pune capăt ezitărilor.

— Bine, plecaţi. Mâine, la ora zece, Hussein se întâlneşte cu senatorul în Codrii Begăi, la vânătoare. Seara, or să fie amândoi invitaţi la o petrecere dată de comandantul aeroportului, care-şi mărită fiica. Cei doi sunt plătiţi deja, rămâne doar să se

stabilească ziua şi ora. Abia atunci va fi şi întâlnirea cu ofiţerul SRI.

Ne luăm rămas bun şi o tundem spre hotel. Maiorul şi-a recăpătat buna dispoziţie şi hotărăşte să ne facă cinste la un bar *topless.* Suntem arabi, ce mama dracului, nu nişte pârliţi de refugiaţi! Propunerea stârneşte interesul Colosului, care întreabă dacă „a face cinste” reprezintă în opinia maiorului un păhărel sau se referă la consumaţia din întreaga seară.

— Ceea ce am apreciat întotdeauna la tine, zice Pavlovici, rânjind *espresso,* a fost lăcomia. Un om lacom e un om pregătit pentru orice.

Colosul nu pricepe foarte bine ce vrea să spună maiorul, dar e gata să primească modest complimentul, în cazul în care ar fi vorba de aşa ceva.

— Tatăl meu, plonjează el în piscina cu amintiri pilduitoare, era de părere că lăcomia denotă un om sănătos tun, cu o gândire sănătoasă.

— Tatăl tău ar fi făcut mai bine să-şi doneze spermatozoizii unui muzeu de curiozităţi naturale. Apropo, mai ai fraţi?

Când e vorba să bea pe banii altuia, Colosul acceptă orice, aşa că-şi reţine înjurăturile şi se destăinuie blând:

— Nu ştiu. S-ar putea. Ceea ce e sigur e că, în scurtul timp petrecut în familie, nu am dat peste aşa ceva prin casă.

— Slavă Domnului! scapă maiorul. Măcar tatăl tău a fost un om cumpătat. N-a repetat o greşeală de două ori.

— Dacă a fi cumpătat înseamnă a fi beat tot timpul, de să nu-ţi mai poţi scula mătărânga nici cu o rachetă purtătoare, atunci, da, a fost cumpătat.

În uşa barului, maiorul bagă mâna în buzunar şi scoate o brichetă argintie obişnuită pe care mi-o întinde.

— Nu fumez, îi amintesc eu că mai am şi părţi bune.

— O să te apuci. S-o porţi tot timpul cu tine. E un emiţător de mare putere. Nu-l foloseşti în scop personal decât dacă eşti într-o situaţie fără ieşire.

— Şi cine mă recepţionează? întreb eu ca prostul.

— Mă-ta! îmi descrie maiorul pe cel aflat la celălalt capăt al firului.

Barul e ticsit, dar când e vorba de muls, se găseşte oricând o masă liberă. Ni se încropeşte la repezeală una chiar lângă podiumul pe care două tipese siliconate îşi balansează fundurile de parcă ar căuta un scaun pe care să se aşeze. Colosul se

deconectează dintr-o dată de la reţeaua de tensiune şi-şi lăbărţează de la o ureche la alta gura pocită.

— Aşa, domnilor! zice el. Începusem să cred că nu vom mai reveni niciodată la lumea civilizată.

Inutil să vă explic ce înseamnă „lumea civilizată” în accepţiunea lui. Pavlovici, un zgârcit prin definiţie, vrea să ne rupă gura şi reuşeşte. Avem parte de sandviciuri cu icre negre şi sardine, pateuri de somon, craci de caracatiţă în unt de arahide, creveţi, toate însoţite de nelipsita vodcă, acum finlandeză. Maiorul se mulţumeşte numai cu şampanie, din care soarbe sub privirile îngăduitoare ale Colosului.

— Ar intra şi câte o damicelă pe nota de plată? încearcă uriaşul marea cu degetul.

Îi arunc o privire urâtă şi se preface că nu înţelege despre ce e vorba. Pavlovici fusese castrat de nemţi în cel de-al doilea război mondial şi nu apucase să cunoască deliciile amorului.

— Cu voi mă simt ca la pension, trânteşte maiorul. N-am mai pomenit bandiţi care să menajeze sentimentele altor bandiţi.

Colosul îi dă dreptate şi mă face „pederast dedulcit la buci de babuin”. Îi răspund cu „oligofren însămânţat artificial”. Imediat devin „prezervativ uitat în rectul unui paralitic”. Astfel, atmosfera revine la normal şi trecem la aparate.

Consemnul e clar: nimic despre misiune în seara asta! Pavlovici ne cunoaşte foarte bine, iar el însuşi este unul dintre cei mai buni comandanţi pe care i-au avut şi-i vor avea trupele de mercenari. După imensa oboseală acumulată, o seară şi o noapte de destindere înseamnă mai mult decât un concediu prelungit la malul mării.

Dacă fac socoteala, de când am plecat din Moscova şi sunt şase zile, n-am dormit în total decât câteva ore, dacă nu punem şi momentele de picoteală. Graniţa am trecut-o mai uşor decât ne aşteptam. Un camion plin cu droguri, aflat chiar înaintea noastră, a fost făcut „cadou” vameşilor care, plătiţi după valoarea mărfii confiscate, s-au repezit să-şi aducă fiecare contribuţia. Şirul de cinci camioane, din care făceam şi noi parte, încărcate cu hârtie pentru ziare şi edituri din România, a trecut fără nici un control. Mai greu fusese la Bacău, unde un prea zelos comisar al Gărzii Financiare a vrut neapărat să vadă dacă, în afara hârtiei descărcate, mai avem ceva în camion. A trebuit să-i aranjăm o moarte onorabilă, alături de o piţipoancă care credea că l-a prins pe Dumnezeu de un picior. Când i-au găsit dezbrăcaţi

în maşina cu motorul pornit, erau plini până-n gât de oxid de carbon. „Nu se mai satură de regulat”, a fost singurul comentariu al procurorului de serviciu, după care dosarul a fost clasat: „Moarte prin imprudenţă”. Ceea ce nici nu era prea departe de adevăr. Reţeaua lui Yasser a preluat din mers totul, sub supravegherea sistemului GPS al sateliţilor militari, puşi la treabă de emiţătoarele disimulate în containere. Dacă ar fi pierdute din vedere, singurul lucru care mai putea fi făcut era să stăm liniştiţi şi să aşteptăm ca fitilul să ajungă la butoiul cu pulbere pe care era aşezată omenirea. Cred că pentru prima oară simţeam că greutatea responsabilităţii e mai mare decât cea a pungii de dolari care mă aştepta la sfârşitul misiunii.

— Te văd cam îngândurat, zice Pavlovici, privindu-mă cu ochi răi. Fiind în ţara ta, sper că n-ai de gând o colaborare fructuoasă cu serviciile secrete?

— Sunteţi din cale-afară de suspicios, mă dau eu îndurerat. Să cred că digestia vă face iar feste?

— Nu te arăta prea şmecher, mi-o taie maiorul. Dacă lui Sheldon îi trec cu vederea tâmpenia, pentru că e ireversibilă, nu sunt dispus în schimb să-ţi înghit familiarismele.

— Am simţit de mult că aveţi un dinte împotriva mea. Speram ca între timp să fi făcut o vizită la dentist şi să-l fi scos.

— Nu-mi plac soldaţii care gândesc mai mult decât e necesar, asta e tot! precizează maiorul.

— Nici eu nu mă dau în vânt după ofiţerii care-şi trimit subordonaţii la moarte sigură! îi replic eu la plesneală.

Colosul se opreşte din mestecat şi-şi ciuleşte urechile clăpăuge. Pavlovici mă măsoară în tăcere şi uită să mai scuture scrumul trabucului. Parcă şi zumzetul din local s-a mai potolit, dar e numai o părere.

— Dacă ai ceva de spus, şuşoteşte maiorul într-un târziu, spune de-a dreptul. Oricum, cu prima ocazie voi avea grijă să primeşti ceea ce meriţi.

— Tăcutul şi Fijianul! Trebuia să predea transportul la graniţă, nu să intre cu el în Iran.

De astă dată, Colosul lasă deoparte farfuria şi, pentru a pricepe mai clar despre ce e vorba, trage mai aproape sticla de vodcă.

— Ştii cam multe pentru vârsta ta, îmi zice el. Mie de ce nu mi s-au spus toate astea?

— Pentru că nu intrau în planul acţiunii, lămureşte Pavlovici şi

scrâşnitura lui din dinţi îmi aduce aminte de şenilele unui tanc. Deplâng şi eu, ca şi voi, moartea lor, dar nu am putut s-o împiedic. N-a depins de mine.

— Cum nici moartea noastră nu ar depinde de dumneavoastră, nu-i aşa?

— După cum bine ştii, nu există nici un contract pe care să-l fi semnat tu şi care să nu conţină fraza: „Iau la cunoştinţă că îndeplinirea misiunii se face cu riscul vieţii”. Mai mult n-am de gând să spun. Am o singură întrebare, după care consider discuţia încheiată: mă acuzi pe mine de ceva?

Mersesem prea departe. Era cazul să mă opresc. E normal ca stresul şi oboseala să te facă să o mai iei razna uneori. Dar asta ar fi trebuit să fie valabil pentru un om obişnuit. Eu nu eram.

— Nu. M-aţi înţeles greşit. Sau m-am exprimat eu prost.

— Sau eşti chiar tu prost, ceea ce mi se pare cel mai adevărat! trage Colosul concluzia, descreţindu-şi fruntea. Parcă era vorba ca astă-seară să ne ocupăm doar de buci şi de băutură. Dacă te simţi dispus pentru chestiuni filosofice, nimeni nu te împiedică să-ţi petreci timpul la Biblioteca Academiei.

— Să nu fim chiar aşa de duri cu camaradul nostru, zice maiorul, strâmbându-se ca un elefant chinuit de un sifilis rebel. Mai e destulă vodcă şi, ca să-ţi răspund la o nedumerire mai de la-nceput, pe nota de plată e loc şi pentru o păsărică. Totuşi, nu o alege pe cea mai scumpă. Până mă întorc eu, simţiţi-vă ca acasă.

După care se ridică şi dispare, cu alura unui client bine făcut. Colosul nu aşteaptă altă invitaţie. Se apleacă spre dansatoarea care-şi joacă sânii sub nasul lui şi-i strecoară o bancnotă în slip. Mâna îi întârzie ceva mai mult, trezind suspiciuni damicelei.

— Nu pipăim banii, nu mă interesează cât ai strâns, o linişteşte Colosul, scoţând mâna cu degetele răşchirate. Vroiam să mă asigur că posezi toate elementele cerute de împrejurare…

Dansatoarea nu pricepe o iotă din engleza lui, în schimb ştie să citească ce scrie pe bancnota verde.

— *Handrăd,* umblă ea la dicţionarul termenilor tehnici.

— Mie îmi trebuie una şi bună, nu sute, precizǎ Colosul, neînţelegând nici el despre ce e vorba în propoziţie.

Îl lămureşte chelnerul, care nu mai pridideşte să toarne în pahare şi care-i descrie cum trebuie procedat. Se înţeleg în cele din urmă, cu excepţia unui singur lucru: dansatoarea nu e de acord să elibereze o chitanţă pentru serviciile prestate.

— Trebuie să decontez, îşi susţine Colosul cauza, încercând să-

i facă să înţeleagă că toate capriciile îi sunt finanţate de un sponsor.

Chelnerul îşi dă seama că s-a grăbit când a considerat că le ştie pe toate: curve care să umble cu chitanţierele după ele, asta chiar că nu a mai auzit vreodată! Dar, fiind o fire descurcăreaţă, găseşte soluţia printr-o inginerie financiară şi iată-mă singur lă masă. Asta nu face însă parte din obiceiurile localului. O animatoare, cu spirit de economie când e vorba să-şi cheltuiască banii pe îmbrăcăminte, se aşează lângă mine şi-mi strecoară o mână pe sub cămaşă. Simt o hârtie pe piele şi încep să cred că s-au răsturnat legile preacurviei şi că eu am devenit cel plătit. Vocea gâjâită a animatoarei mă aduce însă la realitate:

— Fă-mi vânt repede!

O îndepărtez cu o mişcare de silă şi-i arunc ceva urât. Muierea apucă un pahar şi mi-l varsă în cap, îndepărtându-se ofuscată. Mă şterg şi-i fac cunoscut chelnerului că eu am alte gusturi şi, pe de altă parte, înţeleg să mi le satisfac când cred eu de cuviinţă. Chelnerul îmi zâmbeşte verde şi se îndepărtează, evitând să-mi întoarcă spatele. Abia la budă îndrăznesc să scot hârtiuţa pe care, după ce o citesc, o rup în bucăţele şi o arunc în căcăştoare. Mesajul poate fi de la colonelul Lazăr, dar poate fi şi o capcană. Singura frază – „La Bruxelles nu vă primeşte omul potrivit” – nu era însoţită de nici un cod. Mă întorc repede în restaurant şi o caut din ochi pe animatoare. În loc de ea, dau peste Colos.

— Gata? îi zic eu, turnându-i un pahar. Sau impotenţa îşi arată rânjetul rău la orizont?

— Tipa e maestră în nu ştiu ce mă-sa sutra, răspunde Colosul, destul de nemulţumit. Nici n-am apucat s-o scot ca lumea, că tipa mi-a atins nişte puncte de pe craci şi m-am eliberat la al treilea zvâc. Am căutat s-o fac să-nţeleagă că e o greşeală şi că lucrurile trebuie să se desfăşoare cu totul altfel, dar matracuca a avut pretenţia să mai plătesc o dată, dacă e s-o luăm de la început. Acum, nu c-aş avea eu vreo grijă de banii împuţitului de sârb, dar mi s-a părut o hoţie. Mi-am zis că asta trebuie să fie una din cauzele pentru care turismul în ţara asta e la pământ. Ce e, ce-ai rămas aşa gânditor? Nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa?

Dar nu-l mai auzeam. În cap mi se înfipsese un gând care mă frigea: oare, emiţătorul pe care-l purtam în buzunar sub formă de brichetă fusese deja activat? Şi, oare, cei care ascultau au notat cuvintele total nelalocul lor ale animatoarei?

XII

Senatorul, care s-a recomandat domnul Trică, e din cale-afară de nervos. Au trecut trei ore şi nu a reuşit să împuşte decât un iepure.

— Păi când mergeam la vânătoare, pe timpuri, ziceam că am intrat din greşeală într-o grădină zoologică. Ăştia de astăzi nu ştiu să organizeze nimic ca lumea. Drăguţă, adăugă el, privindu-mă pe deasupra ochelarilor, după ce ne-am mai îndepărtat de hăitaşi, aş vrea să transmiţi şefilor tăi că s-au ivit nişte complicaţii.

— Anume? îl întreb eu sec.

— Comandantul aeroportului a fost chemat în seara asta la Bucureşti. A trebuit să lase baltă şi petrecerea fetei şi s-o ia din loc. S-ar putea să fie reţinut ceva mai mult timp, aşa că nu puteţi duce marfa la avion.

— Nici nu se discută. Dacă n-o facem, pierdem legătura de la Belgrad şi adio afacere!

— Asta e, n-am nici o vină! Plecarea asta a fost neprevăzută. Vedeţi voi cum faceţi să vă aranjaţi, de aia te-am anunţat din timp… Mă, da’ nu găseşti un mistreţ, să dai cu tunul!

— Domnu’ Trică, am impresia că nu prea ştiţi despre ce vorbiţi. Aici avem de-a face cu o operaţie specială. Dacă era să transportăm pulpe de pui, n-ar fi avut rost să vă implicăm.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Lucrul pentru care-ai fost plătit! las eu deoparte pluralul politeţii, simţind că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Eu n-am fost plătit, să fie clar! Am primit un comision pentru o afacere perfect valabilă! Nu e treaba mea să controlez containerele!

— Iar eu nu sunt procuror! i-o retez nervos. O să ai timp să dai explicaţiile necesare, în caz că transportul nu va avea loc mâine.

— Am renunţat să mai ţinem şedinţe de partid.

— Cine îl înlocuieşte pe comandant?

— Adjunctul, dar nu ne putem atinge de el. Nu-l cumperi nici cu un milion de dolari: face Trică scârbit. Îţi repet, n-am nici o vină.

— Nu eşti plătit să te disculpi!

— Ascultă, drăguţă, mai termină cu plătitul ăsta, că nu vorbeşti cu un director de întreprindere. Sunt ditamai…

— Eşti ditamai dobitocul! zic eu, prinzându-i umărul ca într-un cleşte. Şi nu-ţi face iluzii că scapi doar cu justiţia română. La vânătoare se pot petrece şi accidente. Doar nu crezi că am fost atât de tâmpit să vin singur. Dacă nu găseşti o soluţie, din pădurea asta nu mai ieşi viu!

Senatorul se face mai alb la faţă ca o cameră de oaspeţi proaspăt văruită. Priveşte înfricoşat în jur şi nu are de unde să ştie că totul e un bluff.

— Eşti nebun! şopteşte el. Nu poţi omorî un senator, aşa, pur şi simplu!

— Nimeni nu are imunitate la glonţ, aşa că pune-ţi mintea la contribuţie. Dacă ţi-ai închipuit că ne poţi păcăli, te-ai înşelat amarnic. Am găurit noi scăfârlii şi mai barosane ca a ta!

— E… e revoltător! îngăimă senatorul.

— Nu e mai revoltător decât să primeşti mită. Pleci chiar în momentul ăsta la comandant şi-i spui să stabilească termenii cu ofiţerul de serviciu şi controlorul de zbor. Adjunctul nu trebuie să ştie neapărat că un avion civil va fi tras pe pistă pentru o oră.

— Domnule, dumneata chiar crezi că aici e ţara nimănui?

De la „drăguţă” la „domnule” e un pas important, dar care nu-mi foloseşte la nimic. Mă uit la el şi mă minunez.

— Dacă vrei, după ce încheiem totul, putem sta şi la un şpriţ să discutăm despre cotele la care a ajuns corupţia, dar momentan, vezi şi tu, suntem în căcat. Asta mă îndeamnă să te fac atent că trebuie să dai din labe şi să înoţi. Mâine seară vin cu camionul în aeroport şi vreau să găsesc avionul pe pista de încărcare.

— Nu poţi pătrunde aşa pe aeroport…

— Asta e treaba mea. Cum ai zis, nu e ţara nimănui. Tu ai fost plătit doar să aduci avionul la pistă.

Senatorul îşi pune puşca pe umăr şi-şi înalţă capul. Are o figură de broscoi care n-a mai găsit la chioşc revista sexy preferată.

— Ştii ce? Luaţi-vă banii înapoi şi lăsaţi-mă-n pace! Nu v-am cunoscut nu m-aţi cunoscut!

— Nu-i aşa? Ce simplă şi frumoasă ar fi viaţa dacă am putea să intrăm şi să ieşim când vrem noi din jocul ei împuţit! Şi acum bagă bine la cap: dacă mâine seară nu găsesc avionul, poţi să-ţi

comanzi necrologul. Şi încă ceva, o recomandare: ai grijă să nu-ţi îneci în băutură şi bruma de creier pe care-l mai ai, pentru că dacă ratezi, o să faci parte dintre puţinii oameni care-şi cunosc cu exactitate ziua morţii.

Fac stânga-mprejur şi o iau hotărât la pas. Dacă nu mă strigă, am încurcat-o, dar n-am ce face, trebuie să joc totul pe o carte. Mi s-a părut că am străbătut kilometri, până îi aud şoapta:

— Hei! Aşteaptă!

Senatorul e numai la patru metri în spatele meu şi dârdâie ca un beduin uitat în frigider.

— Aş putea să-i transmit comandantului, înainte să plece, o notă oficială. Adjunctul va fi obligat s-o îndeplinească. Dar o să anunţe statul-major. Şi nici n-aş vrea să rămână ceva scris.

— Fă în aşa fel, ca nota să fie primită când sunt amândoi. Comandantul n-are decât să simuleze că informează el mai departe.

— E foarte riscant.

— Ai ştiut în ce te bagi, musiu Trică. N-ai nici scuza tinereţii, nici pe cea a deficitului de experienţă. Bagă gaz. Suntem în întârziere.

De a doua zi, intrăm în linie dreaptă. Ofiţerul SRI care mă însoţeşte în camion, de fapt, un „fost”, mai păstrează relaţiile şi legitimaţia necesare. Omul vrea să-şi asigure bătrâneţile, dacă tot e să fie îndepărtat. În sinea lui, probabil că gândeşte că nici nu e vorba de vreo trădare; un tranzit de droguri e o afacere ilegală, fireşte, dar e un simplu tranzit A acoperit el altele, mult mai mari. Numai la câte a asistat în timpul embargoului impus Iugoslaviei!

Controlul de la poarta aeroportului se desfăşoară după tipic. Ofiţerul de serviciu e însă avizat şi nu ne face greutăţi. Ne dă chiar un minicar drept antemergător. Abia când văd avionul tras pe pistă şi pregătit de încărcare răsuflu uşurat. N-aveam cum şti că, de fapt, totul fusese aranjat cu acceptul autorităţilor care, la rândul lor, fuseseră informate de înalte oficialităţi NATO despre „acţiunea Brutus”. De senator şi de comandant fusese nevoie doar pentru a da credibilitate în faţa arabilor. Îşi vor primi plata la timpul potrivit.

De lângă avion se desprinde o siluetă şi-l recunosc pe Pavlovici. În timp ce containerul e mutat în cala cargoului, unde figurează drept „transport special al armatei”, mă ia de braţ şi-mi şopteşte:

— Ai făcut o treabă bună. Acum o să ne despărţim. Avionul vostru pleacă la noapte. Valiza diplomatică e identică cu a voastră. Schimbul îl faceţi după ce-aţi trecut vama de la Bruxelles.

Tace şi, pe neaşteptate, mă îmbrăţişează, strângându-mă tare la piept. Numai Dumnezeu ştie dacă va fi să ne mai revedem vreodată.

Numai Dumnezeul mercenarilor, dacă există vreunul…

XIII

Arabii schimbă planurile pentru a cinşpea oară! Turnul de control al Aeroportului internaţional Timişoara primeşte vestea că la bordul aeronavei de Londra, cu escală la Bruxelles, se află o bombă. Toţi pasagerii, printre care şi noi, sunt transbordaţi în alt avion, care însă va zbura fără escală. Suntem anunţaţi că, din Londra, pasagerii pentru Bruxelles vor fi preluaţi, după cinci ore de o altă cursă.

Profităm de înghesuială şi ne aşezăm lângă diplomatul asiatic care ne cară bombiţa, punându-ne valizele de mână una lângă alta. Pentru a nu da de bănuit, a lui e îmbrăcată într-o husă de poliester, din care avem şi noi un specimen. Nu schimbăm nici o vorbă. De altfel, în program nu e trecută nici o discuţie despre vreme sau despre tipese. Acum, schimbul bagajelor se face la debarcare. În nici treizeci de secunde. Colosul trage husa pe valiza noastră şi o scoate pe cea de pe a diplomatului.

Suntem conduşi la un motel de tranzit care aparţine companiei aeriene, aflat lângă aeroport, pe care nu avem voie să-l părăsim decât o dată cu plecarea cursei spre Bruxelles. Dar, cum vă spuneam, arabii au altceva în gând. În spălătoria hotelului, unde ajungem chiar pe toboganele pentru rufe murdare, îi întâlnim pe cei care ne înlocuiesc. Facem schimb de paşapoarte şi eu, împreună cu Colosul, ne transformăm în nişte afgani refugiaţi, în căutare de lucru. Părăsim hotelul cu camionul care cară rufe şi suntem transferaţi într-altul cu destinaţia Franţa.

O dată ajunşi în Nord-Pas-de-Calais, suntem preluaţi de un belgian, Jon, cum se recomandă şi o tundem spre Bruxelles, cu un superb Opel Frontiera.

— Există şi o posibilitate de a dormi? întreabă Colosul, total nemulţumit de schimbarea continuă a identităţilor.

— Poţi sforăi cât vrei, *mon ami!* râde belgianul, care are sub nas o mustăcioară de carcalete. Ai opt ore la dispoziţie.

— Am dormit în toate locurile şi poziţiile posibile, numai într-o maşină condusă de altul, nu! replică uriaşul.

— Mi-am luat carnetul acum douăzeci de ani, îi face cunoscut Jon. Şi, oricum, nu-mi eşti de ajutor dacă e să fac un accident.

— Ce-ar fi să opreşti puţin pe dreapta? intervin eu. Nu ne-am mai descărcat de la Londra băşicile.

Belgianul trage cuminte maşina în afara autostrăzii, iar eu cu Colosul dispărem în spatele unui tufiş. În timp ce îngrăşăm mănoasele câmpii ale Franţei, îi fac cunoscut uriaşului mesajul din biletul primit în barul de la Timişoara şi-i cer părerea.

— Şi mie îmi cam pute, zice Colosul. Adulmec miros de praf de puşcă şi tu ştii că nu mă-nşel când e vorba de simţurile mele.

Aşa este, nu m-am îndoit niciodată şi poate şi pentru asta mai sunt încă în viaţă.

— Crezi că vor să ne cureţe?

— N-ar fi pentru prima oară, nu?

— Faptul că suntem încă vii e o notă bună pentru noi.

— Şi una proastă pentru cei puşi să ne achite, încheie, logic, Colosul. Partea nasoală e că tipii sunt dispuşi să-şi îndrepte nota.

Pare plauzibil. Şi asta, numai pentru că americanii s-au grăbit, speriaţi că ruşii o să le-o ia iar înainte, ca în Iran. Avionul în care se găsea Pavlovici ar fi trebuit înlocuit în aer cu un altul, plecat de pe o navă a Flotei a VI-a din Mediterana, care să explodeze la puţin timp. Un avion teleghidat care, ajuns pe fundul mării, să fie recuperat de italieni. Dar numai după ce contactul cu rezidentul NATO ar fi avut loc. Escala la Belgrad, care fusese gândită pentru sincronizarea mişcărilor, a fost însă ştearsă din planurile Celor Trei care porniseră acţiunea împotriva Conspiraţiei. Or, pierderea containerului nu a fost de natură să-i încânte pe arabi.

— Mai e şi emiţătorul, zic eu. Nu ştiu cine e la capătul firului, sau dacă nu a fost schimbat.

— Dobitocule! sare Colosul, întorcându-se împotriva vântului şi udându-şi pantalonii. Şi vorbeşti toate astea cu el în nas!

— Nu toţi sunt tâmpiţi ca tine! îl gratulez eu. L-am lăsat în haina din maşină. N-ar fi rău să facem rost de nişte pistoale. S-ar putea să avem o întâlnire nu tocmai protocolară.

— Asta e un fleac. Prin ţinuturile astea îţi poţi cumpăra păcănitori de la orice magazin.

— Nu şi noi. Ai uitat ce scrie în paşapoartele noastre? Iar vânzătorul trebuie să ne înregistreze.

— Cunosc o adresă în Bruxelles, unde oameni năpăstuiţi ca noi pot găsi alinare. Am folosit-o după Cecenia. Mai trebuie doar să mi-o amintesc.

— Atunci, e ca şi cum n-o avem, zic eu.

Dar memoria Colosului e invers proporţională cu inteligenţa

lui. Face un milion de asociaţii cu ajutorul puţinilor neuroni rămaşi în stare de funcţionare şi, pe când intrăm în capitala Belgiei, se luminează la faţă. Îmi face cu ochiul şi mă simt ceva mai liniştit. E bine să păstrezi întotdeauna o portiţă de scăpare, cât de mică ar fi. Chiar dacă nu apelezi la ea, gândul că există îţi dă puteri sporite.

Jon ne depune la o fermă a lui de la marginea oraşului, după care pleacă, chipurile să ne obţină permise de lucru. Până una-alta, ca să intrăm în decor, trebuie să dăm de mâncare la animale şi să curăţăm grajdurile. Probă de lucru. „Cutia poştală” în care trebuie să punem bomba e la vreo zece kilometri distanţă, sub forma unei mori de vânt părăsite.

Singurul îngrijitor care se găseşte la fermă e un african borât, care ne priveşte chiorâş, trăgând tot timpul dintr-o ţigară stinsă.

— Din ce ţară veniţi? ne întreabă el, scărpinându-se, cu profesionalism, între craci.

A vorbit în franceză, ceea ce-l face pe Colos să-mi ofere mie microfonul, el găsind de cuviinţă să dea o raită prin casă, în căutarea unor licori care să mai îndepărteze plictiseala zilei.

— Din Palestina, răspund eu într-o doară, graseind numai aşa, de-al dracului. Dar tu? Din Japonia?

Negrul nu gustă gluma, în schimb se grăbeşte să-mi facă cunoscut că el e un fel de vătaf prin partea locului şi, în consecinţă, va trebui să-i îndeplinim fără crâcnire ordinele.

— E-n regulă, îi zic eu. Dă-mi un exemplu de ordin.

— Grajdurile din dreapta au rămas necurăţate. Gunoiul se strânge şi se depune în containerul de colo, după care se duce fânul la iesle şi se împrospătează apa.

— Asta nu-i un ordin, e o descriere, mă arăt eu contrariat.

— Nu e bine s-o faci pe şmecherul, gângăveşte orătania, scurmând cu piciorul ca o găină specialistă în arheologie. Nici măcar nu eşti angajat încă. Dacă-i spun domnului Jon, s-ar putea nici să nu vă mai ia. Cuvântul meu e foarte greu aici.

Colosul a revenit cu mâna goală şi se interesează de tema conversaţiei. Îi traduc ce-a spus negrul.

— Şi caraba mea e grea! zice uriaşul, strângându-l de gât pe negrotei, atât cât să-i descreţească părul. Ascultă, îmi trebuie nişte vodcă. M-am tăiat la un deget şi mi-e teamă să nu mă infectez. Scoate cheile de la cămara fermecată şi, dacă lângă sticlă găseşti şi ceva cârnaţi, s-ar putea să capeţi şi tu ceva.

Africanul ciuguleşte şi ceva engleză; dar nu se arată,

indiferent de limba folosită, dispus să renunţe aşa repede la prerogativele lui. Scăpat din strânsoare, dă fuga în casă de unde se întoarce nu cu vodca cerută, ci cu o puşcă de vânătoare, nou-nouţă.

— Bine, mergem şi după iepuri, zice concesiv Colosul, dar mai întâi să bem de bucurie că ne-am întâlnit. Uite, eu o să mă lungesc aici, în fân şi pe tine te las să te mai duci o dată în casă după vodcă.

Negrul trage cocoşul şi-l priveşte urât pe uriaşul care, nici una, nici două, îşi dă drumul pe spate într-o căpiţă. În secunda următoare, pocitania primeşte drept în muian o bucată zdravănă de lemn şi scapă puşca, lăsându-se în genunchi. Colosul face un salt şi, cu un şut bine ţintit, îl trimite în zbor prin uşa grajdului, îndatoritor, aruncă după el o furcă şi o lopată.

— Ai exact o oră la dispoziţie. Vreau să faci din împuţiciunea aia farmacie! Să mă descalţ, dacă vreau să intru, zice el, apucând puşca de vânătoare. Winchester! Ce-ar fi să mergem până la prima cârciumă, unde s-o amanetăm în schimbul a două sticloanţe?

Negrul îşi arată botul însângerat şi singurul lucru pe care găseşte de cuviinţă să-l facă e să ţipe. Colosul consideră că asta ar putea dăuna producţiei de lapte, având în vedere că vacile, susţine el doct, au un acut simţ muzical. Ca atare, îl readuce pe african la tăcere.

— Gata, îi zic eu, potoleşte-te. N-avem nevoie de necazuri.

— El a început! se îmbăţoşează Colosul, cu un glas de copil pe cale să strige: „Mama lu’ negru’! Negru’ mă bate!”

Ştiu însă cum să-l calmez.

Scot din rucsacul meu o sticlă de coniac, iar uriaşul lasă orăcăielile şi se pune pe supt.

Spre seară, apare şi Jon, foarte bine dispus, trăsnind a whisky ieftin. Negrul se pune pe reclamaţii, dar belgianul îl trimite la arat.

— Planurile s-au schimbat, ne spune el când rămânem singuri.

Ne priveşte cu atenţie şi pare dezamăgit de lipsa noastră de reacţie. Adevărul e că ne-am obişnuit atât de mult ca totul să se schimbe la fiecare minut, că ne-am fi mirat dacă lucrurile ar fi decurs normal.

— Coletul nu mai trebuie depus la cuib, continuă el făcându-şi de lucru cu nişte sticle şi nişte pahare. Persoana va veni mâine aici, să-şi petreacă weekendul şi cu ocazia asta vrea să vă şi

cunoască.

— Misiunea noastră ar fi trebuit să se oprească aici, spun eu. Ştiu că avem două bilete reţinute la cursa de New-York de mâine. Nu că n-aş vrea să-mi lărgesc cercul de cunoştinţe, dar numai pentru atât am fost plătit.

— Sunt spioni peste tot, mă întrerupe Jon, de parcă el ar fi membru al Academiei. Nu ne putem permite să ratăm totul chiar acum, la sfârşit.

Flerul meu este însă infailibil. Disting în vocea lui un tremur imperceptibil pentru cineva din afară şi mă gândesc că belgianul e doar a şaptea roată la căruţă. Aici au cam greşit, ar fi trebuit să ne pună în faţă doar profesionişti de talia noastră. Bănuiala Colosului ia proporţii.

— Am nevoie de o confirmare, zic eu.

— Trebuie să te mulţumeşti cu ce-ţi spun, mă potoleşte Jon. Nu putem face valuri.

— Şi biletele de mâine? Băieţii ar putea intra la bănuieli.

— Le vom anula chiar azi, prin telefon.

— Mai e ceva, continuu eu, apropiindu-mă de urechea lui. Avem nevoie de două pistoale.

Jon se îngălbeneşte şi-şi subţiază buzele, zbârlindu-şi mustaţa.

— La ce Dumnezeu vă trebuie? Aici sunteţi în Belgia!

— Se poate muri la fel de bine ca şi în Ruanda.

Scot două bacnote de două sute şi i le întind.

— Şi douăzeci de gloanţe. Când te întorci, te aşteaptă un plic cu cinci mii de dolari. Un cadou din partea noastră. Desigur, fără să ştie nimeni.

Jon ezită, dar datoria e mai puternică.

— Nu pot. N-am voie, scapă el.

— Mai primeşti un bonus de încă două mii. Ai grijă să fie din cele cu ţeava scurtă. Eventual, Colturi.

— Orice vânzător ar fi…

— Jon! îl întrerup eu, cu voce mustrătoare. Nu mă face să cred că toată viaţa ta se reduce la un birou de funcţionar. Nici nu te-am trimis la magazin. Trebuie să cunoşti tu pe cineva care se ocupă cu procurarea de arme neînregistrate.

— O să dureze.

— Avem timp. Şi nu-ţi fă probleme, n-o să le folosim. Sunt pentru siguranţa noastră. Ştii, în caz că vom fi prinşi… un glonţ în cap şi gata! Iar ordinul ăsta nu l-a revocat nimeni, sunt sigur.

Scot un teanc de dolari şi-ncep să-i fac tainul. Asta pare să-i

trezească interesul. Ochii îi sclipesc ca unui şarpe invitat la un restaurant vegetarian. Mai are puţin şi se va pune pe şuierat. O şi face, cerând un miar peste propunere. Mi-ar place să-l plesnesc peste gură şi să-l iau la bătucit, dar îmi zic că mai întâi afacerile şi pe urmă distracţia.

— Mă întorc după miezul nopţii, spune Jon. Nu ieşiţi sub nici o formă din casă. Dacă, Doamne-fereşte, ar fi să vină vreun poliţist, turnaţi-i povestea cu permisele de muncă.

Se urcă în maşină şi dispare. Colosul, care moare de curiozitate, îmi cere să-i reproduc toată discuţia.

— Biletele pentru New-York! sare el. Ce-i aiureala asta? Trebuia să trecem în Luxemburg!

— E groasă, camarade! Cineva nu ne mai vrea în viaţă. Întrebare e cine?

— Ce importanţă are cine? se indignează Colosul şi pe bună dreptate. Eu unul n-am chef s-o mierlesc pe meleagurile astea. În fond, noi ne-am făcut datoria. Să lăsăm valiza la „cutia poştală” şi s-o ştergem. E cel mai bun lucru de făcut.

— Să nu ne pripim, îl opresc eu. Dacă jocurile arată aşa cum ni le-a descris belgianul, înseamnă că trebuie să mai avem o întâlnire.

— Eu îţi repet că ceva îmi pute, Căruntule! Nu putem folosi şmecheria aia pe care-o porţi în buzunar?

— Avem voie să lansăm un mesaj de SOS doar în caz extrem. Până acum, nu dispunem decât de bănuieli.

— Ce sunt alea bănuieli?! îi sare ţâfna Colosului. Trebuie neapărat să ne vedem morţi, umpluţi până-n gât de plumb, ca să putem, în sfârşit, apela la împuţitul ăla de emiţător?

— Suntem ascultaţi în permanenţă, dobitocule! îl alint eu. Dacă ei ar considera că e cazul să intervină, ar face-o!

— Care ei? pune Colosul punctul pe i.

Negroteiul face greşeala să intre în cameră şi devine obiectul pe care se descarcă nervii Colosului.

— De când servitorii negri intră în camerele albilor, fără să fie chemaţi? se miră uriaşul, cu vocea unui marchiz care-o găseşte pe nevasta sa sub un rândaş. Vi s-a urcat la cap lupta pentru eliberarea de sub asuprire?

Arătarea vrea să facă stânga-mprejur, dar Colosul nu se declară mulţumit doar cu atât. Îl prinde pe african de ceafă şi de turul pantalonilor şi, după ce-l leagănă de două ori, îl proiectează direct prin fereastra închisă. Cioburi şi aşchii de lemn îl însoţesc

pe nefericitul care, chiar în aceeaşi noapte, se hotărăşte să se întoarcă în Burundi, unde animalele sălbatice îşi fac veacul departe de aşezările omeneşti.

— Am cunoscut odată un soi de aristocrat, pe undeva, prin Scoţia, îmi relatează uriaşul, simţindu-şi sângele cum se albăstreşte.

— Ce căutai tu în Scoţia? îl întreb, deşi mă interesa faptul tot atât de mult cât îl interesează pe un boşiman calitatea hârtiei igienice.

— Închipuieşte-ţi că mă tâmpisem în aşa hal în urma luptelor, încât îmi venise în cap să mă însor. Tocmai îmi petreceam veacul la Paris, gustând din rahatul ăla al lor de *pernod* şi întreţinând relaţii de bună vecinătate cu curvele din Place Pigalle. Într-o zi, pe când îmi luam micul dejun compus din vodcă amestecată cu bere şi şampanie, îmi cere voie să se aşeze la masă o găligancă de vreo doi metri, cu un nas taman potrivit să scoţi cu el dopuri din cur. A cerut o îngheţată, pe care a mâncat-o sugând linguriţa şi plescăind ca un pelican la orgasm. Tam-nisam s-a apucat să-mi povestească viaţa ei. Trebuie să-ţi spun, în caz că n-ai avut prilejul să-ţi laşi excrementele prin Paris, că acolo e un lucru obişnuit ca doi străini să intre în vorbă şi să-şi depene necazurile, după care să se ridice şi să se salute, văzându-şi fiecare de drum. Cum îţi spuneam, lunganca îmi zice că e fiica unui lord, ea însăşi, după bunicul ei, un soi de vicecontesă, boşorogul fiind conte de nu-ştiu-care-ţinut. Venise la Paris să caute aventura şi, privindu-mă cu atenţie, a decis că eu aş cunoaşte câte ceva despre lucrul ăsta. După cum arăta, părea că aventura avea s-o trăiască ăla de-ar fi luat-o în braţe. Mai îmi spune că babacu' ei e plin de bani şi că are un castel de vreo sută de ani, pe undeva, prin Scoţia, pe care l-ar da de zestre pretendentului la mâna prăjinei. Cum era doar ora unsprezece şi nu reuşisem să mă dreg ca lumea după o noapte de lucru, îmi trece prin cap ideea că era cea mai bună ocazie pentru mine s-o termin cu mercenariatul şi să încep o viaţă paşnică, civilizată, într-un castel unde să fiu înconjurat numai de băşinoşii de conţi şi de istericele de contese. Prin urmare, îi propun deşiratei o plimbare pe Sena şi o cină romantică într-o cârciumioară pentru îndrăgostiţi. Carina, cum zicea că o cheamă, după o altă bunică de-a ei, care fusese italiancă şi se bucurase de sula unuia, Byron, acceptă imediat şi intrăm în program. Într-un cuvânt, ne îmbătăm ca la carte şi-o iau la coţăială. Tipa era în deficit mare cu toate accesoriile

femeieşti, dar când e să-ţi construieşti o viaţă nouă, laşi la o parte amănuntele. Le-am distrus ălora de la hotel patul Ludovic numărul cinşpe, le-am băut toată şampania de la room-service, le-am umplut cearşafurile de toate necurăţeniile posibile, dar, spre dimineaţă, au reuşit s-o dovedesc. A naibii găligancă! Nu se mai sătura, de parcă o născuse mă-sa în catarg! S-a îndrăgostit de mine aşa de rău, că a reuşit să mă convingă s-o urmez în Scoţia, la castelul lu' babacu' ei. În fond, mi-am zis, e o experienţă nouă. Când m-a văzut prima oară, bătrânul lord a avut un atac de inimă şi au fost nevoiţi să cheme doctorul, care locuia într-un sat, la vreo douăzeci de kilometri distanţă. Moşul şi-a revenit destul de repede, fiind probabil obişnuit cu extravaganţele fiică-sii. A trebuit însă să trimită iar după vraci când, de bucurie că l-am văzut înzdrăvenit, am tras o băşină, de s-a oprit până şi orologiul din turnul castelului. Pe chestia asta, s-a supărat şi coţofana de nevastă-sa, care se învârtea de colo-colo ca o găină operată de apendicită, cotcodăcind că vechitura aia de ceas n-a mai stat din ticăială din secolul şapşpe', când l-a născocit un tembel de ceasornicar şi că nu o să accepte ca tocmai un american să-şi bage picioarele în el. Găliganca a făcut însă linişte şi ne-am aşezat la masă, unde ne serveau doi negrotei, aşa, ca ăsta de aici, că de aia mi s-a pus pata pe el. Negroteii se fandoseau şi se schimonoseau de parcă tocmai cu un minut înainte ar fi primit între buci nişte grenade antitanc. Se sclifoseau cu mănuşile lor albe şi cu papioanele lor caraghioase, că m-a apucat bâzdâcul: Aşa că l-am tras pe unul dintre ei de boaşe, să văd dacă e de-adevăratelea, iar imbecilul a scăpat toată oala cu sos de potârniche în capul lunganei. Au mai fost şi alte aventuri, dar nu stau să ţi le înşir acum. După ce-am băgat în noi, Carina a început să mă poarte prin nişte săli mari, ca să-mi prezinte familia ei compusă dintr-o grămadă de tablouri din care mă priveau tot felul de bulangii şi de florărese, cărora ea le spunea conţi şi marchize. Pe mine mă trecea o râgâială ca-n basme, dar mi-am zis că nu e frumos să fac una ca asta faţă de nişte oameni bătrâni, aşa c-am început s-o drăcui în gând pe lunganca bântuită de prostul obicei al prezentărilor. Urmează o noapte care-i convinge pe lord şi pe lordesa lui că palatul lor e bântuit de stafii. Urla şi chiţăia Carina mea, pe când i-o trăgeam, de ziceai că suntem în plin western. Poate că, dacă după toate astea aş fi tras un somn bun şi odihnitor, noi doi nu ne-am mai fi întâlnit şi astăzi aş fi fost un soi de marchiz cu lavalieră şi

brizbrizuri. M-a pus însă dracu' să vizitez înainte de culcare pivniţa castelului şi, când am revenit, din cauza vinului lăsat moştenire de sceleraţii de pe pereţi, am greşit camera. Trebuie să spun că vinul cu pricina avusese un asemenea efect asupra bietului meu pendul, încât mergeam aplecat în faţă. Camera în care mă purtaseră paşii era a lordesei, care dormea din cauza, nu ştiu cărui obicei cretin, în altă încăpere decât cea a soţului, iar eu, fiind în pielea goală şi condus de nătărângă, care, se ştie, nu posedă simţul orientării, am intrat direct în prima păsărică întâlnită. Fata ca fata, dar s-o fi văzut pe mă-sa! N-auzisem niciodată în viaţa mea ca o posesoare de fofoloancă să cânte în timpul ciocănelii! Urla arii din opere şi operete, de jurai că eşti la un concert omagial. Tipa n-o mai primise de mult la locul de taină şi înţelegea să nu renunţe aşa uşor la pleaşca ivită. Când s-au lămurit lucrurile, contele a cerut scârbit celor doi negrotei să mă scoată afară şi să mă biciuiască. Nu e cazul să-ţi mai povestesc ce-au păţit maimuţele când au vrut să mă lege. M-am întors la Paris, convins definitiv că însurătoarea nu e de mine.

Jon se întoarce puţin după miezul nopţii, cu un singur pistol. Pretinde în schimb toţi banii. Nu stăm la tocmeală şi încercăm pistolul în pivniţa casei. E un pistol obişnuit, dar când e să-ţi salvezi târtiţa, e bună şi o praştie.

— Ah! Era să uit! face belgianul. Am dat telefon la aeroport şi v-am schimbat biletele pentru New-York. O să plecaţi peste două zile.

— N-a fost greu? arunc eu aiurea.

— O să vă coste două sute de dolari de căciulă în plus.

Simt un gol în burtă. Din nou, senzaţia animalului înconjurat de vânători, aflat departe de bârlogul care i-ar fi dat o cât de mică siguranţă. Oricum, măcar ştim pe ce picior dansăm.

— După întâlnirea cu persoana, plecaţi la Bruxelles. Aveţi un apartament închiriat la Hilton.

— Iar tu, îi zice Colosul, apropiindu-se cu paşi de pisică, tu ai rezervat un mormânt în pivniţă. Dacă te-ai fi interesat, ai fi aflat că n-avem nici un fel de bilete.

Belgianul nu mai apucă să facă aprecieri asupra confortului oferit de o simplă groapă. Cu o lovitură mai iute ca săritura cobrei. Colosul îi înfundă gâtlejul şi Jon se aşează cuminţel la coada de la purgatoriu. Îl îngropăm alături de negroteiul căruia tot uriaşul i-a venit de hac.

Până a doua zi, la prânz, dormim cu schimbul. Apoi, de la

fereastră, vedem un Volvo pătrunzând pe aleea de pietriş şi oprind taman în faţa uşii. În maşină este o singură persoană şi când coboară, rămânem cu gurile căscate, asemenea unor pui în aşteptarea hranei. Blonda, îmbrăcată complet în roşu, ar face şi unui eunuc să-i crească la loc chestiunea.

Facem cunoştinţă şi depănăm povestea pregătită, cum că planurile s-au schimbat din nou, că Jon a trebuit să plece, că negroteiul a primit o misiune secretă şi că noi doi, eu şi Colosul, trebuie s-o însoţim.

— Biroul meu e în sediul NATO, zice blonda, după ce ne ascultă cu atenţie, voi cum aţi putea intra?

— Nu trebuie să intrăm. Trebuie să te vedem pe tine că intri.

— E o prostie! La mine scrie cu totul altceva.

— Eşti o femeie adevărată sau un transsexual? întreabă Colosul cu precauţie.

— Are vreo legătură cu misiunea?

— Are legătură cu sula.

Blonda se scandalizează. Posedă o îndelungată carieră de agent secret, dar un asemenea afront nu i-a mai fost adus.

— Şi pentru cine spionezi? bag eu în viteză.

E o întrebare cam dificilă pentru un aşa căpuşor frumos. Se pare că nici ea nu ştie prea bine pentru cine o face. Sistemul ăsta modern de a ţine legăturile numai prin terminale de calculator a dus la o însingurare absolută a spionilor. Muierea nu răspunde imediat. Deschide poşeta şi scoate o ţigară lungă şi subţire. Ar putea fi un tubuleţ care împrăştie praf de cianură, dar nu e. I-o aprind galant, chiar de la bricheta-emiţător, dat tipa nu are nici o reacţie la vederea obiectului. Îmi oferă o ţigară, pe care o refuz şi e rândul ei la serviciu:

— Ce nevoie ai de o brichetă, dacă nu fumezi?

— Ca să ofer foc doamnelor agenţi. Face parte din preludiu.

— Dacă aveţi impresia că mă găsesc aici pentru a petrece o noapte de pomină, vă înşelaţi! Am să cer pedepsirea voastră şi sper să fie una din cele mai aspre corecţii!

— Nu trebuie să ne-o iei în nume de rău, o potolesc eu. Pentru noi, toate astea sunt doar nişte complimente. O femeie frumoasă…

— Îngerii şi spionii nu au sex! mă întrerupe doct tipa.

— Am ştiut eu, bombăne Colosul nemulţumit, Occidentul ăsta e mai putred decât am crezut!

Blonda stinge nervoasă ţigara şi bagă mâna în poşetă după o

alta. Dar în loc de ţigară lungă şi subţire, ne face cunoştinţă cu un pistolet mic şi negru.

— Recreaţia s-a terminat, ne zice ea. Să trecem la ora de geografie. Unde se găsesc Jon şi Walter?

— Walter? se scandalizează Colosul, nebăgând în seamă pistoletul. Vrei să spui că pe negroteiul ăla pocit îl chema Walter? E nemaipomenit! Şi de când, mă rog, negrii au voie să poarte nume de albi?

Blonda îndreaptă arma spre mine şi mă întreabă cu ţeava scurtă şi boantă.

— Au hotărât să încheie cu viaţa, îi răspund eu. Trăiau în taină o poveste de amor şi, văzându-se descoperiţi, au hotărât să ia calea cimitirului.

— Sper că v-au reţinut două locuri şi vouă! croncăne tipa, lăsându-se posedată de spiritul umorului.

— Aici greşeşti. Sunt cam scumpe biletele pentru noi! intră şi Colosul în joc.

— O să faceţi blatul! hotărăşte tipa.

— Eu zic să bagi înapoi în geantă jucăria aia, care n-ar putea face rău nici unor hemoroizi de iepure şi să discutăm afaceri! i-o taie Colosul Nu ne poţi împuşca.

— Serios? Şi de ce nu? S-a dat vreo lege cum că voi n-aţi avea voie s-o mierliţi?

— Simplu, zic eu. N-ai şti unde găseşti valiza.

— Care valiză?

— Valiza cu bomba..

Blonda izbucneşte în râs şi trebuie să recunoaştem că spălatul pe dinţi de trei ori pe zi e o îndeletnicire foarte priicioasă.

— Am întâlnit mulţi fraieri la viaţa mea, dar ca voi, mai rar! Probabil că sunteţi noi în meserie.

Asta aşa era, de-a spionii nu ne prea jucasem până atunci. E o meserie din care învăţăm chiar şi acum. Noroc că prindem repede.

— Valiza voastră nu are nici o valoare, ne lămureşte tipa. Când aţi făcut schimbul în avion, l-aţi făcut complet invers.

— Cum invers? guiţă Colosul.

— Adică bomba era la voi, nu în valiza diplomatului. Voi i-aţi cărat-o până la Londra, unde i-aţi dat-o.

— Aiurea! ricanez eu. Ne-ar fi descoperit la controlul de la aeroport. Nu suntem nişte începători.

— Valiza era căptuşită cu aluminiu, aşa că infraroşul nu a

ajutat la nimic. Aţi fost simpli curieri, măi proştilor! Şi ca să nu muriţi neîmpăcaţi, vă pot spune că aţi fost luaţi în colimator încă de la Moscova. Hai să vă deşert tot sacul, ca să aveţi ce povesti camarazilor pe care-i veţi întâlni în iad. Bomba a ajuns în sediul NATO şi când s-a dat anunţul, clădirea a fost evacuată. De fapt, asta era finalitatea întregii acţiuni: evacuarea. A rămas însă omul nostru, care era în corpul de pază şi care, tot încercând să intre în calculatorul central, cât timp geniştii se ocupau de căutarea bombei, a dat peste altceva. Peste un „semnal pui", care-şi căuta „mama". Asta, pe înţelesul vostru, înseamnă că cineva dorea o legătură urgentă cu „centrul". O dată cu semnalul „a intrat" şi omul nostru. Şi ce-a descoperit? Cel mai mare plan pus la cale împotriva VAI-DOL şi ANA-SAT de către trei mahări care cunoşteau totul, cu excepţia conducătorului unic. Când le-a picat fisa că ăsta e chiar unul din conducătorii politici ai unui stat, a fost prea târziu. Omul nostru a copiat planul şi le-a băgat un virus. Dar asta nu e tot. În planul ăla se vorbea de tot felul de comandouri trimise împotriva teroriştilor care fac parte din Marea Mafie, iar printre astea figura şi unul denumit Brutus. Să mai continuu?

Contam pe un singur lucru care ne-ar fi salvat: ca tipa să nu ştie că suntem înarmaţi, aşa cum i-o fi transmis Jon, care avea tot interesul să nu divulge că se lăsase corupt.

— Şi ca să fie tot tacâmul, o să vă întreb dacă aveţi şi o ultimă dorinţă!

— Dezbracă-te! latră Colosul care se crede în cel mai vestit tractir din nord-vestul Europei.

— Ce anume? se îneacă tipa.

— Dezbracă-te! repetă Colosul. Să mai văd şi eu un trup perfect de muiere. E ultima mea dorinţă.

Blonda se pune iar pe râs, plesnindu-şi coapsele şi chiţăind pe toate tonalităţile.

— Uite, încep eu! se cocoşeşte Colosul, scoţând haina şi aruncând-o pe un scaun.

— Nu eşti normal, fiule! îl categoriseşte blonda. Sinceră să fiu, îmi pare rău de voi. Îmi sunteţi simpatici.

— Îmi dau jos şi pantalonii! zbiară Colosul în culmea excitaţiei.

Şi, într-adevăr şi-i scoate. Nu poartă chiloţi. Membrul lui răsare triumfător, precum catargul principal al unui cuirasat al Invincibilei Armada. Trage simultan, printre picioare şi glonţul îi intră blondei drept în frunte, puţin mai sus de rădăcina nasului.

— Cât pe ce să-mi otânjesc pendulul! ţipă Colosul surescitat. Cu asemenea scamatorii, rişti să devii eunuc.

Trebuie s-o ştergem repede. Chemăm un taxi prin telefon şi, în drum spre oraş, strecor bricheta-emiţător sub bancheta maşinii. Aşa, ca să nu moară de plictiseală tipii care ne-ascultă. Oprim la capătul străzii pe care se află adresa memorată de Colos şi dăm şoferului un bacşiş gras. Clădirea de la numărul 11 e un bloculeţ cu două etaje şi cu balcoane susţinute de cariatide. E învăluit în întuneric, iar luminiţa de la interfon nu ne ajută cu nimic.

— Nu mai ştiu codul! suspină Colosul.

Simt că-mi vine să-l strâng de gât! Este pentru a nu ştiu câta oară când, după ce duce tot greul şi ne scoate pe toţi din rahat, o zbârceşte exact la ultima notă! Forţăm încuietoarea, care nici nu e prea complicată şi o luăm băbeşte, de la cutiile poştale. Două dintre ele nu au cărţi de vizită, iar celelalte nu ne spun nimic. Urcăm la etajul unu şi căutăm apartamentele cu pricina, dar nici pe uşi nu există plăcuţe de identificare. Începem cu primul şi sunăm la uşă. Nu răspunde nimeni şi, după ce aşteptăm în zadar, trecem la celălalt. Aici lucrurile se repetă. Suntem în budă!

Ne aşezăm pe treptele scării şi sorbim din sticla pe care Colosul a avut grijă să o ia cu el, dar nici o soluţie nu ne tulbură minţile. Suntem într-o ţară în care n-avem la cine apela, daţi probabil în urmărire generală, vânaţi din toate părţile. Pare că ăsta ar fi sfârşitul, dar nu ne putem consola cu gândul că ne-a venit rândul.

— Să încercăm să trecem graniţa, în Luxemburg, propune Colosul. Există acolo un tip cu care am luptat în Bosnia.

— Nu avem nici o şansă, nici măcar să ajungem la al doilea stâlp de pe strada asta, îl temperez eu.

— Trebuie să existe o soluţie, mă încurajează el. Taică-meu, când rămânea fără băutură, avea o vorbă: „Dacă storci bine sticla, imposibil să nu obţii măcar un strop!”

— Întotdeauna am spus că taică-meu era un om înţelept! se aude o voce suavă venită din spatele nostru.

Dau să pun mâna pe pistol, dar declicul care urmează vocii mă face să renunţ.

— Ar trebui să vă împuşc. Era cât pe-aci să daţi peste cap întreaga operaţiune. Nu e deloc uşor de lucrat cu unii ca voi.

Ne întoarcem uşurel capetele şi, pentru a doua oară în acea noapte, rămânem ca la dentist. În spatele nostru, îmbrăcată într-un capoţel pentru care bunica Scufiţei Roşii ar fi făcut pasiune, e

Miss Nord!

— Edith! scap eu.

— Noroc că mai aveaţi emiţătorul când huiduma asta a zis că ştie o adresă de la Schroder.

După ce ne hrăneşte cu nişte friptură rece şi cu un vin roşu de Meusa, Miss Nord ne povesteşte aventurile ei. În final, scoate două paşapoarte şi două bilete la trenul de Bruxelles-Madrid.

— Mâine dimineaţă o luaţi din loc. La Madrid, vă aşteaptă alte două bilete, pentru cursa de New York. Aveţi consemn clar vă pierdeţi în decor pentru cel puţin un an. Pe capetele voastre s-au pus nişte premii pentru care ar roşi şi un milionar. Aveţi aici haine şi bagaje.

Ne îmbrăţişează pe rând şi ne priveşte cu ochii ei verzi şi umezi.

— V-aş mai fi aşteptat exact trei ore. Aţi avut un noroc chior. Dar ţineţi minte: asta se poate întâmpla cel mult o dată în viaţă. În locul vostru, nu m-aş rezuma la un an. M-aş retrage undeva pentru tot restul vieţii. Dacă ţineţi la vieţile voastre.

Neîndoielnic că avea dreptate. Dar ţineam oare cu adevărat la vieţile noastre?!

XIV

Stau prostit pe canapeaua de piele şi privesc la ecranul calculatorului pe care e înscris un singur mesaj: „Cairo 13 iunie, hotel Orion, camera 214. Husein şi Rashid”. Mă uit în jur pentru a o suta oară: da, e casa mea din Caraibe, casa pe care nu o cunoşteau decât trei oameni. Toate încercările mele de a lua legătura cu Cliff sau cu altcineva din C.I.A. au fost zadarnice. E clar. Sunt descoperiţi şi s-au dat la fund, iar eu am devenit un paria.

Sunt prea obosit ca să încerc să mai descopăr cum au găsit casa cei din Marea Mafie. Important e că le au pe Liana şi pe fetiţă. Important e că va trebui să mă predau, împreună cu Colosul, dacă vreau ca ele să rămână în viaţă. Mi se face o greaţă enorma şi vomez la chiuvetă. Capul mi se învârteşte, iar picioarele îmi par turnate în ciment. Totul a fost în zadar. Protecţia Celor Trei a funcţionat atât cât a funcţionat interesul lor. Iar acum, ei vor să ne predăm. Sau nici nu le pasă.

Sunt prea obosit ca să încerc să mai descopăr de ce. Nimeni nu te iartă pentru trădare, iar noi am mers prea departe şi am fost descoperiţi. Războiul celor mari nu se va sfârşi niciodată, iar noi, cei din linia întâi, vom fi mereu sacrificaţi.

Mai rămâne să-l conving pe Colos să mă urmeze, dar asta o va rezolva drogul pe care am să i-l pregătesc. La dracu’ cu camaraderia!

Colosul înoată voiniceşte în ocean, fără să ştie ce-l aşteaptă. E fericit că a reuşit să-şi confirme contul din bancă (cel puţin am fost plătiţi bine, deşi ne-au lăsat pe sârmă), că a mai ucis nişte oameni şi că a scăpat cu viaţă. Îi aduc pe plajă băutura preferată, care mai conţinea ceva şi el o dă de duşcă, fără să ezite. Deschide gura să spună ceva, dar rămâne aşa, cu toate antenele ridicate. Nu e efectul drogului, ar fi prea repede, e altceva. Mă înhaţă de braţ şi, pur şi simplu, mă aruncă în ocean, prăvălindu-se la rândul lui peste mine.

— Termină! urlu eu. N-am chef de hârjoană.

Dar nici asta nu era. Acum pot să aud şi eu motorul elicopterului. E un Cobra de atac, fără însemne pe fuselaj.

Rămâne suspendat în aer, la o distanţă bunicică şi privim, băgaţi în apă până la gură, la racheta aer-sol pe care o lansează şi care, în nici o secundă, pulverizează casa de pe plajă. Apoi insecta gigantică o ia din loc şi dispare repede la orizont.

— Ăştia n-au fost arabii, scap eu.

— De unde eşti aşa sigur? mă interoghează Colosul.

Cât pe-aci să mă dau de gol!

— Nu cred că au ajuns să se plimbe cu elicoptere militare în spaţiul aerian controlat de americani.

Colosul iese din apă şi se scutură ca un câine venit în concediu la mare. Ia paharul pe care tocmai îl golise cu un minut înainte şi mă întreabă:

— N-ai adus şi sticla?

Ăsta e Colosul! Tipii ne vânează cu rachetele şi el se plânge de lipsa vodcii. Înjură şi blesteamă. Evident că eu sunt de vină că nu m-am îngrijit cum trebuie de aprovizionare.

Suntem numai în slipuri pe o insulă pustie. Dar nu suntem lăsaţi să ne plângem soarta. Colosul mă îmbrânceşte iar şi-ncep să cred că tot ceea ce mi se oferă de-acum înainte este o existenţă de peşte propus la rangul de saramură. Elicopterul revine la locul faptei, dar în alte scopuri. Aterizează pe plajă şi din el debarcă doi tipi îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj, ţinând în mâini puşti MF-14, cu gloanţe explozive. N-am văzut rinoceri şi nici hipopotami pe insulă, ceea ce mă îndeamnă să cred că spre noi se îndreaptă intenţia celor doi. Pilotul elicopterului nu opreşte motoarele şi menţine legătura prin staţie cu vânătorii care, după ce răscolesc un pic prin resturile casei lovite de rachetă, dispar în păduricea de cocotieri.

N-avem mult timp la dispoziţie, aşa că ne mişcăm repede. În timp ce ne târâm, aruncăm nisip peste noi, deşi e puţin probabil ca pilotul să se aştepte la oaspeţi veniţi din ocean. Colosul a ajuns chiar sub uriaşul aparat. Se ridică asemenea unei cobre la auzul muzicii. În mână are o jumătate de scoică, mai tăioasă ca un brici. Saltul pe care îl face e dublat de o lovitura de la stânga spre dreapta şi gâtul pilotului este secţionat într-o fracţiune de secundă. Sângele împroaşcă geamurile, transformându-le în tablouri suprarealiste. Trag pe mine uniforma verzuie şi preiau căştile, în timp ce Colosul târăşte cadavrul dezbrăcat şi îl îngroapă superficial în nisipul udat de reflux. Îşi reia locul de pândă în ocean şi pare un monstru marin în aşteptarea micului dejun.

Aud în cască discuţiile celor doi vânători care, după ce au dat ocol insulei, au hotărât să se întoarcă. Discută ca doi prăvăliaşi ce-şi deapănă necazurile la o halbă de bere.

— N-are rost să-i mai căutăm, au fost în casă.

— Doar dacă n-au învăţat să trăiască sub pământ, precum cârtiţele, sau în apă, ca peştii.

— Ba au învăţat. Au învăţat de toate. Ceea ce e sigur însă, e că pe insula asta nu sunt.

— Sau, mai bine zis, nu mai sunt. Dacă foloseam mitralierele, am fi găsit urme şi ne puteam asigura.

— N-avem cum şti dacă erau înarmaţi. De la tipi de genul ăsta te poţi aştepta să scoată din frigider un lansator de rachete sau o bazooka.

Îi văd la liziera pădurii de cocotieri, mai răscolind printre resturile fumegânde ale casei, în căutarea unor certitudini. Renunţă repede şi se îndreaptă spre elicopter. Armez mitraliera şi ţeava se ghidează ascultătoare după direcţia privirilor mele. Mai precis, după ochelarii cu focalizator pe care mi i-am pus. Aproape că nici nu tresar, când îl recunosc în unul dintre ei pe Cliff, agentul C.I.A. care m-a recrutat pentru comandoul Brutus. Răsturnările de situaţie fac parte din obiceiurile casei, numai că acum a venit şi rândul lor să guste din meniu. Îmi schimb însă intenţiile. Ridic aparatul la vreo doi metri în aer şi le aud strigătele:

— Jem! Eşti nebun? Lasă-te de glume!

— Hello, Cliff! răspund eu, abia stăpânindu-mi bucuria Florin Zamfir îţi trimite salutări fierbinţi. Foarte fierbinţi! Ar fi trebuit să iei cu tine o sticlă de coca-cola rece ca gheaţa!

După primul moment de stupefacţie, cei doi dau să-şi armeze puştile, dar nu mai apucă. Le trimit o rachetă care-i pulverizează pur şi simplu. În aer plutesc acum sute de mii de confeti din bucăţi microscopice de sânge, piele, oase şi cârpe. Las aparatul la pământ şi-l strig pe Colos. Apare mai nervos ca un controlor de bilete care şi-a uitat acasă cleştişorul.

— Ţi s-a părut ţie că uniformele ăstora doi erau blindate? Puteai cel puţin să le ceri înainte să predea bidonaşele.

— Eşti mai nesătul ca o hoaşcă cu himenul în cur! Na! zic eu, aruncându-i sticla de whisky ce fusese obiectul de discuţie al celor veniţi cu măgăoaia.

După golirea recipientului, Colosul devine ceva mai înţelegător. S-ar putea, de altfel, ca şi drogul să-nceapă să-şi facă

efectul. Ne înălţăm şi luăm viteză către insula cea mai apropiată care, dacă e posibil, să găzduiască şi o aşezare civilizată. Harta digitală îmi face sumarul şi aleg Saint-Vincent, deşi e protectorat englez şi pe ăştia nu mi i-aş dori nici pe post de ciocli. N-au pază de coastă, cel puţin nu în zona în care zbor eu. Oricum, nu mă îndrept spre Kingstown, unde s-ar putea totuşi să fim întrebaţi dacă e elicopterul nostru şi ni l-au cumpărat părinţii, ci prefer un sătuc tipic grenadez. Au şi ei un poliţist, îmbrăcat în şort şi bluză cu mâneci suflecate, care se îndreaptă ţanţoş spre noi, urmat îndeaproape de o bună parte din locuitorii ţinutului.

— Am salvat un naufragiat! strig eu şi-i fac vânt Colosului din elicopter. Cam pute, dar nu e încă mort.

Uriaşul arată, într-adevăr, a naufragiat, mai ales când, fără o vorbă, se repede la bidonaşul poliţistului şi i-l smulge cu centură cu tot, dându-i cep. Poliţistul se ţine cu o mână de pantalonii care i-au luat-o la vale, iar cu cealaltă încearcă să-şi recupereze centura. Reuşeşte o dată cu ultimul gâlgâit al Colosului.

— S-a petrecut vreun accident pe mare? se răsteşte el furios, punându-şi hainele în ordine. N-am nici o informaţie despre aşa ceva.

— O barcă de pescari, arunc eu la derută. Eram în manevre, când l-am văzut pe amărâtul ăsta agăţat de o scândură.

— De ce nu l-ai dus în State? mă întreabă firesc poliţaiul.

— Ce te face să crezi că aş fi american? i-o întorc eu, amintindu-mi că elicopterul nu avea nici un însemn.

— Trebuie să anunţ oficialităţile, cloncăne poliţaiul, pipăindu-şi nervos tocul pistolului.

— Te însoţesc, în caz că trebuie să dau vreo declaraţie.

Locuitorii ne conduc spre clădirea poliţiei, care, de fapt, e o casă cu trei camere, din care una ţine loc de arest. Când rămânem numai în trei, îi fac poliţistului o altă hartă, nu înainte de a-l dezarma şi de a-i înfige pistolul în burtă.

— Suntem evadaţi de la Alcatraz. Ai o singură şansă să rămâi în viaţă, una mică de tot, dar există, e acolo, la locul ei şi te aşteaptă să-i faci cu mâna. Pentru asta, trebuie doar să faci exact ce-ţi spunem noi. Ce crezi, o să reuşeşti, sau e cazul să ne căutăm un alt colaborator?

Poliţistul îşi bălăngăne capul cât mai convingător, făcând chipiul să-i joace pe ţeastă.

— Prietenul meu o să rămână aici, în timp ce noi doi o să facem o mică excursie la Kingstown cu maşina ta. Vreau să fii

convins că la cea mai mică mişcare suspectă te fac sită. Noi nu mai avem ce pierde, tu însă eşti abia în zorii existenţei.

Cădem la înţelegere şi o luăm din loc, în timp ce Colosul, ajutat de băştinaşi, acoperă elicopterul cu crengi, camuflându-l perfect. În loc de autografe, localnicii îi cer să-i lase să-l pipăie. Uriaşul, cu corpul lui plin de găuri şi cicatrici, îşi joacă muşchii şi face o impresie deosebită. Acceptă cu generozitate să fie admirat în schimbul unor trataţii cu rom Jamaica, o chestie care, prin partea locului, mai că nu curge la robinet Tinerele au biletele gratuite. Colosul cere voie să se mire şi el, la rândul lui şi le pipăie, într-o înţelegere mutuală.

La Kingstown, lucrurile se rezolvă repede. Poliţistul are ceva economii, pe care le risipeşte cu dragă inimă pentru a ne procura bilete la primul avion de Mexic, nu înainte de a obţine de la oamenii lui din lumea interlopă două paşapoarte englezeşti. Nu se dă în lături nici să cumpere două costume, a căror măsură o aleg eu. Îi promit că va primi toţi banii înapoi şi încă ceva pe deasupra, dar tipul se declară mulţumit dacă-l lăsăm doar cu viaţa.

Mă întorc taman la timp. Colosul e în plină activitate electorală şi, dacă aş mai fi întârziat puţin, n-ar fi fost de mirare să-l găsesc instalat la primărie. Am făcut deja prea multă vâlvă. Noroc că puţinele autorităţi de prin partea locului sunt obişnuite cu tot felul de contrabandişti.

Numerele de cont pe care le depunem în prima bancă mai mărişoară întâlnită în Mexico City fac minuni. E posibil să fim depistaţi, dar cu dolarii încasaţi prin transfer de la banca unde avem depuşi banii ne pierdem imediat urma. Colosul mă urmează ca un căţel, fără să întrebe nimic. Drogul are însă efect limitat şi trebuie să bag viteză.

Ajungem la Cairo cu o zi înaintea celei fixate, dar camera 214 este rezervată deja pe numele noastre arabe.

— Cu ce ne ocupăm prin zonă? întreabă Colosul, cu aer şmecheresc, făcându-mă să înţeleg că a început să iasă din amorţeală. Printre amintirile mele există şi una legată de terminarea contractului.

— E ultima întâlnire. Vor să ne felicite sau ceva în genul ăsta!

— Ne pun la panoul fruntaşilor?

— S-ar putea să nu fie chiar atât de scrupuloşi, îi răspund şi schimb vorba: Ce faci de mâine?

— Mă întorc în Africa de Sud, zice Colosul. Am o fermă acolo şi-

mi reiau existenţa de rezident cinstit, întors dintr-un concediu în Europa. Dar tu?

Îi torn prima variantă care-mi trece prin cap. N-are rost să-i dezvălui că, de fapt, amândoi suntem ca şi morţi. O să afle şi singur. Ne propunem o beţie cinstită, la adăpostul apartamentului din hotel şi nu ezit să-i torn şi nişte somnifere.

A doua zi, nu apucăm să ne dezmeticim că şi sună telefonul.

— Domnul Husein?

— În persoană.

— Jos, în faţa hotelului, vă aşteaptă o limuzină.

— Achităm noi nota la hotel sau ne mai întoarcem pe aici? spun pe un ton glumei.

Tipul de la celălalt capăt al firului dă drumul unui râs de coiot rămas fără dinţii din faţă se-nchide.

Colosul nu dă în brânci cu îmbrăcatul. A devenit teribil de suspicios şi-mi cere detalii.

— Este ordinul lui Pavlovici. Probabil că la întâlnire o să fie şi el.

— Parcă fusesem deconspiraţi! face uriaşul neîncrezător.

— Încă nu te-ai obişnuit cu răsturnările de situaţie? zic eu, prefăcându-mă nepăsător. Oricum, e sigur că, de mâine, suntem liberi.

— Ceva nu e în regulă. Ascultă, Căruntule, ştii cumva mai multe decât ştiu eu?

— În afara faptului că eşti un imbecil, altceva în plus faţă de tine nu cunosc.

— Simţurile mele îmi zic că se petrec lucruri ciudate. Eu tot nu-mi dau seama ce căutăm în groapa asta cu rahat.

— N-ai decât să rămâi la hotel sau să iei primul avion spre Johannesburg! M-am săturat să te tot dădăcesc!

Dacă, din întâmplare, Colosul e într-unul din momentele lui de luciditate, am încurcat-o. Mă opresc în pragul uşii şi mă întorc spre el:

— Vii sau nu?

Uriaşul mă priveşte cu ochiul care acum are sclipiri de venin şi mormăie:

— Dacă se întâmplă să mă păcăleşti cu ceva, o să te rogi la Doamne-Doamne să mori cât mai repede.

Coborâm şi luăm loc în limuzina care ne aşteaptă cu portiera deschisă. Drumul e parcurs în tăcere. Nu durează mult. Suntem invitaţi să ieşim din maşină şi recunoaştem ranchul unde ne

întâmpinase pentru prima oară Hamsun al-Mayam. Tipii care ne înconjoară poartă în loc de tăvi cu băutură nişte pistoale-mitralieră UZI. Ne fac semn spre pălăţel şi pătrundem în sala imensă de la parter, unde ne întâmpină amfitrionul în persoană. Hamsun poartă acelaşi turban alb, doar că faţa lui pare mai neagră ca de obicei.

— Ce plăcere! zice el cu voce piţigăiată. Husein şi Rashid, vitejii noştri soldaţi!

Fac un pas înainte şi zic, arătând spre Colos:

— Legaţi-l!

Hamsun rămâne nedumerit numai o secundă, apoi face un semn şi Colosul este prins în nişte frânghii parcă pregătite pentru el.

— Trădătorule! zbiară uriaşul, în culmea mâniei, încercând, fără nici o nădejde, să scape. Am să te jupoi de viu, ciubotă împuţită!

Primeşte şi un plasture pe gură şi, dacă nici acum nu face apoplexie, înseamnă că are un organism de fier.

— Mă şi întrebam cum vei reuşi să-ţi convingi camaradul să te însoţească, spune Hamsun, ceva mai destins. Ca să nu spun că m-am îndoit şi de tine. Un mercenar sentimental… Asta vă strică pe voi, creştinii!

— Unde sunt? întreb eu cu adresă directă.

Hamsun nu se grăbeşte să-mi ofere detalii despre Liana şi copil. Se plimbă de colo-colo, cu mâinile la spate, zâmbind strâmb. Când se opreşte la câţiva centimetri de mine, îi simt mirosul de mosc uitat la soare şi mă apucă sughiţul. Cunosc mirosul ăsta. E parfumul morţii.

— Am fi putut să le ţinem aici. Aşa v-am fi avut pe toţi în mână. Dar noi nu suntem trădători! Pentru noi, cuvântul dat e pecetea lui Allah! De aceea vom şi cuceri lumea şi o vom curăţa de putreziciuni ca voi.

— Unde sunt? repet eu întrebarea.

— În ţara ta. În singurul loc în care, dacă o să le cauţi, vei fi sigur că nu te mint, zice Hamsun, după care-mi face un semn spre telefon. Verifică.

Jocurile sunt făcute, dar orice amăgire e bună acum, deşi nu mai e decât o cârjă care te ajută să străbaţi mai repede drumul spre iad. Iau receptorul şi formez numărul pe care numai eu îl cunosc, cel de la telefonul bunicilor Lianei. Îmi răspunde chiar ea. Dintr-o dată, cârja se transformă într-un automobil de lux şi pun

prima întrebare idioată care-mi trece prin căpăţână.

— Sunteţi tefere?

— Florin!

Îmi este de-ajuns atât.

— O să vin şi eu, îi zic, forţându-mi vocea, spre a o face cât mai firească. Acum trebuie să închid.

Ceea ce şi fac, căci n-am de gând să ofer arabilor un spectacol pe gratis. Hamsun mă priveşte iar cu ochii lui inexpresivi şi-mi zice un lucru care mă face praf:

— Din fericire pentru tine, aşa o să se şi întâmple. V-aş fi ucis cu plăcere, eu personal, cu mâinile mele, în cele mai groaznice chinuri. Şi Allah mi-e martor că la tortură nu mă întrece nimeni, nici măcar coreenii. Raţiuni superioare însă mă fac să vă folosesc ca monedă de schimb. Ai voştri îi au pe Inginer şi pe un alt erou al nostru, pe Wadih el Haye. Deşi voi doi împreună nu ajungeţi nici măcar la degetul cel mic al vreunuia din ei, americanii au căzut de acord cu schimbul.

— Or să ne omoare ei, dacă n-o faceţi voi, zic eu, nepăsător.

— Asta nu mă priveşte, dar n-o s-o facă. Îţi spun asta pentru că te admir, deşi te urăsc din tot sufletul. Nu pot însă să nu recunosc că eşti printre cei mai curajoşi şi mai instruiţi soldaţi pe care i-am cunoscut îmi pare chiar rău că nu lupţi pentru cauza sfântă.

— Venite din gura ta, mărite Hamsun, fac eu ca-n poveşti, aceste laude sunt ca mărgăritarele rare. Sunt convins că ele se adresează în aceeaşi măsură şi camaradului meu. Dacă ar fi liber, cred că s-ar grăbi să-ţi sărute papucii.

Hamsun îi aruncă o privire scurtă Colosului, dar acesta îi dă de înţeles, pe cât se poate, că sunt departe de a şti adevărul.

— Mda... păcat de doi soldaţi viteji ca voi, reia Hamsun. Desigur, vă vom înapoia americanilor, dar nu-i vom preda pe Husein şi pe Rashid!

Arabul zâmbeşte enigmatic şi nu caută să-şi ascundă satisfacţia că m-a băgat iar în beznă. Nici nu se grăbeşte să mi-o lumineze. Cu ceva trebuie şi el să se aleagă. Indiferenţa mea însă nu e chiar reacţia la care se aştepta, aşa că se hotărăşte să rupă pisica:

— Pe scurt, o să vă spălăm creierele!

Rămân încremenit, în timp ce Colosul e la un pas de a-şi rupe funiile; deşi la el spălarea creierului n-ar fi o operaţie tocmai dureroasă.

E ca şi cum ne-ar omorî. Vom deveni două legume cu care se va mândri chiar şi cel mai luxos ospiciu din lume. Hamsun îmi ghiceşte trăirile şi, în nici două secunde, zac şi eu legat fedeleş, alături de Colos.

— V-aţi ridicat împotriva lui Allah! tună Hamsun, care s-a înfierbântat ca un cocoşel dedat la perversiuni sexuale. Aţi comis o blasfemie cu bietele voastre creiere şi acum trebuie să plătiţi!

— Americanii nu vor mai face schimbul! încerc eu s-o fac pe nebunul.

— Americanii n-au cum să ştie ce va fi în capetele voastre. Ei vă vor vii şi aşa o să vă aibă.

Suntem luaţi pe sus şi duşi în subsolul clădirii. Aici au instalat un soi de laborator, înţesat cu o sumedenie de aparate ciudate. Suntem legaţi de nişte paturi de fier şi conectaţi la zeci de fire.

Apoi, cu primul urlet pe care-l scot, se lasă întunericul!

Întunericul, al cărui prizonier voi rămâne pentru cât timp organismul meu viu va mai vrea să vieţuiască!

DUPĂ ŞASE LUNI

De când tratamentul urmat în laboratorul secret al Centrului de Psihocinetică, aflat într-o localitate din Munţii Apuseni, ne-a redat identitatea într-un procent de optzeci la sută, Colosul mi-a comutat pedeapsa cu moartea. E mulţumit că şi-a recăpătat şi aşa puţinele aspecte umane pe care le avea şi a rămas impresionat că de acest fapt au fost în stare nişte simpli doctori români.

— Cunoscându-te pe tine, îmi zice el, aveam o altă impresie despre compatrioţii tăi. Acum mi-am schimbat-o. În ceea ce te priveşte însă, rămân la aceeaşi părere: eşti de o ticăloşie inimaginabilă.

— Cu toate eforturile pe care le fac, îi răspund eu, tot n-am reuşit s-o întrec pe a ta.

— Ţi-am salvat viaţa de două ori şi te-am scos din rahat în alte câteva dăţi, se indignează Colosul, care mai are totuşi cunoştinţe elementare despre spiritul dreptăţii.

— Ai făcut-o pentru că aveai nevoie de mine ca luptător, nu din milă sau din camaraderie, îl temperez eu. Acum a trecut, n-are rost să te mai lamentezi ca o curvă violată de un episcop.

— Ceea ce e ciudat e că tot tu eşti cu coada în sus! Oricum, să nu ai impresia că lucrurile se vor opri aici.

— Nu aştept din partea ta nici iertare, nici înţelegere, Frederick! îl strig eu pe numele de botez, pe care probabil că-l şi uitase. S-ar putea însă să ai surpriza să constaţi că sunt o nucă destul de tare pentru măselele tale.

— Nu te împăuna aşa, îmi răspunde Colosul prompt. L-am îndoit eu şi pe Pavlovici, pe lângă care tu nu eşti decât un răhăţel uscat, de hârciog.

Stăm întinşi pe şezlonguri, pe terasa fermei uriaşului, aflată în Africa de Sud şi în pauzele bălăcărelilor mai sorbim câte un chintal de vodcă, hidrocarbură de care n-am avut voie să ne atingem aproape o jumătate de an.

— Te interesează un contract în Kossovo? mă întreabă alene Colosul, ca şi cum m-ar fi întrebat dacă-mi trebuie lămâie.

— De partea cui?

— Ce-ţi pasă! se răsteşte Colosul şi are dreptate. De a albanezilor. Se iau mai mulţi bani decât de la sârbi.

— Să fiu sincer, aş prefera să-l am pe Pavlovici comandant, nu inamic, zic eu hotărât.

— Ba ar fi o situaţie a naibii de interesantă! prinde Colosul să viseze cu ochii deschişi. Îţi dai seama, dacă l-am lua prizonier, ce ne-am mai putea distra?! Ar fi una din rarele ocazii în care l-am putea pune să-şi înghită excrementele, sau şi mai rău, să facem instrucţie soldăţească cu el.

— Oricum, nu mă interesează, i-o retez eu, aplecându-mă după paharul pântecos. Până când arabii nu vor fi convinşi că suntem morţi, n-am de gând să scot capul.

— Şi de când o viaţă ca a ta a devenit atât de preţioasă? se ofuschează Colosul, trăgându-se nervos de părul din nări.

— De când au apărut pe pământ hahalere ca tine!

Colosul zâmbeşte într-un peş şi-şi lasă nasul borcănat în pace. Se ridică şi se întinde, trosnindu-şi abitir oasele care scot zgomote sinistre. Trage şi-un căscat care rivalizează pentru o clipă cu găurile negre din cosmos.

— Hai să mergem la vânătoare! îmi spune el, pe neaşteptate. La vremea asta, leii s-au ghiftuit şi s-au retras la umbră. Îi luăm ca din oală.

Îl aprob, fără să fac nazuri. Plictiseala a început să mă cam irite şi orice divagaţie de la starea de convalescent e binevenită. Ne luăm puştile cu lunetă şi ne aruncăm în jeepul decapotabil parcat în faţa casei. Nu peste mult timp se va însera, aşa că trebuie să ne grăbim, dacă nu vrem să vânăm la lumina farurilor.

Ferma nu e departe de savană, unde vieţuieşte o întreagă grădină zoologică. Asta, probabil şi din cauza râului care curge prin apropiere. Colosul opreşte la liziera pădurii şi se ridică în picioare, aruncând în jur priviri de căpitan de navă în faţa unui arhipelag netrecut pe hartă. Coboară, lăsând puşca în maşină şi se îndepărtează câţiva paşi.

— Vrei să faci partidă de box cu vreun rinocer? îl întreb eu, apropiindu-mă de el. Nu-ţi iei puşca?

— Încă nu, îmi răspunde, tot cu spatele la mine. Mai întâi partida de care aminteai.

Apoi, cu un salt tirbuşon, de care nu l-ai fi bănuit în stare la masivitatea lui, se întoarce cu 180 de grade şi-mi trimite o lovitură de picior drept în bot Mă răstorn pe partea dreaptă şi mă rostogolesc câţiva metri. Înainte să mă scol, îmi număr dinţii cu

limba şi constat cu bucurie că iar le-am tras clapa stomatologilor, care însă e bine să nu-şi facă încă bagajele; suntem doar la începutul dansului.

Dintr-o săritură, Colosul îmi propteşte picioroangele lui în piept şi mă răstoarnă iar. Mă ridic din nou şi pumnul lui mă izbeşte în plex, cu forţa unui ciocan pneumatic. Simt cum plămânii mi se golesc dintr-o dată de aer şi rămân agăţat de braţul uriaşului, ca un cauciuc dezumflat. Colosul mă ridică în spinare şi, după ce se învârte cu mine ca un titirez, mă proiectează într-un copac plin cu maimuţe. Două specimene cad precum fructele coapte. Probabil că fuseseră trezite din somnul de după-amiază, pentru că devin foarte necivilizate: mă scuipă, îmi cară câteva carabe şi mă înjură pe limba lor. Dar Colosul nu e de acord să fie ajutat. Distracţia e numai pentru el.

Se apropie cu paşi apăsaţi şi pot să mă desfăt cu rânjetul lui de criminal pasionat de ore suplimentare. Calculez cu atenţie distanţa şi, când socotesc că e timpul, mă transform în călugărul care leagă tigrul[27]. Dar oasele Colosului sunt şcolite la stabilimente înalte. Îşi repede capul chilug în figura mea, neţinând cont de durerea pe care i-o provocasem şi acum, mai mult ca sigur că va trebui să cheltuiesc o parte din banii câştigaţi cu trudă pe nişte dinţi din porţelan. Sângele mă îneacă, dar sunt departe de a renunţa şi a cere pace. Ştiu că n-am nici o şansă în lupta corp la corp cu uriaşul – deşi am mai mulţi ani decât doi campioni mondiali la un loc, ştiu că uriaşul, cu forţa lui superherculeană, mă poate frânge ca pe un lemn uscat; ştiu că, chiar şi fără să vrea, ar putea să mă ucidă, dar nu renunţ. E singurul cuvânt pe care n-am reuşit să-l învăţ în nemernica mea viaţă, lucru care nu mi-a folosit de altfel, decât pentru a mă transforma şi mai mult, ireversibil, într-o maşină de ucis.

Umbrele înserării ne dau târcoale, dar continuăm să ne batem, fără oprire, căzând, ridicându-ne, căzând iar, înroşind iarba cu sângele nostru care curge aiuritor prin vene.

În jurul nostru, ca într-o scenă grotescă, închipuită de mintea bolnavă a unui posedat, animalele prind şi ele să se încaiere. Dar nu oricum, nu cum sunt obişnuite, în luptele pentru existenţă şi supravieţuire. Nu, ci membrii aceleiaşi specii între ei: leii cu leii, tigrii cu tigrii, maimuţele cu maimuţele, hipopotamii cu hipopotamii. Le-am învăţat noi, oamenii, cea mai cumplită formă

[27]Figură de luptă din Shaolin Kung-fu, care consta in imobilizarea cotului adversarului şi ruperea încheieturii (n. tr.).

de sinucidere: lupta pentru autodistrugere, care era rezervată doar speciei umane. Le-am inoculat cel mai puternic şi cel mai imun microb primit din partea Celui care a creat oamenii: conştiinţa morţii!

Noaptea s-a lăsat pe de-a-ntregul, dar animalele continuă să se bată. Când va răsări din nou soarele, Pământul nu va mai fi decât o ladă de zestre golită de un mire dedat viciului.

CUPRINS